

HORRORNOVELLAK.BLOG.HU

Járványügyi álmok

novelláskötet

Tartalomjegyzék

Apa a pincében (Rózsadomb)	3
Intés az őrzőkhöz (Csepel).....	7
Mindennapi nyűgök (Angyalföld).....	11
Ami történt (Zugló)	21
Aréna (Óbuda).....	30
Alagút (Metró)	43
Lány a toronyban (Újpest)	55
A kísérlet (Lágymányos)	60
A szekrény (Kerepesi úti temető).....	67
A hős (Rákóczi út).....	81
Ketrec(Andrássy út).....	91
Hulló angyalok (Árpád híd).....	98
Akik ellenálltak (Vár).....	106
Míg fekszem a mélyben (Budai hegyek).....	118
Az utolsó mese (Vörösmarty tér)	127

Apa a pincében

/Rózsadomb/

Apát Anya zárta a pincébe, még a Változás első napján. Azt hiszem, én is hibás vagyok benne, hogy most odalenn raboskodik, a kocsi mellett, a sötétben és a hidegben. Mivel szükségét is ott végzi, bűz van, ami lassan felszívárog a házba, mind a tizenkét szobánkba.

Néha, amikor én szórom le neki a lépcső tetejéről az ételt, arra gondolok, felkapcsolom a villanyt, s megnézem, most hogy néz ki – de tudom, ebből soha nem lesz semmi.

Apa régebben irtó csinos volt. A suliban a lányok el voltak tőle ájulva, amikor az ezüst Mercédesével értem jött.

Anya is szép volt, de a Változás után gyorsan öregedni kezdett. Elnézem őt, mikor délutánonként kiül a teraszra, kezében egy pohár borral, ráncos arcát a napba tartva – és már egyáltalán nem találom vonzónak. Azt mondja, a dolgok tönkrevágták az ő, az én és az apám életét, plusz az ő bőrét. Ebben a világban persze esélye sincs, hogy egy jó plasztikai sebészt találjon, még itt, a Rózsadombon se, ahol állítólag régebben minden bokorból előugrott egy, ha ráncosodni kezdett a bőre, vagy megereszkedett a melle.

Az én mellem épp hogy most nőtt meg.

A Fiú, kivel konzervekre vadászunk, egyre többet mondogatja, hogy mutassam meg neki. Anyám nem nézi jó szemmel, hogy elmászkálok vele, de nem tud mit tenni, a tápszerekből, az infúzióból és a vitaminsűrítvényeiből kifogytunk. Mivel gyógyszergyárban dolgozott, az évek során mindig hozott haza ezt-azt, megsemmisítésre ítélt, de szerinte egyébként még tökéletes minőségű anyagot. A Változás után, mikor a fertőzésveszélytől tartottunk, napokig légmentesen lezárt szobákban, tüvel a karunkban retgettünk. Akkoriban Apának se jutott más, csak narancslé és nyers tojás.

A Fiú, akivel eljárók, mindig a tojásaival hivalkodik. Állítólag hatalmas heréi vannak, és valóban, rövidnadrágja aljából gyakran látok kilógni valami ráncos és szőrös dolgot, ráncosat, mint anyám nyaka. Egyébként – Apát leszámítva – soha nem néztem még meg közről meztelen férfit.

Anyám szerint a Változás betegítette meg Apát is. Ezért tette azt, amit tett, és ezért kellett bezárni őt a pincébe. Nem vagyok benne biztos, hogy igaza van, bár éjjelente, mikor Apa üvöltését hallgatom, meggyőzőnek tűnik az indok. Ilyenkor kimegyek a teraszra, és nézem a még mindig lángoló Pestet. A fények folyton más kerületet világítanak meg, egy ízben láttam az iskolát is, ahol tanultam. Azt hiszem, a tornaterem égett.

Tesióra után voltunk, még az öltözőben, mikor meghallottuk a ricsajt az utcáról. Úgy tűnt, húsautó ment egymásba, és mind a húszban négyfős, bunkó család utazott. Mondtam Editnek, aki akkoriban a legjobb barátnőm volt, hogy biztos nagy bunyó lesz. Nem gondoltam volna, hogy pont őt verik meg. Fizikaóránk volt a következő, és előtte, a szünetben mindenki az ablakban lógott.

Az utcán össze-vissza rohangáltak az emberek. Az autók száguldoztak, néha fölfutottak a járdára, és elütötték a futókat. A sikoltozástól nem hallottuk, hogy bejött a tanár. Kapos, az ősz, vézna öreglány lecsapta a naplót a tanári asztalra, és csak ekkor fordultunk felé, ültünk vissza a helyünkre, szedtük elő a cuccot. Kapos nyakán egy karmolásnyom látszott. Néha zsebkendőt nyomott rá, de mintha mi sem történt volna, elkezdte lapozgatni a naplót, csak úgy, az asztalnál állva.

Ha elvérzik, akkor is feleltet, súgta Edit túl hangosan. Nem érdekelte, hogy az első padban ülünk. Már régóta nem érdekelte semmi, de azon még ő is meglepődött, hogy Kapos hirtelen elé állt, és arcon vágta. Szólni se volt ideje, mert a bolond öregasszony megragadta a haját,

majd egyazon lendülettel a padba ütötte fejét. Edit vére rám spriccelt, és mikor Kapos felém fordult, mert sikítottam, megszólalt a mobilom.

Apa volt az. Az iskola előtt vár, mondta, mert azonnal haza kell mennünk. Hirtelen nem tudtam mit válaszolni, néztem, ahogy a fiúk próbálják leteperni a tanárnőt, és hogy Edit kábán bökdösi kitört fogait a padon. Azt hiszem, nem szóltam senkinek, úgy hagytam ott az osztályt. Mondanom sem kell, azóta nem láttam őket, ahogy szinte senki élet anyámon, a Fiún és a helikopterből integetőkön kívül.

Anya szerint semmi értelme felszállni a helikopterekre. Azt állítja, az első pár nap tapasztalatai alapján olyan járvánnyal állunk szemben, amit nem lehet megállítani. Vagyis nincs hova menekülni előre. Annak idején végzett valami járványügyi továbbképzést is – ott tanulta, hogy a totális összeomlás jele az, mikor elhallgatnak a telefon. Már négy hónapja nincs benne vonal. Apám hívására letántorogtam az iskola elé, a folyosón azokat kerülgetve, akik kijöttek osztálytermeikből, és most egymástól kérdezgették, mi történik. A tanárok már rég leléptek, biztos hallgattak valami rádióadást a szünetben. Apa felállt a járdára, amit korábban sosem tett meg. Nem szállt ki, járatta a motort. Egy pillanatra megtorpantam, mert úgy tűnt, a 108-as busz egyenesen belerohan, láttam a sofőr arcán a dühöt, és azon imádkoztam, ne kelljen végignéznem, ahogy kilapítják Apát.

Anyától örököltem a vallásosságát. Régebben eljártunk a templomba, főként mikor apa hétvégeken is bent maradt dolgozni. Nem mindent értettem a miséből, de láttam, anya mennyire komolyan veszi ezt az egészet. Most is vannak esték, mikor közösen imádkozunk, persze a templomhoz már nehéz lenne eljutni.

A Fiú állítólag a templomtoronyban él. Jól védhető, egy nagy kazánajtóval zárta le a csigalépcsőt, és onnan belát mindent. Azt mesélte, egy ízben távcsővel felfedezte, hogy meztelenül napozom a teraszon. Akkor határozta el, hogy megismerkedik velem. Még aznap éjjel kavicsokat dobált az ablakomra, idegesen topogva az acélkerítés előtt. Nagy kockázatot vállalt, hogy a sötétben kijött a szabadba. Soha nem mondtam el neki, hogy hármunk közül csak anya szokott pucéran napozni.

Az én szobámban épp elég nap süt be amúgy is. Bár apa biztonságmániája miatt a lőrészerű ablakok olyan keskenyek, hogy senki nem férhet át rajtuk, viszont legalább kétszáz van belőlük a két emeleten. Ehhez jön még a tizenkét ponton záródó acélajtó, a törhetetlen ablaküveg és a védőkerítés. Apa biztonságban utazott – ilyen rendszereket épített ki hozzá hasonlóan gazdag embereknek. Most saját munkája tartja őt fogva odalenn.

Aznap, mikor a busz majdnem elsodorta, még nem tudhatta, hogy a mágneszáras pinceajtó mögé csukjuk majd. Sápadtan bámult maga elé, és mikor beültem mellé, csikorgó gumikkal indított. A körúton tombolt a káosz, félő volt, hogy belerohanunk egy keresztbe álló autóba, vagy elütünk egy örülden menekülő gyalogost. Apa csak annyit mondott, hogy valami nagy baj történt, és amíg a helyzet nem rendeződik, csak otthon lehetünk biztonságban. Megkért, hogy vegyem ki a kesztyűtartóból a pisztolyát, és biztosítsam ki. Tízéves korom óta tanított löni. Aztán hirtelen lassított, majd lehúzta az ablakot.

Estétként anyám az ablaküvegnek dőlve issza pohár borát, és Csepel felé bámul. A szigeten még van áram, működik a közvilágítás, néha heves fegyverropogás szűrődik fel irányából a Dunán. Anyám szerint az ott élők erősen tartják magukat, de semmi esélyük sincs. Soha nem volt bizakodó jellem. A Fiút sem tartja sokra, noha ő az elejétől fogva magától boldogul odafenn, a templomban. Anyám azt mondogatja, minden férfi ugyanolyan, s hogy az egész őmiattuk alakult így. Azt hiszem, attól fél, egyszer majd nem térek vissza egy beszerzőútról.

Mert a Fiú nagyon hív. Kezdjük újra ketten, mint Ádám és Éva. Vidékre mennénk. Van egy könyve, a magyarországi várakról. Azt gondolja, egyet könnyedén védhetővé lehetne tenni. Az apja kőműves volt, sokat tanult tőle. A Változás első napján eltűnt, ahogy az anyja is.

Sokszor elképzelem a jelenetet, jobban mondva felidézem. Azt hiszem, egyszer tényleg el kell mesélnem neki, hogy Apám, mikor megállt a körúton, és leengedte az ablakot, elkérte tőlem a

fegyvert. Úgy nézett rám, mint aki bánja, amit tenni fog. Aztán kinyújtotta karját a kocsiból. A járdán, a pályaudvar előtti megállóban egy férfi tántorgott, mögötte egy nő állt, kezében késsel. A férfi, aki lehetett volna akár a Fiú apja is, haldoklott. Mellkasára ömlött a vér, torkán olyan borzalmas seb vöröslött, amit senki nem élhetett túl. A nő mögötte állt, az égre emelte tekintetét, amiről nekem a templomi ábrándozásaim jutottak eszembe. Ám az ő arcán nem volt semmi áhítat vagy vallásosság, egyáltalán, semmi érzelem, csak düh. Amikor megindult a férfi felé, Apám fejbőlötte.

Anya folyton a fejfájásra panaszkodik. Retteg attól a naptól, mikor kifogynak készletei, és itt marad gyógyszer nélkül. Egy nyávogó, esetlen öregasszony lesz belőle, már előre látom. A Fiú szerint csak a fiataloknak van esélyük a túlélésre, az öregeket jobb hátra hagyni. Egyszer benyúlt a pólóm alá, a ház mögött, egy orgonabokor tövében, akkor suttozta ezt. Nyála lassan száradt a nyakamon.

Azon a reggelen, mikor a Margit hídhöz értünk, a torkomba feltolult a hányinger. Nem a lövés, vagy az úton fekvő testek, hanem a bizonyosság miatt. Olyan dolgokat láttam, amíg jöttünk a körúton kétszáz métert, hogy tudtam, ez, ami most van, már soha nem lesz másként. Apám próbált nyugtatni, de aztán csak némán hallgatta, ahogy a kocsi padlójára hányok. A hídon egy villamos letért a sínről, és lendületét meglovagolva nekiszaladt a kőkorlátnak, majd a Dunába zúdult. Sok utas volt rajta, arcukat az ablaküvegnek nyomva bámultak kifelé.

A Fiú órákig képes bámulni egy boltot, mielőtt bemegyünk. Azt mondja, nem is annyira a fertőzöttektől, hanem sokkal inkább a hozzánk hasonló vadászoktól tart. Az élelem egyre nagyobb kincs, és a túlélők lassan mindenhol felzabálják a városban. Mondtam neki, hogy az iskolában tanultunk az ősközösségi életmódról, a gyűjtögetésről és a vadászatról. Erre lehetne alapozni. Nevetett rajtam, de aztán elkomolyodott, és a hegygerinc felé mutatott. Azon túl termőföldek és várak vannak, mondta.

Ahogy az első, megváltozott nap felfelé kanyarogtunk a hegyre, apám úgy kezdett mind nyugodtabb lenni. Idefönn kevésbé látszódtak a dolgok, gondolom itt, az előkelőbb részen, a négy fal közt, függöny mögött estek egymásnak az emberek. Mivel elmúlt a hányingerem, de a rossz szájízem megmaradt, hátra nyúltam egy ásványvizes palackért. A pisztoly még az ölemben volt. Mikor megérkeztünk, apám hüvelykujja begyével gyengéden letörölte szám sarkát, majd felkapta a pisztolyt, és kiszállt. Aztán betámogatott a házba, a fegyvert végig maga elé tartva.

A kerti kút lassan kezd kiszáradni, noha nincs is olyan meleg nyár. Anyám beosztotta, ki mikor hoz be vizet, a táblázatot kirajzszögezte a bejárati ajtó mellé. Alatta ott a vödör és a pisztoly. A Fiú gyakran kérdezi, van-e fegyverünk, de kitérek a válasz elől. Azt hiszem, nem akarok a kezében ilyesmit látni. A környéken szerencsére nem volt vadászbolt, így se ő, se más nem jelent veszélyt távolról. Nem mintha a fertőzöttek nem volnának épp elég gyorsak amúgy is – a legtöbb csak tettet, hogy beteg és nehézkes, ám ha élőt pillant meg, azonnal sprinteli kezd. Még akkor is, ha hiányzik egy lába.

Apa a szobámba vitt, és az ágyra fektetett. Ahogy felegyenesedett, gyengéden végigsimította combomat. Nem rándultam össze, és ő visszafordult az ajtóból. Tudtam, hogy belát szoknyám alá, a fehér bugyiig. Bárcsak sejteném, mi játszódott le akkor a fejében. Csak arra emlékszem, hogy a következő pillanatban előttem térdel, arca az ölemben, és a szoknya a derekamon. Nyelvében benne volt minden ereje és bátorsága, és a kezei, melyek tapogattak, egy tapasztalt férfi kezei voltak. Ám mindez csak az a külső volt, amiért egykori osztálytársaim úgy lelkesedtek. Azt hiszem, sírt, mert nedves lettem odalenn, s nem magamtól. Siratta a világot és minket, az életét és az élete nyújtotta biztonságot, azt, hogy többé már nem lesz semmi ugyanolyan. Emiatt hánytam én is, de nálam nem maradt a gondolat után, csak kellemetlen szájíz.

A Fiú csókja édes. Zöldalmát eszik, mielőtt hozzám jön. Azt hiszem, ez pótolja nála a fogmosást, s bár a savanyú íz összehúzza a száját, míg ideér a templomtól, megédesedik,

megerjed a nyála. Először a kapuban csókolt meg, pár hete, elég bátortalanul. Most már engedem neki a többi dolgot is. Délelőttönként elmegyünk beszerzőútra, aztán elbújunk a ház mögött, a kerítés szélénél, a bokrok aljában, és tervezgetjük a jövőnket. Az árnyékban alig látom, mit csinál rajtam, de nagyon nem is érdekel.

Apám egy sötét suhanásra emelte fel fejét a lábam közül. Anya sietett el a teraszon, a keskeny ablakok előtt, árnyéka minduntalan ránk vetült. Villanásokra láttuk csak arcát, de egyből tudtuk, régóta ott van már, figyel. Hazaengedték őket az első hírekre, és egy kollégája hozta el terepjáróval. Áttört a fél városon, roncsokon és örülteken, hullákon és tűzön keresztül, hogy ezt lássa. Apám felpattant, zavartan görnyedt, de férfiasságát nem tudta takarni. Valami kattant a folyosón, és talán mindketten arra gondoltunk, kint hagytuk a pisztolyt az előszobában.

Azon a reggelen majd ott fogok állni én is a bejárati ajtó előtt. Becsúsztatom a fegyvert a nadrágom szára és a hasam közé, és várok, még megmelegszik a fém. Két golyó mindenképp lesz benne – végszükség esetére. Egy nekem, egy Ádámnak.

Miután Apát bezárta, és engem felpofozott, anyám inni kezdett. Másnap délelőtt tért csak magához, és elkezdte leragasztani az ajtók szélét, a fertőzésveszély miatt. Nem szólt semmit, csak hozzám vágott egy tekercs barna szalagot. Azt hiszem, sejtett valamit, de később, amikor beszélni kezdtünk róla, azt játszotta, mintha csak Apa lenne a bűnös. Mert a fertőzés elérte őt is, emiatt tette, amit tett. Hazudott magának, hisz láthattuk a terasról, azok odakinn nem basznak. Csak széttépik és felfalják az élőket. A kedvéért megjátszottam neki, hogy elhiszem, és hogy bánt a dolog. Hogy trauma ért, és nem múló fájdalom gyötör a szülői árulás miatt. Öreg és rettegő nő az Anyám, nem kell tudnia, hogy két éve szeretők voltunk, Apa és én. Talán majd egyszer a Fiúnak elmondom. Ha már lesznek gyerekeink.

Mögöttem enyhe huzat kél majd azon a hajnalon, és mocorgás szűrődik fel a pincéből. Anyám talán már ébren van, talán még alszik szobájában. Amikor kinyitom a bejáratot, a légvonat, ami a kitárt pinceajtón át tör majd fel, kisöpri a bűzt a szobákból. Átlépelek a küszöböt, és rájuk zárom a házat.

vége

Intés az őrzőkhöz

/Csepel/

A lány, akit Kocák, a Nagyfejű nem akart beengedni a Szigetre, a tűz fölött melengette a kezét, pedig odakinn egyáltalán nem volt hideg. Ősz felé járhatott, a régi idő szerint 2022-öt írtak, a Változáshoz képest nagyjából a 13. évben jártak. A Nagyfejű gyanakodva leste a vékony, feltűnően tiszta ujjakat, és továbbpillantva próbálta elképzelni a zsákruhába bújtatott tizenvalahány éves testet. A férfi régebben hentes volt a körúton, ezért is lett ő az Első Erőd parancsnoka. Hosszan vitatkozott társaival, míg végül beadta derekát, így az elfogott Lány feljőhetett a tizedik emeleti leshelyre. A hosszú hallgatást végül Fúria, a vadász törte meg:

– Mi a helyzet odaát? Találkoztál még elő emberrel?

A lány rájuk se nézett, megigézve bámult a lángokba, majd felsóhajtott, és megrázta fejét: – Hónapok óta nem láttam senkit.

Fúria hallgatott egy sort, ezzel akaratlanul is felhívta magára a figyelmet. Azelőtt tanárnő volt egy terézvárosi iskolában, így elsajátította, miként kell jelentőségteljesen hallgatni.

– Tegnap – kezdte – megvitattunk egy új elméletet. Arról.

Kocák a nőre nézett, majd kibontotta a kendőt, amiben az ellátók hordták a kenyeret. Szikkadt kis cafatok voltak, melyeket Csepel mezőin ültetett, aratott, kaszált, csépelte és őrölt gabonából sütöttek. A férfi a lány felé kínálta az egyiket, de az háritó mozdulatot tett, kezét épp, hogy ellibbentve a tűzről.

– Az új elmélet szerint a szemét az oka. Elakadt a szemétegetés Rákospalotán, a felgyülemlett anyag szörnyű burjánzásba kezdett, ismeretlen penészalapú kórokozót kitenyésztve, melyet aztán a patkányok és madarak széthordtak a városban. A kór az emberi agyat támadta meg, végtelen agressziót és fájdalmat keltve a betegben. Nem volt ellenszer, és a járvány egyébként is olyan gyorsan terjedt, hogy a hatóságoknak esélyük se volt felismerni az okot. Csak a következménnyel foglalkoztak, s az felmorzsolta őket. Így kezdődött a vég. – Elhallgatott, de a hangsúlyt nem vitte le, maradt lebegve, kérdésként a levegőben. A lány rápillantott, mire a tanárnő, kinek övében három kés volt tűzve, és hátára csatolva egy szekercét hordott, elkapta tekintetét.

– Nem. Nem ez volt az oka – sutogta a lány. – De elmesélhetek én is egy variációt.

Kocák és Fúria közelebb hajoltak, hogy jobban hallják. Minden egyes menekült, vándor, hírnök hozzáadott valamit a közös hiedelmeikhez, mely gyűjtemény csak egy célt szolgált: megmagyarázni, miért omlott össze a világ. Száz és száz ötletet és elméletet hallottak már, és mindkettejüknek megvolt a titkos kedvence, melynek helyességéről szentül meg voltak győződve. Ám egyik elbeszélést sem lehetett alávetni semmiféle bizonyításnak, mivel a Csepelen túli terület a vadaké, az őrzöngőké, az emberfalóké lett, azoké, akik megszállottként rótták a város romjait, élők után kutatva.

– Inkább az mondd el, honnan jöttél, és hogy jutottál be a szigetre! – vágott közbe Tescó, a harmadik őr, a tízemeletes toronyház–erőd mindenese. Az ablaknál állt, nézte a füstölgő Duna-partot. Alkonyodott, évek óta, és még mindig volt éghető anyag odaát. – Leromboltuk a Gubacsi hidat és a vasúti átjárót is. Átvágtuk a töltést. Két hete végleg aláaknáztuk körben, mindenhol a partot. A vízben karók vannak. Nincs bejárás ide, élő lélek nem jut át odakintről. – Lassan megfordult, látni lehetett rajta, inkább a nőétség beszél belőle, mintsem a düh. – Neked mégis hogy sikerült? Talán repültél?

A lány megvonta a vállát: – Egy helyütt sekély a víz. Karót nem találtam. Az aknákkal pedig mindig is szerencsés voltam.

Tescó közelebb lépett. Még közelebb. A lány nem nézett fel rá, pedig a fiú térde majdnem a vállát érintette.

– Nem hiszem el – jelentette ki Tesco. Annak idején, az utolsó napokban korábbi munkahelyén, egy hipermarketben sáncolta el magát, és a sietve szervezett Irreguláris Mentőszolgálat helikoptere mentette ki a tetőről, némi konzervvel együtt. – Hat hete nem érkezett senki. Nem jutott át élő ember a védővonalon. Ha azt hiszed... – úgy tűnt, mindjárt belerúg az idegbe.

– Melegítsd a vacsorát! – szakította félbe durván Kocák, mire a fiú elhallgatott. A férfi megbökte a lány térdét: – Te pedig mondd csak el, amit akartál. – Keze egy kicsit tovább időzött a lenvászon ruhán, a lány elfintorodott, de nem húzódott arrébb.

– Korábban egy családdal találkoztam az Állatkertben. A ketrecekben laktak. Mint az állatok. Ők mesélték el a Változás igazi okát. Közvetlen tapasztalatuk volt róla, emiatt igazi túlélők lettek. Persze aztán elszúrták. Egy éjjel nyitva felejtették a ketrecajtót. Akkoriban még vékonyabb voltam, kifertem a rudak közt, de őket elevenen széttépték.

Kocák elégedetten horkantott. Mindig megvetette az elővigyázatlan embereket. A rémület napjaiban, mielőtt útra kelt, hogy átvágjon az utolsó menedék, Csepel felé, két húsvágó bárdja mellé berakta késkészletét is.

– Azóta a városban bujkálsz? – kérdezte hirtelen Fúria. A lány bólintott. A másik szobából hallatszott, ahogy Tesco edényekkel csörömpöl, aztán gázrezsó gyulladt.

– Nehogy babot adj! – kiabált át neki a Nagyfejú. – Ma este ne... – A lányra kacsintott, de az Fúriát bámulta. – A gyerekedről akarsz kérdezni? Hogy láttam-e? – suttogetta úgy, hogy a hentes ne hallja. Fúria mohón bólintott, szeme csillogott a félhomályban: – Honnan tudod?

– Megérzek dolgokat. Így maradtam életben annyi ideig odaát.

– Gulyás lesz – szolt vissza kedvetlenül Tesco, mire a hentes éhesen felnyögött: – Jöhet.

– Nem láttam olyat a fertőzöttek közt, aki hasonlítana rád – fejezte be a lány, és ismét a tűz felé fordult.

Fúria hátradőlt két könyökére, és sóhajtott egyet. Minden menekülttől megkérdezte ezt, a támadók arcát pedig igyekezett nem nézni, miközben lemészárolta őket. Zsigereiben érezte, egyszer, mikor véletlenül mégis rápillant valamelyikre, lánya eltorzult, sebes, üszkös, fekete ábrázatát látja majd. Innen eredt a dühe, amivel a fertőzötteket üldözte, ha azok bejutottak az Első Erőd védelmi körzetébe. – Halljuk hát, mit mesélt az a család neked! – riasztotta fel ábrándozásából a Nagyfejú hangja. – Ha hihető a magyarázat, beengedünk a Szigetre. – A lány még mindig Fúriát figyelte, a nő nem értette, miért.

– Élt a város közepén egy magányos nő, aki minden pénzét álmokra költötte – vágott bele a jövevény. – Misztikus irodalmat olvasott, hajdani, elfeledett, hatalmas istenek és uralkodók világáról. Annyira egyedül volt, hogy elhatározta, elmenekül innen, itt hagyja a mi földünket, azért a másikért. Kezébe került egy tiltott szertartáskönyv, mely tartalmazta a másik világ rítusait, és a miénkbe vezető kapujának megnyitását. A könyv annak idején nagy botrányt kavart, több egyház tiltakozott kiadása ellen.

Amikor a lány felpillantott – ismét Tesco állt előtte, kezében harapófogó, annak végén gőzölgő konzerv.

– Ismerem azt a könyvet. Mi is árultuk. A címe nem jut szembe – motyogta a fiú, és figyelmesen végigmérte a lányt, miközben lerakta a Nagyfejú elé az ételt. – De honnan tudsz te erről?

Az éjszakából halk pukkanás hallatszott. Fúria felállt, az ablakhoz lépett, kitárta. Kocák megtörte kenyerét.

– Annak idején a ketrecekbe bújt család szomszédjában élt ez az illető. Ők meséltek róla. Elmeógyógyintézetbe akarták záratni a nőt – mert a lakására fájt a foguk. – A hentes hangosan falni kezdett, de ekkor újabb dörrenés ütötte meg fülüket, mire kérdőn Fúria felé fordult. Zsíros ujjai remegtek az étel felett.

– Nem tudom – nézett le rá a nő. – Talán megint bepárasodott egy akna.

– Ti vagytok az egyedüli őrszemek? – súgta a lány Kocáknak. A Nagyfejú a fejét rázta: – Még két védelmi vonal van hátrébb. Mi vagyunk az Első Erőd. De kevés dolog jut át rajtunk.

Belépett Tescó, újabb konzervet hozva, és a lány felé nyújtotta, de az a fejét rázta: – Köszönöm, nem. – Mire Tescó letette Fúria helyére, majd visszament a másik szobába.

– Mi történt aztán a nővel? – kérdezett ismét a Nagyfejű, miközben Fúria visszaült közéjük. – Átjutott oda, a másik világba?

A lány végre elvette kezét a tűz fölül. Megnézte ujjait, mint aki először látja őket: – Nem – folytatta történetét. – Egész éjjel kántált. Elégetett vagy ötszáz mécsest, kifolyatta egy galamb véré, és rákente egy alakatlan köidomra. Aztán hajnalban sikoltozásra riadtak a szomszédok. Végre hívhatták a mentőket – teljesült a kívánságuk.

– Megbolondult? – Fúria úgy evett, mintha még mindig az iskolai menzán volna. Újabb robbanás előzte meg odakintről a lány válaszát, de ezúttal valóban hangos volt. Az idős nő felpattant, Kocák is emelkedett, aztán inkább a lány felé fordult: – Elvitték a bolondok közé? – a lány bólintott, szinte elégedetten.

– Azt hiszem, valami történik kinn – fordult vissza Fúria. Tescó megállt az ajtóban, kezében az étellel. Mind nézték, ahogy a nő felkapja saját adagját, és elindul le, ki az éjszakába.

– Nem segítenek neki? – furcsállta a lány.

Tescó megvonta vállát, Kocák legyintett: – Elintézi. Nem is tudod elképzelni, mire képes.

A fiú leült helyére, enni kezdett: – De mi köze mindennek a járványhoz? – kérdezte teli szájjal.

– Én sem értem a történeted – kontrázott a hentes dühösen.

A lány hallgatta volna még a lépcsőházból felhangzó léptekeket, de azok igen gyorsan elhaltak: – Kiderül minden, csak várjatok. A nőt bezárták a bolondok közé, és a család megkapta a lakását gyámságért cserébe. Folyton látogatniuk kellett, néha kihozták, vigyáztak rá. Így ők vették észre először, hogy az a nő mégiscsak járt ott. Persze, hogy gyorsan kapcsoltak, így viszonylag sokáig túléltek.

– Nem olyan sokáig, mint te – vetette közbe Tescó óvatosan.

– Én egyedülálló vagyok – mosolyodott el az est folyamán először a lány.

Lent Fúria kitapogatózott a sötét lépcsőházból, és átvágott a toronyház előtti hajdani kereszteződésen, egyenesen az úttesten felállított aknamező felé.

Odafenn a lány elégedetten nyújtózott, úgy, hogy a két férfi szíve jól hallhatóan beledobbant. Aztán az idegen így folytatta:

– Amikor azon a különös éjjelen a nő révületbe esett a sok kántálástól, magával hozott ide egy kaput. Ez volt a kulcs a halott istenekhez, akik rajta keresztül később, beáramlottak a világunkba. Az én állatkerti családom látta mindezt, de nem hittek nekik, sőt, meggyanúsították őket, hogy meg akarják ölni a gondozásukra bízott bolondot.

Fúria óvatosan egy elszenesedett autóhoz lépett, és kivett kormos utasteréből egy fáklyát. Meggyújtotta, mire az előmlő fény rémisztő képet tárt fel. Előtte, az aknamezőn legalább húsz emberfaló tapogatódzott befelé. A legelső már túl is jutott a veszélyes szakaszon. Fúria mély lélegzetet vett.

– A nő tehát a család minden igyekezete ellenére életben maradt, így, mikor már nem fértek, egy tavaszi napon kapu kinyílt, és kijöttek belőle annak a másik világnak a küldöttei, és szétrajzottak a városban. Élő és gondolkodó lényeket szálltak meg, majd éktelen haraggal fordultak az emberiség ellen. Innen a járvány. Az én mesém szerint – fejezte be a lány, s felállt.

– Hol a mosdó?

Fúria lassan hátranyúlt, kiakasztotta szíjai közül baltáját. Kezében libegett–lobogott a fáklya, de jól látta, hogy az első valami tárgyat tart a kezében. Ez furcsa volt, mert a fertőzöttek soha nem fogtak meg semmit, kivéve a húst.

Tescó nézte a távolodó lány hátát, közben fejét ingatta: – Te elhiszed ezt a baromságot? – fordult a Nagyfejűhöz, aki sörteit vakargatta a tokján.

– Nem érdekel – válaszolt az vontatottan, majd fürgén felpattant. – Más dolog foglalkoztat most. Nem akarom megbánni, hogy ideengedtem.

A közeledő fertőzött kezében egy zsák volt – és ez a tény Fúriát teljesen megrémítette. Egy ismeretlen tényező magával hozhatta a világ ismételt megbolondulását, ami a kezében tartott fegyvert értéktelenné teszi. Addig is – megindult a lény felé. Oldalt, tőle néhány méterre az egyik behatoló aknára lépett – narancssárga szín és szürke füstgomolyag nyelte el.

A Nagyfejű megtorpant a robbanás hangjára, de aztán csak rányitotta az ajtót a lányra. Az a tükörnél állt, mereven bámulta magát.

– Hát itt vagy – szólt a hentes.

– Hát itt vagy – mondta a lány a tükörnek. Kocák belépett, az ajtót behúzta maga mögött. Odakint a folyosón ott toporgott a kiéhezett Tescó, csomag óvszert szorongatva, az utolsó darabok egyikét.

Fúria fáklyát tartó kezével letörölte az arcára fröccsent vért, és belépett a zsákos elé. A kezek hossza, a csontig lehántott húsú ujjak hatótávolsága jelentette azt a bűvös kört, amin belül élő csak fegyverrel létezhetett. Fúria lendült, aztán könnyedén, oldalt, ívesen sújtott. Szeme közben végig az előrehaladó csapat tagjait pásztázta. A zsák puffanva esett a földre, rögtön utána egy csodálkozó fej.

– Nem akarok bajt – nyomult közelebb hasával a hentes. A lány elmosolyodott. Kocák szorosan mögé lépett, szemébe nézett a tükörben. – Csak maradj nyugton. – Felnyúlt, kiakasztotta a ruha vállrészét. A szövet a lány bokájára hullt.

– A baj – súgta a lány, nézve a saját, alig kerekedő mellét. – Már itt van.

Fúria lehajolt, s felemelte a zsákot, majd szemét a közeledőkön tartva hátrálni kezdett. Ijesztően könnyű és kerek dolog ütődött lábikrájának, le is tette a földre, és féltérdre ereszkedett. A fáklyát a puha, kormos talajba döfte, s baltáját el nem engedve feltárta a küldemény titkát.

– Azt hittem észreveszed. – A lány megfordult, a férfihoz simult. Felágaskodva épp elérte a zsiros és szőrös fülcimpát. Belesúgta: – Tizenhárom éves vagyok. Egyidős a járvánnyal. És Cthulhu kapujával, ami e világra született a bolond nőből. – Azzal megszókolta a hentes.

És akkor Fúria felsikoltott, mert megpillantotta, és a gyenge fényben is felismerte az ajándékot, amit neki küldött a Nagy Öreg, a lány apja. Elrúgta a fejet zsákostul, felpattant, hátrált, de a baltát már nem volt ereje felemelni. A támadók nekiiramodtak és rázúdultak, mint a farkasok.

És Tescó egyben hallotta a nő és a hentes sikolyát, ezért berúgta a mosdóajtót, és megpillantotta a lány köldök nélküli, meztelen hasát, és a tántorgó, elszürkült arcú Kocákat.

– Ő a kapu! Öld meg! – hörögte a Nagyfejű, majd nekiesett az ajtónak, és bezárta azt a küszöbön álló Tescó előtt, akinek még volt ideje az ablakhoz rohanni, a radiátor mellől felkapni a riasztópisztolyt, de a jelzőrakétát már nem tudta felküldeni az égre, pillanatnyi koszorúként, örök búcsúzásképp, mert valami zaj megzavarta, megfordult, és rázúdult az átváltozott Hentes százhusz kilója, átnyomva őt és önmagát az üvegen.

Így esett el a Sziget.

vége

Mindennapi nyűgök

/Angyalföld/

Senki nem tudta, milyen bomba volt, mely elpárologtatta a lakótelepet. Utána, a becsapódást követő hangtalan másodpercek elteltével már nem is volt fontos. Akit érdekelt volna, az vízzé és kristályos, fehér porrá vált. Az összes élő szervezet elbomlott e két elemre, az emberek, a kutya, a macskák, a patkányok, a tengerimalacok, de még a kiirthatatlannak gondolt fáraóhangyák is. Mindannyiójuk érzései, gondolatai, vágyai ott lebegtek pár pillanatig, hol előbb még a testük töltötte ki a teret, aztán szép lassan beivódtak a bútorokba, tárgyakba, falakba, a földbe, a fákba és bokrokba. A tárgyak épen maradtak a robbanás örvényében. A növényeket ez a bomba ugyancsak nem bántotta. Hála a különös permetnek, a következő tavasszal csak még inkább erőre kaptak. Vad, dühös hajtásaik mintha a feledésbe hullott életek visszatérő haragja lett volna.

Ennek a később elpusztított lakótelepnek egyik tömbjében, a hatodik emeleten élt Torza, a harmincas munkanélküli. Három szobán osztozott feleségével, Máriával és az egyéves gyermekükkel, Edóval.

Torzának az utolsó napokban a legnagyobb bosszúságot a fáraóhangyák okozták. Egy reggel, miközben nézte vonulásukat a csempén, felírta, mi dűhíti még az életben. Nagy, összerágott végű grafitja sokáig mozgott a fénymásolópapíron. A lapokat Mária hordta haza a bíróságról, lopva, kabátja alatt. Fogalmazóként dolgozott, főképp büntetőügyi tárgyalásokon.

Torza írás közben néha kifésülte haját a szeméből, és megdörzsölte borostáit. Három hónapja nem volt munkája, mióta az iskolát bezárták. Matematikát és földrajzot tanított, de gyűlölte a dolgot, ahogy a gyerekeket is.

A lapon lassan teltek a sorok, mert nagyon sok tényezőt kellett figyelembe vennie. Mikor kész lett, a járóka elé lépett, és tartalmát felolvasta Edónak. Szó esett a fáraóhangyákról, a pénzhíányról, a hiábavaló állaspályázatokról, a beképzelt huszonéves személyzetisek kérdéseiről, Edó éjjeli sírórohamairól, Mária új hóbortjáról, a jogáról, Mária jogatanáráról, akit Torza egyszer látott, mikor elment a nőért, a délutáni tévéműsorokról és legvégül az ellenőrökről a metró bejáratában.

Torzát az utóbbi időben majd minden héten elhívták egy állásinterjúra. Ennek örült, de mivel nem volt autója, többnyire metróval kellett utaznia. Bérletet nem tudott venni a munkanélküli segélyből. Mária fizetése elment a lakáskölcsönre, a rezsire. Torza vásárolta az élelmet. Kétnaponta lement Edóval a hátán a telep szélén mocskosodó boltba. Poros, rosszul árazott és kelletlen szagú dolgokkal megpakolva tért haza. Edó leginkább a liftezést élvezte, minduntalan meg akarta nyomni az emeletgombokat. Torza a boltban, a kasszájánál vett vonaljegyet is. Ám ezek a pluszköltségek már nagyon szűkösen fértek bele az életvitelükbe. Egy este kiszámolta fejben, mit engedhet meg magának. Heti öt sört vagy négy jegyet. A sör mellett döntött, noha nem szerette az alkoholt. Csak az alvás miatt volt szüksége rá. Ebéd után, ahogy Edó elszenderült a vállán, és ő behelyezte a kiságyába, felbontott egy üveggel. Leült a nappaliban terpeszkedő fotelba, és elkortyolgatta. Igyekezett kizárni mindent, legfőképp a jövőről szóló gondolatokat. Mikorra ezzel és az üveggel végzett, ő is elaludt. A palack ölében, combjai közt melegedett, nyála kockás ingjére vagy melegítőalsójára folyt. Álmaiban sikeres volt, gazdag, családja nem hullott szét, de ő gyönyörű nőkkel folytatott viszonyokat.

Gyakran arra ébredtek, ahogy Mária nyitja az ajtót. Míg a nő átöltözött, rendet rakott, és tisztába tette Edót, Torza kábán figyelt a fotelból. Igyekezett értelmes dolgokat kérdezni. Hogy ment a munka. Milyen tárgyalásokon volt Mária. Milyen a forgalom a városban. Mindig ugyanezeket, de az asszony legalább érdekes dolgokat válaszolt. Beszért a bíró előtt síró pedofilról, az anyját elégető gyermek esetéről, vagy a megtért kábítószerek-kereskedőről. Mind különös, érthetetlen

figurák voltak, idegenek egy távoli világból. Torza élete a lakás, a bolt és a metró bejárata közt zajlott.

Azokban az utolsó napokban is minduntalan ellenőrök állták el a föld mélyébe igyekvő útját. Bérletet avagy jegyet kértek. Reggel a tömeg áttört köztük, sokan ügyet sem vetettek a felszólításra. Am Torza állásinterjúi majd mindig olyan időpontban voltak, hogy csak gyér forgalom alakult ki az egyenruhások közt.

Ezért aztán vacsora után gyakorolt. Vett egy tízes gyűjtőjegyet és színben hozzá megtévesztésig hasonló kartonlapot. A lapból jegy alakú szelvényeket vágott ki. Ezeket aztán beillesztette a gyűjtőjegy paklijába, majd odalépett a könyvespolchoz. Az Ulysses volt a jegyautomata. Kicsit megemelte, majd benyomta a gerince alá a jegyutánzatot. Ahogy ellépett, a hamis papírdarabot igyekezett nagyujjával betolni hátra, ingjének közeljébe. Az volt a cél, hogy eltüntesse, míg odaér az ellenőrök vonalához.

Megfigyelte, hogy azok nem kérik annak a jegyét, akik előttük érvényesíti azt. Beletörődve intenek, tovább engedik. Számukra csak a jegykezelő automata zümmögése a lényeg. A hang, az illúzió fontosabb volt, mint a valóság. Torza erre alapozta tervét. Minden alkalommal üres papírszeleteket fog kezelteni. Ha mégis megállítják, mutatja az érintetlen tömböt. Ő bedugta a jegyet, ám úgy látszik, nem nyomtatott rá dátumot a gép. Üzemzavar. De úgysem fogják megállítani. Ehhez azonban el kellett tüntetnie az útból az áljegyet. Mutatóujjának, csuklójának és karjának összehangolt, finom akciójára volt szükség. Pár másodpercen belül, három lépés távon át kellett végrehajtania a dolgot. Hetekig gyakorolt, miközben Edó a lába körül játszott Béka úrfival és Dunyha apóval.

Általában akkor hagyta abba, mikor Mária megérkezett a jógából. A nő ilyenkor mindig sietve pusztította meg. Férfias illata volt. Azt mondta, a tornaterem zuhanyzójában van ilyen szag. Haja töve nem volt nedves. Megetette a gyereket, majd összeütött valamiféle vacsorát. Torza közben átnézte az újság álláshirdetéseit. Az ígéretesnek tűnőket piros ceruzával bekarikázta. Vacsora után kivágta őket ollóval, és mindegyikhez írt egy pályázati anyagot a számítógépen. Nem bízott az internetes állásközvetítőkben. Minden állásra postai úton, ajánlottan küldte el jelentkezését. Ez persze külön költséget jelentett, de valamiért így biztosítottak vélte az ügy menetét.

Miközben ő a gépen kopácsolt, a nő tévét nézett, vagy a napi dolgokról fecsegett barátnőivel telefonon. Nagy néha beszélgetett vele is. Olykor odajött mögé, és elkezdte masszírozni a jegydugdosástól elmerevült vállát, nyakát. Az ontológiai ideg-pontokon, ahogy ő nevezte. Elsorolta, hányféle nyomásmód létezik a masszírozásban. Ezt még a jóga előtt tanulta. Azt vallotta, hogy az izmok húzódása, merevsége, lelki bajokat eredményezhet – de ez fordítva is igaz. Gyakran a bemutató végére a padlón kötöttek ki. Rutinosan, hang nélkül szeretkeztek, fél füllel a gyerekszobára figyelve. Mária sokszor száraz maradt, nehezen fogadta be Torzát. A férfinak ilyenkor napokig fáj a pénisze, apró, vörös sebek bukkantak fel rajta.

Mikor végeztek, a nő beszélt olyan dolgokról is, amit Torza nem akart hallani. A gyilkosok remegő hangjáról. A jóga eredetéről. A koldusról a belvárosban, kinek mindig ad aprót. Az utolsó alkalommal azt mondta, hogy mióta jógázni jár, felnyílt előtte a valóság igazi arca. Ez megzavarta Torzát, kérte, fejtse ki. A nő akadozva folytatta.

A gyakorlatok lényege a test és a lélek eltávolítása. A modern ember a jógi szerint csupán a testében létezik. Az anyagi valósággal kapcsolatos gondok teljes mértékben lefoglalják. A mindennapi nyűgök rabjává válik, ezáltal elveszti a kapcsolatot a világot igazán ismerő és értő lelkével. A jóga segít abban, hogy a lélek áthágja a test korlátjait. Eljuttatja valamiféle józan magasságba, hogy onnan figyelje az eseményeket. Így ami nagyon fontos volt korábban, az értelmét veszti. A lényegtelen pedig előre lép. És minden a helyére kerül.

Torzának tetszett mindez, de idegenkedett a dolog radikalizmusától. Másrészt nem hitt abban, hogy egy-két tornagyakorlat ilyen hatást képes kifejteni. Mária valóban sokkal hajlékonyabb lett az első évad után. Ám viselkedése, természete semmit nem változott.

Zavartan kászálódtak fel, testükön hideg nyállal. Másnap persze minden kezdődött előlről. Edó reggelente nagyon nyűgös volt. Torza néha nem tudta, mit tehetne a gyermekért. A sajnálata sokszor tehetetlen dühbe fordult. A síráshoz már hozzászokott, de annak gyakorisága minduntalan megdöbbenetete. Látszólag bármi, a napfény, egy elguruló labda avagy a túl kevésnek bizonyuló tejberizs könnyekre fakasztotta a babát. A férfi alig várta, hogy eljőjön az ebédidő, majd az azt követő alvás. Aztán, mikor ő is belesüppedt foteljébe, és a sör ott langyosodott combjai közt, minduntalan eszébe jutott az álom.

Új életének valamelyik délutánján történt. Hétvége volt, Mária és a gyerek vásárolni mentek. Akkor nem a fotelben, hanem az ágyban pihent, kezében az újsággal. A lapok erőtlenül zizegtek feje felett, ő pedig leengedte őket arcára. Halk zihálásra riadt. Felült, és körbenézett a félhomályos szobában. Minden csöndbe borult, még a ház megszokott zajai sem hallatszottak. A sarokba guggolt valaki. Torza sejtette, hogy álmodik, de eszébe jutott, hogy talán Mária tért haza. Elejtett valamit, azt keresi. A lépcsőn jött fel, és emiatt liheg így. Felállt, de nem szólt. Lassan a sötét alakhoz lépett. Olyan volt, mint egy árny, csomós jelenés a szoba levegőjében. Amint hozzáért a vállához, kirajzolódtak a körvonalai. Mária volt az valóban, felállt és megfordult. Arca fehér volt és gyűlölködő. Mondani akart valamit, de aztán atomjaira hullott. Tünékeny porként libegett, majd Torza elfújta őt, ahogy kiengedte a levegőt.

Erre riadt fel. Tudta, hogy a nő álmában hibáztatta valamiért. Megbocsáthatatlan bűnt követett el – a jövőben. Egészen addig ugyanis Torza soha nem ártott sem házasságának, sem Máriának. Hogy kompenzálja a szörnyű előérzetet, egy ízben követte az asszonyt a jógaórára. Edó ott ringatózott a hátán, hang nélkül figyelte az autók fényeit. Mária gyorsan, határozottan lépdelt, alig tudták tartani iramát. A szabadidőközpont, ami a tanfolyamnak helyet adott, a lakótelep szívében volt. Rózsaszín falait idétlen graffitik tarkították. Torza kint várt, majd az egyik nagy, homályos üvegű ablakhoz lépett. Csak annyit látott, hogy odabenn neonfényes testek hajladoznak. A padlón vonagló alakok látványa megnyugtatta, de azért bement a recepcióra. Újságot olvasó, nagydarab asszony fogadta. Valóban volt zuhanyzó a központban, de a jógások nem használhatták. Az felárral járt volna. És ők úgysem izzadnak meg. Torza bólintott az információkra, majd merev lábbal kiment az éjszakába. A hirtelen sötétől Edó felnyögött a hátán.

Hazafelé vett egy álláshirdetéseket tartalmazó újságot. Mikor a konyhaasztalnál ülve megszűnt a remegése, széthajtotta, és azonnal megpillantotta a pályázatot. Nagyon homályosan és megengedően fogalmazott. Bátorította a jelentkezőket, de nem ígért túl sok pénzt. Minden szavából sütött a hitelesség. Nyílt az ajtó, megjött Mária. Rá sem nézve a férfira, a zuhanyzóba ment. Mikor a víz csobogni kezdett, Torza benyitott utána a piciny helyiségbe. Edó sírt a kisszobában, de hangját elnyomta a zubogás. A gőz mindent belepett, a falakat, a tükröket, a zuhanyzókabint felületét – homályossá téve Mária körvonalaival. Torza apró lyukat simított a párába, és elnézte az asszony csípőjének ívét, gondosan nyírt fanszörzetét, még ruganyos melleit, a gerinc vonalát, és az ebbe belekaszáló, a meleg víztől most kiviruló karmolásnyomokat. Aztán a férfi visszalépett, és behúzta az ajtót. Papírlapot kerített, megírta a pályázatát, csak úgy, kézzel. Mikor végzett, borítékba rakta, gondosan leragasztotta, majd megírta az ajánlott küldemény szelvényét is.

Mária aznap este úgy viselkedett, mint máskor, és Torza sem szólt semmit. Egy romantikus film ment a tévében, a nő a közepénél felállt, és kiment az előszobai szekrényhez. Sokáig kotorászott, ott, ahol a bőröndöket tartották.

Másnap Torza elsétált a postára. Kora délelőtt volt, de már hosszú sor kígyózott az egyetlen nyitott ablak előtt. Valaki elől halkán morgott. Edó most a férfi karjában ült, borostáját vizsgálta. Savanyú szag lengte be a termet. Torza félve nyújtotta át a levelét és a szelvényt, amíg lehetett, szemével követte útjukat. Edó hangosan rőfögött az ölében, egy öregasszony elmosolyodott. Ahogy a férfi kiállt a sorból, valami meleget érzett arcán. Oldalt fordult, és látta, hogy a homályos ablakokon besüt a nap. Csönd volt, még a postáskisasszony sem mozdult. Edó

fejét forgatva leste a fényt, annak a másik fénynek a szelíd előhírnökét. Torza megborzongott, mint akinek eszébe jut valami fontos. Olyan volt az arca, mint hirtelen felriadóé. Aztán valaki a sorban megszívta az orrát, és ezzel visszatért a zaj.

Ezen a napon Mária később ért haza a szokásosnál. Alkoholgőzöket lehelve azt motyogta, elvult a lányokkal. Az előszobában állt, cipőjét húzta, kerülve férje tekintetét. Torza várt, szabad kezével néha hajába túrt. A másikkal az alvó Edót tartotta a vállán. Végül Mária csak legyintett, és a konyhába ment.

Torza éjfél körül zajra riadt. Riadtan ült fel ágyában, és fáradt szemeit dörzsölgette. Az utcai lámpa fénye bevilágította a sarkokat. Az egyikben, a komód előtt sötét csomó, árny mozgott. Torza felállt, és az ágy nem nyikordult meg. Ahogy közelebb ment, már látta, hogy az alak körül fehér foltok hevernek a földön. Melltartók, bugyik és zoknik csomói közé lépett be. Megérintette az ismeretlen vállát, aki megfordult. Sírt. Torza nem szólt semmit, csak visszafeküdt az ágyába.

Reggel kávészagra ébredt, és arra, hogy valaki nézi őt.

Egy negyvenes, alacsony, kopaszodó férfi ült ágyával szemben a kempingszékben, amelyet a teraszon tartottak. Ismerősnek tűnt, de Torza még túl kába volt ahhoz, hogy meghatározza, honnan. Az idegen bő, színes ruhákat viselt, lábánál tarisznya feküdt a földön. Torza mögötte láthatta a folyosón kushadó bőröndöt. A nagy családi bőröndjüket.

Az idegen halk, kulturált hangon mutatkozott be. Ő volt Mária jógatanára. Szerette a nőt, az első pillanattól kedve, most pedig azért jött, hogy elvigye. Torza a fejét csóválva talpra kászálódott, majd visszahanyatlott az ágyra. Lábaik felhúzta a kerevetre, átkarolta őket, és előre-hátra ringott.

Árnyék esett rá. A férfi állt előtte, kinyújtotta ujjait, és Torza homlokához érve megállította a mozgást. Bizsergető érintése a két szeme közti vékony csontívre simult. Aztán beszélni kezdett. Néha nem látjuk, hogy mennyire elromlott az életünk. Nem látjuk a körülöttünk lévő rosszat. A gonosz, szörnyű dolgokat, melyek befognak mindent. Ilyenkor kell figyelniük a harmadik szemünkre, a két szem közti bűvös tanúra. Ha erősen koncentrálnak, képesek vagyunk észrevenni a valóságot. A házasságunk romlottságát. A dolgok esendőségét és múlandóságát. Apró szigetté válhatunk, a túlélés érdekében.

A lágyan elomló mondatok hatására Torza kikapcsolt. Pár másodpercig nem tudta, hol van, és ki ő. Elveszett a szemhéja mögötti sötétségben, amit most nem borítottak el színes villámlások. Arra gondolt, hogy a jógaoktatónak igaza van. Ez a förtelmes világ megérett a pusztulásra. És hogy az összeomlás izgalma legalább elterelné a figyelmét a belsejében tomboló rémületről.

Aztán a puha, meleg érintés elmúlt, és Torza kinyitotta szemét. A dolgok sértetlennek tunk. A tanár lassan távolodott, maga után húzva tarisznyáját. Odakinn megragadta a bőröndöt, és elnézett a konyha felé.

Mária úgy sietett be búcsúzni, mint aki a boltba ugrik le. Csak a remegő kezében csörgő kávéscsésze sugallta, hogy ez más lesz. Megpusztilta a férfit, és figyelmeztette, hogy a kávé forró. Aztán megígérte, következő estére elviszi Edót.

Ennyi volt. Másfél perc múlva már el is tűntek. Csak a lépcsőházban lefelé botorkáló lépteik és diszkrét nevetésük emlékeztetett rájuk.

Torza megitta a kávé, és kikelt az ágyból. A lakásban hideg volt, érződött az elhagyatottság. A baba még békésen aludt. Odakinn ébredezett a lakótelep. Nem volt kedve elfordulni az ablaktól, visszamenni a lakás belső részeibe, a szobába, ahol aludt. Aztán összeszedte magát, és behúzta a háló ajtaját. Valamiért akadt, de addig rángatta a kilincset, míg helyére nem kattant.

A hűtő üres volt. A félálomban nyöszörgő babát begyömöszölte egy csupa vatta kezeslábasba, aztán csak úgy, az ölében tartva leliftezett a földszintre. Ahogy kilépett az épületből, valami furcsa volt az arcába hulló fényben. Fel- és körbenézett, majd döbbenet megállt.

A ház előtti akác ketté volt hasítva.

Amolyan gacsos, sokszor visszavágott fa volt, szinte az egyetlen a környéken. Egy szemetes kis tér közepén állt, a parkoló és a járda közt. Nem lehetett három méternél magasabb. Most törzsének húsa fehéren és nedvesen párolgott a friss levegőn. Olyan volt, mintha egy pokoli erő kettétépte volna gömbölyű koronájánál fogva, akár egy puha brokkolifejet. A férfi csak lassan szedte össze magát, aztán elindult.

A bolt zárva volt. Semmiféle felirat nem utalt ennek okára – egyszerűen csak nem nyílt ki a fotocellás ajtó. Odabent nem égtek a lámpák, félhomály szürkéllett. Torza az üveghez tapasztott arccal bámult befelé. Mellkasán megnyugtatóan szuszogott a baba, figyelmesen lesett felfelé apjára.

Volt valami mozgás a sötét térben. Mintha egy alak négykézláb mászott volna a kettes kassza mögött. Torza megkocogtatta az üveget. A fekete üstök egy pillanatra megdermedt, aztán a bujkáló eliszkolt a gondolák közé.

Torza a fejét csóválva megindult egy távolabbi garázsabécé felé. Itt minden jóval drágább volt, de nem maradt más választása. A tulaj, egy melegítő, megtermett férfi kiszolgálás közben folyton a tévére pillantott. A reggeli híradó ment, lángoló autókat és sikoltozó nőket mutatott. Az eladó szerint a belvárosban történt valami zűr.

Torza a sovány szatyorral visszaballagott a házig, majd az akáchoz érve megállt, és felsóhajtott. Hirtelen megértette, hogy az élete megváltozott, de még mindig reménykedett. Gyorsan, lihegve rontott be a lifthez, és most nem a baba, hanem ő döfködte türelmetlenül a hívógombot. A kulcs remegett a kezében, ahogy odafenn a zárat nyitotta. Belépett az előszoba langyos melegébe, fűlelt és figyelt. Semmi nem mozdult az elhagyott terekben. Mária nem jött vissza. Erős, fémesség szag úszott orrába.

Kipakolt a konyhában, és nekilátott ebédet készíteni. Edónak bébiételt melegített, majd felültetve a konyhapultra, megetette. A baba nyűgösködött, minduntalan a nagy, zsírpettyes rádió felé nyúlka. Mikor elérte, elégedetten benyomta piros powergombját. Komolyzene hegedűi csendültek fel. Torza és Edó is meglepetten néztek a készülékre.

Később, míg a férfi a krumplit pucolta, hagyta, hogy a baba kedvére elmásson. Csak mikor a hálósoba ajtaját kezdte kapirgálni, akkor ment oda hozzá. Fölvette, és magához szorította, hogy a gyerek felnyögött meglepetésében.

A rádióban ekkor ért véget a hegedűszólam, és minden bevezetés nélkül izgatott riporterhang kezdett hadarni. A belvárosi támadásokról beszélt. Feldühödött, megháborodott polgárokról, kik a békés járókelőknek estek. Később kimondta a járvány szót. A kollektív dühroham kifejezést. A távolból puskalövés hangja szűrődött át beszédén. Torza hirtelen a készülékhez lépett, és kikapcsolta.

A kinti világban egy vékony füstcsík feketéllett. A paneltömbök közt kélt, pár utcával arrébb, és a tizedik emelet felett már egészen szétoszlott. A szabadidőközpont lehetett a kiindulópontja. Torza sokáig nézte, majd visszakapcsolta a rádiót. A baba sírni kezdett a padlón, de nem törődött vele. A készülékből előtörő Beethoven-tételre figyelt, mely pár perc múlva újrázni kezdett. Csak a telefon csörgése riasztotta fel dermedtségéből. Felkapta Edót az ölébe, ingujjával letörölte taknyát és könnyeit, és felvette a telefont is.

Elbűvölően nyugodt női hang szólította meg. A tegnap beküldött állaspályázat ügyében. Mielőbb szeretett volna találkozni Torzával, kiben nagy lehetőséget lát. A férfi torka kiszáradt, megköszörülte, majd rákérdezett, hogy hallott-e a zavargásokról. A nő elhallgatott, és erre nem is válaszolt. Másnap reggeli időpontot ajánlott Torzának, és egy belvárosi irodaház címét, hogy elbeszélgesse. Elkérte a férfi mobiltelefonjának a számát. Pusztán formális okokból, tette hozzá, mire a munkanélküli felsóhajtott. A túlsó végén bontották a vonalat.

A férfi visszasétált a tűzhelyhez, közben akaratlanul is kinézett az égre. A füstcsomó vastagabb lett. Odalenn, az épületek négyszögölte kis téren egy nő rohant át. Torza közelebb hajolt az üveghez, mintha úgy jobban látná. Az asszonyon csak hálóing volt, hosszú haja lebegett utána

futás közben. Néha vissza–visszafordult, bár nem üldözte senki. Lassan átért a gyalogcsapások és az autók közt, és eltűnt egy ház sarkán.

Miután ettek, és Edó mind nagyobbakat ásított a járókában, Torza kivette sörét a hűtőből. Foteljében, vállán az izgó–mozgó babával egyszerre hallgatta Beethoven zenéjét, és fülelte a ház zajait. Valami ugyanis nem volt rendben. Mióta itthon volt, megtanulta, hogy melyik napszakban milyen hangesemények jelentkeznek. Tíz körül fent és oldalt rockzenét kezdtek bömböltetni. Ebéd környékén pár emelettel lejjebb porszívóztak, de még az előteret is. A kora délutáni órákban egy nő percekig köhögött, talán délutáni alvásból felébredve. Ugyanígy a vízcsapok, szennyvízcsövek, a radiátorok megfelelő ritmusban szólaltak meg, és hallgattak el nap mint nap.

Most azonban csend volt. Nagy néha ajtó csapódott, vagy mintha bútorokat tologattak volna, itt és ott, fent és lent – de a szokásos hétköznapi zajok eltűntek.

Aztán, mikor már ő is lehunyta szemét, és a sötétség elborította, felharsant a sikoly.

Az ő emeletéről jött. Ahogy felpattant, Edó is felébredt, de csitítva, fülét befogva Torza megnyugtatta. Gyorsan bevitte szobájába, és lefektette. Aztán kiment a konyhába, lekapcsolta a rádiót, és fülelt.

Olyan sikoltás volt, amit végső halálfélelemében ad ki az ember. Horrorfilmek jeleneteire emlékeztető, idegborzoló, lúdbőröztető, dermedtségre kényszerítő. Torza megrázta magát, és a bejárati ajtóhoz ment. Előbb óvatosan kilesett a kukucskálóllyukon.

A folyosón égett a mennyezeti világítás, jeges fénybe vonva mindent. Mozgást nem látott. Jobbra és balra még két–két ajtó nyílt. A folyosó túlsó végét a lift és a tűzlépcső bejárata zárta. Kinyitotta az ajtót, és kilesett a résen. Így sem tűnt semmi szokatlannak. Átlépett a küszöbön, miközben ösztönösen a zsebébe nyúlt. A lakáskulcs benne volt. A legközelebbi ajtóhoz ment, és fülét a deszkára tapasztotta. Nem hallott semmi neszt, egyedül az egyik neonlámpa percegett a feje fölött.

Kifújva a visszatartott levegőt, átsétált a másik ajtóhoz, és ott is hallgatózott pár pillanatig. Úgy érezte, az ajtó fája meleg, mint az élő bőr. Elmosolyodott, és megcsóválta fejét. Ekkor szeme sarkából észrevette, hogy figyelik.

A szemközti oldalon lévő ajtó résznyire volt nyitva. Egy idős házaspár lakott ott, mosolygós, lassan meghülyülő emberek. Torza először azt sem tudta megállapítani, hogy a férfi vagy a nő bámulja őt a küszöbről. Az alak sötét fürdőköpenybe volt burkolódzva. Ahogy jobban kitérte az ajtót, több fény esett arcába. Az öregember volt az. Ajkait, arca alját vér borította. Szeme kutatva, érdeklődve fürkészte a hallgatózót. Pár másodpercig nem mozdultak, aztán Torza lassan hátrálni kezdett. A férfi végig követte tekintetével, így láthatta, hogy Torza kinyúl a kilincserért, és véletlenül maga felé rántja. Az ajtó bezárult mögötte, elvágva a lakása belsejétől. A másik még ekkor sem mozdult. Torza a zsebébe nyúlt. Kikotorta a kulcscsomót. Le kellett nézni, kiválasztani a kulcsot. Meg kellett fordulni, hogy a zárba illessze. Hátat kellett fordítania a véres arcú szomszédnak, és emiatt keze remegni kezdett, nem tudta a lyukba tolni a kulcs szakállát. Mind tovább próbálkozott, annál inkább remegett. Idegesen hátrakapta fejét. A szomszéd eltűnt a nyitott ajtóból. A kulcs végre a helyére csúszott. Zaj hallatszott hátulról. Torza benyomult az ajtón, közben még látta az újra felbukkanó, közeledő, sebesen lépdelő öreget, kinek kés volt a kezében. Becsapta az ajtót.

Lihegve dőlt a hideg, kemény, erős fának, és elforgatta a retesz gombját. Pár másodpercig hallgatózott, majd ismét kinézett a kukucskálón. Megfeszült, felkészülve arra, hogy valami erős és hegyes fúródik a szemébe.

Odakinn a folyosó üres volt, az öregek ajtaja zárva. Kisvártatva lekapcsolt az automata világítás is, és sötét lett.

Torza a telefonhoz sietett, közben felkapta langyos sörét, jót húzott belőle. A rendőrség csak a sokadik csöngetésre jelentkezett. Gépi hang türelemre és nyugalomra intette. A zavargásokkal kapcsolatos bejelentéshez a hármass gombot kellett megnyomnia. Torza inkább megvárta a

kezelőt. Egy fáradt, cigarettás asszonyhang szólt végül bele a vonal túlsó felén. A férfi sietve elmondott neki mindent, amit odalenn és a folyosón látott. A nő elkérte címét. Nem ígért semmit. Azzal zárta, hogy minden egységük kint van. És hogy itt a világ vége. Torza akaratlanul is letette a kagylót.

Megnézte a gyereket – aludt. Rövid tűnődés után egy székkal kiékelte a bejárati ajtót a kilincs alatt, majd visszaült a foteljébe. A mennyezeten végigfutó, fenyegető repedésvonalakat nézte. A sörtől megkeseredett a szája. Letette maga mellé a padóra, és ekkor megérintett valami puhát és emberit. Olyan volt, mintha dús, göndör hajzuhatagba nyúlt volna, amely azonban természetellenesen merev és hideg volt. Elkapta kezét, és másodpercekig mozdulni sem bírt. Aztán felpattant, letérdelt, és benézett a fotel alá.

Csak a poros padlót láthatta, és egy használt, összegyűrt papírzsebkendő.

Mégis inkább az ágyba feküdt, és rövid forgolódás után elaludt, hogy távoli, érthetetlen kiabálásra és halk pukkanásokra riadjon. Felült és körülnézett. Délutáni szürkület úszott be az ablakon. Kitámolygott a konyhába, és a csapból vizet engedett magának.

Valami villogott odalenn, a téren.

Ahogy lenézett, arcát vörösre és kékre festette a rendőrautó fénye.

Az autó ajtajai nyitva voltak. Maga a jármű elhagyatva állt, félig a járdán, félig az úton. Tőle pár méterre fekete tömeg hevert a földön. Hirtelen egy alak, egy rendőr törte meg a csendélet mozdulatlanságát. A motorháztetőig rohant és nekidőlt. Izgatottan babrált a kezében tartott dologgal, és Torza hamar rájött, hogy egy fegyvert próbál megtölteni. A férfi mögött, az egyik épület lépcsőházából két árny suhant ki. Gyorsan, elszántan rohantak az egyenruhás felé. Az végzett a tárazással, fel- és körbenézett. Megpillantva a közeledőket, rájuk emelte fegyverét, és lőtt. Torza a pukkanásokra összerándult, majd elbújt az ablakpárkány mögé. Csak nagy sokára mert kikukucsálni. A rendőr odalépett az egyik földön fekvőhöz, és ismét rálőtt. A támadó megrándult, aztán összegömbölyödött, mint egy bogár. Torza megtörölte kiszáradt száját, majd felnyúlt a pohár vízért. Odalenn egy tárgy szelte át a parkolót, és eltalálta a tétován álldogáló rendőrt. Torza tapogatózó keze lelökte a poharat a pultról, mely a padlón ezer darabra tört szilánkot és vizet fröcskölve. Edő erre automatikusan felsírt, és egy indulatos kéz rácsapott a bejárati ajtóra.

Torza felállt, és nem tudta, hova induljon. Odalenn a rendőr élettelenül feküdt áldozata mellett. A baba nyöszörgött, mikor benyitott a szobájába. Erős, fojtó szag fogadta a férfit, kinek eszébe jutott, hogy fogytán a pelenka. Ismét megdöngették a bejárati ajtót. Edő a sírásból hirtelen visszaváltott nyöszörgésbe, és beletörődően nézett fel apjára, ezért az sarkon fordult, és az ajtóhoz sietett.

Óvatosan kilesett a kukucsálónyíláson.

Mária állt az ajtó előtt, csapzottan, piszkosan és keskeny vágással állán. Hol a tühegynyi nyílást, hol a liftet bámulta. Torza elvette a széket a kilincs alól, majd kinyitotta az ajtót. Ebben a pillanatban a liftajtó is kinyílt. Egy rendőr lépett ki rajta, és gondolkodás nélkül Torzáékra lőtt. Mária benyomult a lakásba a férje mellett, akinek köszilánkok pattantak arcába. A fájdalomtól riadtan hátrált, megbotlott a székben. Érezte, hogy kicsúszik a lába alól a talaj. Nevetséges dolog lett volna kapálódzni a saját előszobájában, ezért elterült földön. A rendőr diadalmasan előrelépett, és most összehúzott szemmel, gondosabban célzott, egyenesen a fekvő mellkasára. Oldalról, mint valami eldőlé bábú, nekiesett az öregember. A rendőr meglepődött, majd megrémült a szúrástól. Kezeik, lábaik egymásba gabalyodtak. A falnak döntött testek közt lövések robbantak, de a kés is dolgozni kezdett. Torza nézte volna, de Mária becsapta előtte az ajtót, majd ráfordította a reteszt.

Lihegve bámulták egymást, a férfi a földről, a nő az ajtónak vetve hátát. Aztán kezet nyújtott, és felsegítette Torzát.

Csak miután tisztába tette Edót, és főzött egy teát, majd kitöltött magának egy kupica pálinkát, csak akkor mesélte el, mi történt. Leült az asztalhoz, felhajtotta a pohárka tartalmát, és végig

Torza terítőt gyűrögető ujjait bámulta, míg mondta. Az útról beszélt, mely oly gyorsan véget ért. A szabadidőközpont lángokban állt, mikorra odaértek. Szerelme menteni akarta a menthetőt – poroltót ragadott. Valakik rátámadtak. Mária bebújt egy kukába, és onnan leste, ahogy az ismeretlenek fölökik a férfit egy reklámtábla oszlopára. Később égő fadarabokkal perzselték meg a testét. Úgy tűnt, még csak nem is ismerik áldozatukat. Amint elvonultak, Mária kimászott, és várt, míg a tűz megszáritja könnyeit.

A rendőrsre ment, de pár utcával arrébb már hallotta a lövöldözést, ezért inkább elhatározta, visszatér Torzáékhoz.

Amint elindult, az utca végén egy csapat idegen tűnt fel. Azonnal látta, hogy valami történt velük. Ahogy vadul kerestek valamit, majd észrevéve őt, megindultak felé, olyanok voltak, mint egy farka.

A nő felmenekült egy régi barátnőjéhez. Az asszony csak hosszas könyörgésre nyitott ajtót, majd sírva borult a nyakába. A konyhába a férje feküdt vérbe fagyva. A feleség elmesélte, éjjel arra riadt, hogy a férfi a mellkasán térdel, és fojtogatja. Az éjjelilámpával verte fejbe. Pokoli küzdelem kezdődött a sötét szobában, Mária körbenézve láthatta is nyomait. Az utolsó jelenetre a konyhában került sor, kés és húsvágó bárd segítségével. Utóbbi beékelődve csillogott a halott koponyájában.

Mária a nő nappalijában töltött pár órát. A tévéadást nézték, amíg volt. Amikor odalenn az utcán elcsöndesült az őrzöngés, lemerészkedett, és visszaóvakodott a házig. Itt találkozott a rendőrökkel, akik lőni kezdtek rá. Egyikőjük üldözőbe vette, jött utána mindenhol, még ide fel is.

Mikor idáig jutott, Edó felsírt a kisházában. A nő besietett hozzá, Torza pedig ismét kinézett a folyosóra. Sötét volt az előtérben, ezért résnyire nyitotta az ajtót. Kinyúlt, és tapogatódzva kereste a villanykapcsolót. Másodpercekig kutatta az érdes falat, míg megtalálta, és fény gyúlt. Minden üres volt, a folyosót valaki nemrég moshatta fel, mivel pászmákban vízsávok csillogtak rajta.

Egész este a rádió mellett ültek. A nappaliban bekapcsolt tévé képernyőjén csak színes csíkok világítottak. A rádióból is többnyire zene szólt. Néha izgatott, hadaró riporterek beszámolóit ékelődtek a dallamok közé. Harckről, járványról és katonai ellencsapásról beszéltek. Olyan titkos NATO-bombáról, mely csak a fertőzött élőkre veszélyes. Hirtelen hallgattak el, mint akik maguk sem hiszik, amit mondanak. Ilyenkor visszajött a zene, főképp Mozart. Amikor nagy néha Mária beszélni kezdett, a múlt került szóba. Akaratlanul is kibuktak belőle a vádak és sérelmek, melyek a hűtlenségéig vezették őt. A férfi hallgatta, ölében a babával, almát hámozva. Olykor–olykor távoli kiabálás vagy sikoly szakította meg a nőt. A kinti dologról egyáltalán nem esett szó. Mikor Mária a közös hálósobában akart nyugovóra térni, a férfi elé állt és fejét csóválta. A nő így a díványon aludt el, hasán a békésen szuszogó Edóval. Torza virrasztott, kezében a hámozókéssel. A rádióban éjfélig már csak zene szólt, akkor lekapcsolta. A hálósobaaajtó ismét nehezen járt, odabenn sűrű szag fogadta. Nem törődött vele, csak úgy, utcai ruhában hamar elszenderült.

Az ürességre és motozásra ébredt. Szinte azonnal magához tért, kikelve az ágyból, a folyosóra óvakodott.

A bejárati ajtó nyitva volt. A konyhaasztalon egy idegen kés csillogott. Valaki a nappaliban tevékenykedett, szövet hasadt, fa reccsent. Mária és Edó kabátjai hiányoztak az előszoba fogasáról. Torza megértette, hogy ismét elárulták. Összegörnyedt a kétségbeeséstől és a félelemtől. Majd erőt vett magán, és halkan felhúzta cipőjét és kabátját. Mikor utóbbit gombolta, a zsebében megcsörrent mobiltelefonja. A dallamra a behatoló abbahagyta ténykedését. Torza kapkodva lekapcsolta a készüléket, de nem várta meg, míg az idegen előjön – a bejárati ajtóhoz rohant, kiugrott rajta, majd becsapta maga után. Erősen fogta a gombját, mikor a túlsó oldalán nekivágódott egy súlyos test. A férfi előbányászta kulcsát, a zárba tolta, elforgatta, majd oldalt lépett, és megrúgta. A kulcs feje pengve esett a földre. Torza egy

pillanatig elégedetten hallgatta a dörömbölést, aztán a lifthez óvakodott. A véres száju öregember lakásának ajtaja nyitva volt. Az egyik szobaajtóból egyenruhás láb nyúlt ki.

A lift nyikorogva vitte le a földszintre, és elé tárta a lerombolt világot. Autók feketéllettek kiéve, a kukák tartalmát szétterítették a fűvön, egy helyütt kiforgatták még a gyeptet is. Értelmetlen és vad pusztítás nyomai szaggattak fel mindent. A férfi tanácstalanul megtorpant az épület lépcsőjén. A telefon ekkor újból felzúmmögött zsebében.

A személyzetis nő volt, az állásinterjú miatt. Torza először nem is értette, mit akar. Csak pontosította az időpontot, és biztosította őt, hogy a belvárosban már várják. A férfi hebegve kérdezni akart, de a másik sietve elkészönt, és letette.

Torza pár másodpercig álldogált, nézte a kormos épületeket és a kietlen, elhagyott utcákat. Aztán bólintott.

Ahogy megindult, zúgás kélt a feje fölött. Apró repülő körözött a házak közt, hasából fehér dolgok ömlöttek elő. Torza továbbment, majd amikor leért hozzá az első papírszelet, felvette a földről.

Rossz helyesírással arra szólították fel, hogy amennyiben még el tudja olvasni az üzenetet, azonnal hagyja el a lakótelepet és a kerületet.

Torza zsebre gyúrta a cetlit. A boltig nem találkozott élővel. Mindent belengett a keserű füst, egy ház sarkánál döglött kutyák heverték takaros halomban. A férfi legalább nyolcat számolt. Ahogy haladt az épülettömbök közt, mind több lángoló lakást láthatott a panelfalak síkjában. Később már inkább nem is nézett fel, csak a szemetes járdát bámulta maga előtt.

A bolt előtt hárman álltak, dobozos sört iszogatva. Kézifegyverek csillogtak náluk, és szúrós tekintettel bámultak rá. Mögöttük egy ezüstösen ragyogó, ép terepjáró állt, járó motorral. Torza leszegett fejjel, jó nagy körívet leírva haladt el mellettük. Érezte, hogy meg fogják szólítani.

Mégis összerándult, mikor utolérte a kiáltás. Kérdezték, velük tart-e. Torza nem válaszolt, csak lemondóan intett hátrafelé. Ekkor az egyikőjük megkérte, adja át üdvözlétüket a bombának. A többiek felröhögtek, Torza pedig ment tovább.

Kiért az útra, ahol összetorlódtak az elhagyott autók. Elindult köztük, és már látta a metrólejáró nyílását.

Zsebébe nyúlt, ott volt az áljegy és a valódiak is. A szemközti járdán egy száguldó autó, az előbb látott terepjáró közeledett. A férfi megtorpant, megvárta, míg elhalad. Amikor elérte a túloldalt, a távolból fékcsikorgás hallatszott és kopogó lövések sora.

Torza a metró hűvös lejáratahoz érve megtorpant, aztán elővette a jegyeket. Lesétált a lépcsőn, és az automatahoz lépett. Nem voltak ellenőrök. Nem volt a peronon senki.

Odakinn és odafenn távoli dörej, nagytestű repülő hangja kélt.

Torza megcsinálta a trükköt, és besétált peronra. Az áljegy ott lapult ingujja alatt.

Elnézett balra és jobbra, aztán ismét balra. A sötét alagútban két arany kör csillogott, lassan közeledtek. Halkan, duruzsolva eljutott a füléig még a repülő hangja is. Aztán a befutó metrószerelvénnyel robaja elnyomta.

Azonnan látta, hogy üres. Rosszul kivilágított, összemaszatolt, néptelen kocsik húztak el előtte. Úgy tűnt, a szerelvénnyel meg se áll, de hirtelen mégis fékezett. A Torza előtt megálló kocsiban volt valaki.

Szürke, vézna, veszélytelen öregasszonynak tűnt, ezért a férfi belépett a vagonba. Rövid tétovázás után a nővel szemközt foglalt helyet. Hiába vártak, a szerelvénnyel nem indult.

Útitársa felemelte fejét, és a repülő távoli zúgását figyelte, majd Torzára nézett. Száraz, ráncos arcában csak feketén csillogó szemei jeleztek élénk életet. Sötét kosztümöt viselt, vastag, drágának tűnő táskát dőlt az oldalának.

Amikor megszólalt, hangja illett külsejéhez. Azonban minden reszelőssége ellenére volt benne valami melegség is.

Megismerte ám Torzát. Gyakorta megfordul a bíróságon, a tárgyalások szüneteiben együtt dohányzik felségével. Mária képeken mutatta be családját, Edót és férjét. Nagyszerű asszony.

Torza csak kábán bólogatott. A nő fürgén átült mellé, mozdulata bizalmaskodó volt, ezért a férfi megfeszült, és arrébb csusszant.

Mi történik odakinn, kérdezte aztán nagy sokára. Az öregasszony megvonta vállát. Minden állomáson ennyit állt a vonat. Nem tudni mért.

Hallgattak, a repülő távolodott. A nő kezdte újra a beszélgetést, most óvatosabban kérdezve. Nem is érdekeli a férfit, mi a foglalkozása. Torza vállat vont, majd kérdően nézett le rá. Törvényszéki pszichiáter. Bűnözők élmémjűségét vizsgálja.

A férfi megborzongott e szavakra. Az öregasszony maga elé nézve folytatta, egyre oldottabban. Mint aki a piacon fecseg nem épp unalmas munkájáról. Néha nehéz belátni egy bűnöző elméjébe. Elbarikádozza magát. Még a saját lelkiismeretét, tudatát is képes megteveszteni. Ilyenkor hajlamos végérvényesen beleveszni az általa kiötlött dolgokba. Ez az igazi kihívás. Visszajönni egy ilyen emberrel.

Torza felállt, kilesett a nyitott ajtón, majd a kocsi végébe ment. A szomszéd vagon üres volt. Az azt követő is.

Nincs itt senki. Nyugtázta az öregasszony. És hozzátette, hogy pár pillanat múlva lehull a bomba.

Torza megpördült, és ránézett. Próbált fenyegető lenni, mikor megkérdezte, ki a nő voltaképp, és mit akar.

Az öregasszony fáradtan felsóhajtott, mintha értetlen kölyöknek magyarázna. Aztán ismét törvényszéki pszichiáternek vallotta magát. Szelíden és csöndesen beszélt, Torzának közelebb kellett mennie, hogy megértse. A nő felhúzta fodros, fehér ingujját, és apró aranyórájára nézett. A férfi nyersen válaszolt, hogy Mária nem is dohányzik. A pszichiáter bólogatott. Ez a rész nem volt igaz. Nem ismerte a néhait.

A férfi várt. Majd megértette a mondat értelmét. Megcsóválta fejét, aztán szemébe dörzsölt ingujjával.

Az asszony ekkor sietve a hálósobáról kérdezte. És a jógatanárról, kinek teste eltorlaszolt a szoba ajtaját. Torza értetlenül nézett rá. Közben úgy tűnt, befelé is figyel. Eszébe ötlött a tanár finom érintése homlokán, a harmadik szemén. És az azt követő rövid sötétség.

A nő állta pillantását, és gyorsan megemléltette Máriát, akit a fotel alatt találtak meg. És könnyörtelenül folytatta Edóval, aki kiszáradt, és majdnem éhen halt a kiságyban.

A férfi csak bámult rá, és kifelé intett, a lépcsők felé. A világ összeomlik odakinn, válaszolt hisztérikusan, Mária eltűnt a gyerekekkel. Nem haltak meg. Még nem.

Csend állt be, majd az öregasszony azt mondta, már nagyon kevés idő maradt. Torzának kell döntenie, kitart a képzelt tényei mellett, avagy szembenéz a valósággal. Ebben az esetben vissza kell térnie oda. Egy kihallgatósobába, ahol napok óta faggatják arról, miért gyilkolta meg a felségét és annak szeretőjét.

Torza közbevágott, mondott valamit a bombáról, és a metrókocsi falára csapott. A nő cüccögött, majd felsóhajtott.

Nincs bomba. A bomba az, amivel Torza végleg eltűnhet ebben az örületben.

A férfi a fejét rázva hátrált, de az öregasszony nem hagyta abba. Ha ezt elfogadja Torza, akkor a metró visszaviszi őt, vissza közéjük, a belvárosba, a fogdába, hogy ráébredjen, mi történt valójában. Torza nem válaszolt, de arca hirtelen eltorzult a felismerés döbbenetétől. Megkérte az asszonyt, mondja ki még egyszer a szót: belváros. A nő megtette.

Torza előhúzta mobilját, és tárcsázta a legutóbbi számot. A személyzetisét, aki a belvárosba hívta őt interjúra. Aki lecsalogatta őt ide, a metróba. A füléhez emelte a telefont, várva, hogy kicsörögjön. Az öregasszony táskájában felzúmmögött valami.

Ekkor a szerelvénnyel ajtaja bezárult, odafenn pedig lehullott a bomba.

vége

Ami történt

/Zugló/

A hírszerkesztő egy májusi nap a szobájában feküdt, mikor megérezte az árnyékot. Odakinn esett, halkan kopog rozzant háza tetején, és ő nyöszörögve haldoklott. A falnak dőlve hevert, az ablak alatt, ahol nem láthatták meg. Várta az estét, hogy elinduljon a konzervekért. Gyomra, melyet lassan felfalt a rák, még mindig makacsul követelte a táplálékot. Azon a tavaszon már csak macskatápon és esővízen élt. A szomszéd épületben hajdan, a Változás előtt állateledelt árultak. Konzervjeik még mindig ehetőek voltak.

Ahogy gyomrát markolászva, lábát kinyújtva feküdt, arra gondolt, nem is baj ez a fajta vég. Előbb–utóbb úgyis kifogyott volna a konzervekből. Avagy rátaláltak volna azok. Ahogy elkapták a szomszédjait, az utca összes lakosát, kutyáját, macskáját, talán még a madarakat is. Pontosan soha nem értette meg, kik a támadók. Vad, elváltozott emberek, akiket megőrzített valami szörnyű dolog. Egy őrjítő hír.

Lelke mélyén ugyanis makacsul hitt abban, hogy nem fertőzés, kór vagy veszettség söpört végig a városán, hanem valami hihetetlenül sokkoló esemény. Egy történés, melynek tudata mindenkit a pokol bugyraiba taszított.

Amint ezen elmélkedett, megérezte, hogy lábára árnyék vetül. Még a szűrt, esőfelhős fény törését is azonnal felfogta bőre, mely a zokni és a nadrág széle közt sápadzott. Túl sokat fázott a magányos télen, így érzékei kifinomodtak a fényre.

Az idegen percekig állt felette az ablakban. A hírszerkesztő összehúzta magát. Visszafojtotta lélegzetét. Aztán kezdte szép lassan bevonni maga alá a lábait. Hatvanéves ízületei nyikorogva engedelmeskedtek. Hajlamos volt úgy gondolni önmagára, mint egy kiszolgált, elromlott gépre, melyet kidobtak a szerkesztőségéből. Mint egy rossz faxot vagy...

Az ablak sikoltva betört fölötte. Üvegdarabok szállingóztak alá, megtörve a csendet és a mozdulatlanságot. A hírszerkesztő oldalt gördült, majd a sarokba húzta magát. Volt ott valahol egy konyhakés. Tapogatódzó, mocskos ujjai azonban sehogy sem találták. Valami közben fellendült a párkányra, letiporva a meredő szilánkfogakat.

Az idős férfi arra fordította arcát, és elsuttogta a legfontosabb kérdést ebben az évben: – Ki vagy?

Sokáig nem jött válasz. Hideg, ózonszagú szél csapott be a kis szobácskába. Az eltorlaszolt ajtó, a kormos vaskályha, s a szeméttárolóvá előlépett szekrény némán várták a jövevényt. Az végül lehuppant a padlóra, aztán óvatosan közelebb csoszogott. Könnyű lépte volt, mint egy nőnek, vagy mint egy ...

– Gyerek vagy – jelentette ki az őszhajú férfi. Az idegen megállt előtte, bizonyára lenézett rá. Hallgattak, kint csivitelni kezdett egy madár.

– Az vagyok. Gyerek – jött a rekedt válasz. – S te mit csinálsz itt, te vak öregember?

Így kezdődött a barátságuk.

– Minden történet elmesélhető hírekben – magyarázta a hírszerkesztő a fiúnak. Már megették az első konzervet, amit a gyerek hozott. Az eső közben elállt, maradéka halkan csöpögött le az ereszről. – Ott vannak a mesék. Te biztos tudsz már olvasni. Hány éves vagy?

A kölyök hallgatott, óvatosan kivárt, vagy csak nem tudta.

– Tizenhárom – mondta végül.

– Tessék, akkor olvastad a Jancsi és Juliskát.

– Aha.

– Ne mondd, hogy aha. Beszélj világosan, és tömör mondatokban. Na, most foglald össze nekem három mondatban. A mesét – bölintott vidáman az öreg. A gyerek nem válaszolt, talán a fogát piszkálta.

– Mi az, nem megy? – nyaggatta az öreg, de felelet most sem jött. – Akkor majd én. Jancsi és Juliska a rengetegben eltévedve egy gonosz boszorkány fogságába esik. A banya meg akarja sütni őket, de a gyermekek túljárnak eszén. Saját kemencéjébe lökik, majd hazatérnek az erdőből.

Az öreg elégedetten kivárt, ám csak szipogó motyogás volt a válasz: – Engem nem érdekelnek a mesék – dünnyögte a gyerek. A hírszerkesztő lehorgasztotta fejét. Világtalan tekintetét tehetetlen, megfeketedett ujjaira szegezte: – Értem – mondta végül. – De most már látod, mi a lényege a híreknek. Hogy megtudjuk, gyorsan, röviden, mi történt odakinn.

– Én tudom, mi történt odakinn – jött a dühös válasz, mire az öreg felemelte kezét. – Várj, várj – vajon tudod az okokat is? Az egész kezdetét? Hogy mi zajlott le a város másik végében? Ki állt ellen, ki harcolt, és ki ölette meg magát az első hetekben? Ezt mind tudod?

A gyerek erre elhallgatott, talán mert nem értette a kérdéseket. Az öreg nyögve felállt, tapogatózva az ablakhoz ment. Ügyelt rá, hogy ne jelenjen meg a keretben. Kezét gyomrára szorítva mélyet lélegzett: – Ami történik, az mindig kiindul egy forrásból. Ezt kell megtalálnom, az ősforrást, az egész eredőjét. Mielőtt túl késő lesz, és kifutok az időből.

Elfordult, lenézett arra, ahol a fiút sejtette: – Segítesz nekem? Leszel a segédem? – kérdezte hirtelen dühösen. A gyerek bölintott, majd észbe kapva felelt is: – Igen. Mit csináljak?

Éjjel az idősebb nyöszörgésre ébredt, a fiú vinnyogott álmában. Nem költötte fel, inkább füleire tapasztotta ujjait. Gyomrában nem tompult a fájdalom. Mintha a betegség elvesztette volna időérékét. Pár perc múlva a gyerek felriadt rémálmából. Felült, bámult a sötétbe, és magához térve lassan felfogta, hogy a másik ébren van.

– Apámékról álmodtam – mondta kérdés nélkül, rekedten. – Az utolsó napról.

Az öreg csak horkantott egyet, de nem válaszolt. Kis hallgatás után a gyerek kimászott az ablakon, mert az esővizes hordóból. Lépteit, melyek a hírszerkesztőnek túl hangosnak tűntek, belecuppogtak a friss sárba.

– Holnap majd be kell föliáznunk az ablakot – mondta a visszatérőnek. A gyerek hideget, nedvességet és valami csillagfényt hozott magával. Elhelyezkedett az öreg mellett, hátát hátának vetve.

– Elmondjam? – kérdezte csöndesen.

– Ne – válaszolt az öreg hirtelen. – Majd elmondod, ha el tudod a lényegét mondani.

– Nem értelek.

– A hírek, emlékszel? Mit mondtam neked róluk?

A fiú sokáig gondolkodott, úgy tűnt, talán elaludt a töprengésben. Végül félálomban, akadozva elsorolta a hír jellemzőit, mindazt, amit az öreg tanított neki a délután hosszú óráiban. A hír rövid, tömör, és tényeken alapul. Figyelemfelkeltő megfogalmazásba öltöztetjük. Elejére kerül az újdonság, végére az összegzés. Nem tartalmaz következtetést, sem idegen szót, sem lényegtelen sallangot. Mi az a sallang?

Nem várta meg a magyarázatot, elaludt.

Másnap, a reggeli alatt a hírszerkesztő elmondta neki, hol van a legközelebbi újságosbódé. Két utcával lejjebb, a buszmegállónál régen volt egy. A gyerek talán bólogatva hallgatta, végül azt mondta, nem lesz semmi baj. Az öreg ugyanis aggódott. Másfél éve nem találkozott senkivel. Akkor egy öreg guberáló lett a társa pár hónapra – mindenféle értelemben. Egy éjjel eltűnt, mint akit a föld nyelt el.

– Nagyon vigyázz! A legkisebb baljós jelre rohanj vissza, ahogy tudsz!

A gyerek sokáig nem felelt.

– Akkor a nyakadra hozom őket.

– Nem baj. Nekem már mindegy – bólogatott az öreg. – De legalább együtt leszünk a végén.
A fiú felhágott az ablakkeretre, és megtorpant. Mint egy nagy, guggoló madár meredt a szobára:
– Miért mindegy?
A hírszerkesztő csak délután válaszolt, mikor meghozta az elázott újságköteget.
– Csak ezt találtam – magyarázta a kölyök, miközben mohón ivott egy műanyag palackból.
– Nem találkoztál velük?
– Minden csöndes és üres. Egy kertben láttam két kismacskát.
Az öreg előre–hátra ringatódzott a sarokban, átkarolva hasát, törzsét.
– Mi a baj? – kérdezte riadtan társa.
– Olvass! – utasította őt a hírszerkesztő, majd megenyhülve hozzátette: – Fáj idebenn. Nagyon beteg vagyok.
A fiú egész délután a szétázott, megporosodott újságmaradványokat böngészte. A roncsolt papírról alig tudott elolvasni egy–egy fél cikket, bekezdést, headline–t. Néha úgy tűnt, valami érdekesre akadtak, ekkor a hírszerkesztő újraolvastatta vele a részt. Nehezítette a dolgot, hogy a fiú nagyon lassan és akadozva kerekítette ki a mondatokat. A hangsúlyozáshoz végképp nem volt semmi érzéke.
– Olajárrobbanás következményeként! – ismételte ingerülten a férfi. – Mi olyan nehéz ebben? Tovább!
– Nincs több – mondta a gyerek dacosan. – És már fáradt is vagyok. Kezd besötétedni. Fázom, és nem csináltuk meg az ablakot sem.
A férfi használhatatlan szemével körbelesett, mint aki álomból ébred: – Hűvösödik – jegyezte meg bűnbánóan. – Tényleg nincs több?
– Amit lehetett, elolvastam neked.
Lefekvés után a gyerek sokáig fészkelődött. Néha sóhajtott, vagy elnyelte a levegőt, mint aki mondani akar valamit. Máskor akaratlanul is megbökte a vak hátát. Végül az nem bírta tovább, a harmattól nedves takarót lerúgva magáról a hátára fordult: – Mondd. De figyelmeztetek, semmi újat nem fogsz mondani. Mindannyiúnknak ugyanaz a története. Jött a Változás, és elsöpörte az életünket. A szeretteink meghaltak, vagy ránk támadtak. Aki túlélte mindezt, eltűnt, bujdosik, mint mi.
Elhallgatott, kivárt, figyelte a gyerek szuszogását. Mikor egészen egyenletes lett, megismételte: – Mondd.
– Hajnal volt. Arra ébredtem, hogy ment a tévé a nappaliban. Talán ez volt az első dolog, ami feltűnt, mert tudod...
– Vélekedés! – vágott közbe az öreg dühösen. – Hírben nem fogalmazunk meg személyes észrevételt vagy emléket.
A gyerek idegesen horkantott, majd dobott egyet vézna testén.
– Jó. Akkor hajnalban ébredtem a tévére. Így jó lesz?
– Jó. Folytasd.
– Kimásztam az ágyból, és a nappali ajtajához mentem. Résnyire nyitottam. A tévé előtt nem ült senki. Azt gondoltam, úgy hagyták. Anya vagy apa. Ez soha nem fordult elő korábban. A tévében épp egy...
– Lényegtelen részlet. Térj vissza a történethez – az öreg a padlóra koppintott. – Vagy ne is. Gondolkodj rajta. Marad holnapra is.
Azzal a fal felé fordult, és elaludt.

Másnap reggel a hírszerkesztő kivitte a gyereket a kertbe. A kerítés mellett, biztos fedezékben korai eper zöldellt. A nedves fűben térdelve tömték magukba, majd sokáig némán szuszogtak az elégedettségtől. Végül a férfi felállt, és intett élő támasztékának. Mikor a fiú odalépett hozzá, sovány vállánál forgatva maga elé állította.
– Mit látsz? – kérdezte. – Csak tömören!

– Fákat. Kerítést. Felhőket.
 – Épületet nem?
 – De, egy sárga falú házat. Távolabb valami másikat, szürkét, nagyot.
 – A könyvtár. Van ott egy nyugdíjasklub. Régen oda jártam, és az egyik könyvtárosnő, ha volt ideje, felolvasta nekem az újságokat. Ott nem ázhattak el, mint a bódében.
 A gyerek sokáig hallgatott. Volt valami fenyegető és esendő ebben a gyakori szótlanágában.
 – Épületbe nem szeretek menni – mondta végül. A hírszerkesztő bólintott, de gyengéden meglökte. Ellentmondást nem tűrően bámult felé vak tekintetével.
 Másfél óra múlva még mindig ott állt. A Változás óta soha nem tartózkodott ennyi ideig kint a szabadban. Mikor meghallotta a lassú, könnyed lépteket, tudta, ezúttal megúszták.
 – Találtam! – kiabálta a gyerek a kert túlsó feléből. A férfi pissegett neki, majd a ház felé fordult.
 Az utcáról zaj hallatszott. Valaki onnan is közeledett.
 – Gyere – formálta ajkával némán a vak. Ő maga ekkor már a falnál volt, és leguggolt az esővízes hordó mögé. A gyerek óvatosan, szinte némán osont felé. Az utcai léptek közben egészen közel értek. Kapu nyikordult – a vak összerezdült, mert tudta, az övé. Mikor megérezte a fiú testét, levonta maga mellé a nedves betonra. Fölösleges volt, de ujjával mutatta a csönd jelét.
 Mezítlábas, nehézkes test közeledett, majd valahol a ház sarkánál megállt. Az öreg megpróbálta elképzelni saját helyzetük és az idegen látóterének metszetét. Talán megúszhatják. A fiú hirtelen megmoccan, fészkelődött oldalánál. Megrántotta pulóverét, mire nyugton maradt.
 Ekkor az idegen a járdán halkán morogni kezdett. Aztán újból felhangzottak léptei, majd átváltak selymes surrogásba. A vak rájött, átvág a kerten, azt gondolván, arra mentek prédái. Mert az ő szemében azokká váltak a normális emberek.
 Még percekig guggoltak a hordó mögött. Végül a gyerek megunt, és felállt.
 – Elment – mondta csöndesen. – Megnéztem, mikor ott állt.
 A hírszerkesztő nyögve talpra kászálódott, aztán a falnak támaszkodott. A családi ház, ahol leélte életét, hűségesen simult teste mögé.
 – Milyen volt? – kérdezte. Talán nem is akarta igazán hallani.
 – Szörnyű – a fiú bizonyára a fejét csóválta. – Mintha már nem is ember lett volna. Az arca és a szeme...nem is tudom, mire emlékeztetett.
 – Ez nem korrekt leírás – figyelmeztette az öreg. Aztán kinyúlt, és összekócolta a fiú haját, aki nagyon nem szerethette ezt, mert felhorkant. Kezében megzörrentek a lapok.
 – Munkára – kapott észbe a hírszerkesztő.

Elővigyázatosságból a szekrénybe másztak be, miután kiszedték belőle az üres konzervesdobozokat. A fiú telerakta velük a környéket. Bárki közeledik majd, belerúg egybe. A négy deszkafal rejtekében aztán a gyerek száján életre keltek az utolsó normális nap hírei.
 – Békekonferencia Ugandában. Új menekülttáborokat nyitnak az afrikai államban – mondta többek közt, mire a hírszerkesztő rövid tűnődés után csak csóválta fejét. A fiú tovább lapozott, vagy új hírre ugrott tekintetével.
 – Megvannak az első Mars–expedíció jelöltjei. A három éven belül induló utazás...
 – Tovább – nyögte az öreg, mélyet sóhajtva. Keze már szinte le nem tért gyomráról. – Ha visszafelé jöttek volna – magyarázta. – Talán akkor...
 – Nincs megegyezés a termelők és a felvásárlók közt a húsiparban...
 Fejcsóválás.
 – Mérgezés? Kór? Járványra utaló jelek? – sorolta türelmetlenül az öreg a második újság átlapozása után.
 – Nem tudom – válaszolta a fiú, majd a következő lapot magához véve így folytatta: – A tengerbe zuhant meteor különös alakja embert formáz. Búzaválság jelei a Dél–Alföldön...

A hírszerkesztő ekkor felemelte ujját.

– Ezt olvassuk végig. Az előzőt – mondta hirtelen jött nyugalommal. Megérezte, hogy helyben vannak. Működésbe lépett az az elemző sejtése, ami oly sokszor kisegítette pályafutása során. Mikor a lényegeset kellett elkülöníteni a lényegtelenről.

A cikk rövid volt, egy bulvárújság kis színesi közt találták. A Változás előtti hetekben nagyméretű meteor zuhant az Atlanti-óceánba. Egy mesterséges, japán nyaralószigetről látták a becsapódást. Brit kutatóhajók ékeztek a térségbe, s megállapították, hogy a test kiemelhető. Különleges, mélytengeri bűvárhajókat kértek az Egyesült Államok és Franciaország haditengerészetétől. A három nemzet végül a Változás napjára időzítette a felszínre hozatalt.

– Érzed te is? – kérdezte izgatottan az öreg, és kinyitott a szekrényajtót. Mélyet lélegzett, de inkább a fájdalom miatt: – Ez az egybeesés... itt lesz valami.

A gyerek nem válaszolt, csak az újságlapokat gyúrta össze.

– Éhes vagyok – mondta hosszú nyújtózkodás után.

Ezen az éjjelen a fiú tovább jutott.

Elalvás előtt fűzte össze történetét, a hátán fekvé, a mennyezeten tükröződő holdvilágot bámulva. Mellette az öreg összegörnyedve vizslatta a gyomrában tomboló erőszakot. Fokozatosan új, sötét vonásait fedezte fel.

– A tévében épp valami tudósítás ment. A tenger képére emlékszem. Kimerevedett, mintha megállt volna az adás. Aztán zajt hallottam az alagsorból – mondta a gyerek lassan, eltűnődve.

– Hajnalodott, talán öt vagy hat óra lehetett. Nem, hat óra volt. Apám ilyenkor szokott kelni. Apa mindig korán kelő volt. Anya csak énelőttem, hét körül ébredt. Aztán meghallottam az autót. Már régóta hallottam valami zajt, de ekkor a motor felzúgott. A garázsból jött.

Az öreg felnyögött, és megdörzsölte homlokát: – Mit kerestek a garázsban?

Most valódi érdeklődés csengett a hangjában.

– Nem tudom – jött a válasz. Egyiken sem akarták folytatni.

– Folytasd – mondta végül a hírszerkesztő.

– A garázsunkba le lehetett menni a ház belsejéből. A lépcső mellett nyílt egy kis ajtó. Tudtam, hogy nem kellene lemennem. Akkor azt gondoltam, betörők járnak a házban – mondta a fiú egyre vékonyodó hangon. – Még nem sejtettem...

– Ez már csak körítés – szögezte le az idős férfi. – Megint elkanyarodsz az akkori érzelmeid felé. Pedig nem biztos, hogy jól emlékszel rájuk.

Hallgattak, odakinn valami koppant.

– Csak a tető. Hullik a cserép – nyugtatta a gyereket az öreg.

– Nem tudom elmesélni – szögezte le az.

A hírszerkesztő sokáig gondolkodott, mit mondhatna erre, végül így szólt: – Annyi mindent történik egy nap. Az életünk események sorozata, melyekről már a következő nap vagy órában elfeledkezünk. Én egész életemben ezeket a dolgokat rögzítettem hírekben. Hogy szavakban fennmaradjon az, ami történt. Hogy legyen valami nyoma azoknak, akik ezt elkövették. Szerintem most neked is ezt kell tenned. Ha nem tudod összerakni a dolgot, akkor el fog veszni. Nem feltétlenül a hiányos emlékeid miatt. Nem is azért, mert ahogy nősz, s mind távolabb leszel, másképp érzel a szüleid iránt. Hanem azért, hogy saját magad előtt tisztában légy, mi volt odalenn a ...

–...garázsban – fejezte be helyette a gyerek. Az öreg elvette kezét a hasáról, és érezte, a fájdalom, ha lehet, még jobban fellángol: – Jaj – sóhajtott, s arrébb kúszott.

– Hova mész? – kérdezte a fiú.

– Gyógyszerért. Itt van, az egyik padlódeszka alatt – magyarázta a hírszerkesztő.

Míg elropogtatta a pirulákat, a gyerek megint nekikezdett: – Ahogy kinyitottam az ajtót, megcsapott a füst. Apa mindig mondta, hogy nagyon szűk a garázsunk. És hogy nem szabad sokáig járatni a motort odalenn. Mindig szellőztetni kell.

- Ezek tények – köhögött az öregember. – Folytad!
- Nagyon nagy füst volt. Az autóból jött, járt a motor. Egy lépcsőn kellett lemenni a garázsba. Nem mentem le.
- Ez volt a szerencséd – A gyerek nem értette, kizökkent a ritmusból. – Odalenn a szén-monoxid valószínűleg sokkal töményebb lehetett.
- Mindenesetre onnan fentről is láttam őket – sóhajtott a fiú, nem is figyelve a másik szavaira. Hirtelen felült, kifelé figyelt.
- A hírszerkesztő is megmerevedett. Az éjszaka nyugodt volt és csöndes, bár, amint jobban fülelt, mintha távoli csengés visszhangzott volna.
- Valaki felrúgott egy dobozt – suttogta a gyerek.
- Az lehetetlen, hónapok óta nem járt...
- Csss! – a tiltásra az öreg elnémult. Kettős sötétségbe burkolódzva, a takaró alatt tapogatózó fájdalommal igazán esetlennek érezte magát. Hirtelen felötlött benne valami: – A tévé. Láttad a tévét, ugye? – majd észbe kapva elhallgatott.
- A fiú felállt, és lerázta magáról a pokrócot. Hallatszott a szövet suhogása, és ahogy cipője lassan az ablakig surrog. A férfi megérezte, hogy odakinn teljes erővel süt a hold, kitűnően bevilágítva mindent. Mit nem adott volna a fiú szemeiért.
- Aztán már az ő kifinomult hallása is elég információt kapott. Több, erős felnőttláb tapodta a gyepet, a járdát és az utcát. Lassan, de határozottan mozogtak, nem törődve az üres konzervekkel. Ezek most bongva, kongva bukdácsoltak rúgásaiktól. Az idegenek zenéjén nem érződött bujkáló tétováság, de szervezetség sem. Olyan volt, mintha egy csorda vonulna.
- Mikor vége lett, az öreg sóhajtván kiengedte a levegőt. A gyerek visszatért mellé, és odabújt az oldalához. Remegett egész testében, egészen a csontjaiig.
- Együtt mentek. Nem egyedül, csapatban – suttogta. – Ilyet még soha nem láttam.
- Ilyet még senki nem látott – nyugtázta az idősebb a felismerést.

Hajnalodott, mikor a fiú arra ébredt, hogy a másik odakinn krárog. Álmosan kinézett az ablakon, és látta a vakot hányni. Az, mikor végzett, az esővizes hordóhoz tapogatózott. A gyerek megelőzte, kinyújtotta neki a műanyag palackot.

- Köszönöm – mondta a hírszerkesztő. – Jó reggelt. Új ötletem támadt.
- Jaj – sóhajtott a fiú színlelt elkeseredéssel.
- Elmegyünk a volt munkahelyemre – bólogatott az öreg.
- Az hol van?

A vak tétován intett nyugat felé: – Zugló elején. Az egyik nagyobb kereszteződésben. Majd te folyamatosan tájékoztatsz, merre járunk. A szerkesztőségben, ahol dolgoztam, biztosan találunk anyagot erről a meteoritról.

Nem terveztek hosszabb távollétet, de amikor elindultak, és kiléptek az utcára, mindketten megtorpantak. Valami búcsúféleséggel fordultak a ház felé, sokáig nem volt kedvük mozdulni. Aztán a gyerek behajtott a nyikorgó vaskaput. A süket csöndben ébredő hang miatt mozogniuk kellett.

- Mesélj, mit látsz – követelőzött az öreg, a másik karjába kapaszkodva. – Avagy ne is...beszélj arról, amiről tegnap kérdeztelek. Mielőtt jöttek.
- Nem emlékszem.
- A tévé, mely a szüleid szobájában ment. Azt mondtad, valami műsor volt benne. Nem hírek?
- Nem emlékszem.
- Pedig talán fontos lenne. Talán a reggeli televíziós hírekben közöltek vagy mutattak valamit, ami miatt mindez – karjával kaszáló mozdulatot tett – bekövetkezett.

Közben átvágtak egy udvaron. Alacsony, kis kertekkel határolt házak közt jártak. Minden vizes és romos volt körülöttük. Mikor kiértek egy másik utcába, a gyerek elolvasta nevét a rozsdás táblán.

– Nem emlékszem pontosan, mi volt a tévében. Épp csak benéztem az ajtón – tette hozzá, utalva a másik korábbi szavaira.

– Egyenesen előre – mondta az öreg, s megindultak.

– Az úton egy autó áll keresztbe – magyarázta a fiú. – Ki van égve. – Lehúzódtak a vízelvezető árokba.

– Az autónál tartottunk – tette hozzá a hírszerkesztő. – Tegnap. Mi volt odalenn? Csak tömören. A fiú keze megszorította az inas, sovány kart, de aztán csak kimondta: – Halottak voltak.

– Hogy történt?

Most kiterjedt, csikorgó szőnyegen tapostak: – Egy kirakat – magyarázta a gyerek. – Menjünk át a másik oldalra. – Ott ismét mondott egy utcanévet. A hírszerkesztő jobbra kormányozta kísérlőjét.

– Apámat láttam meg először. A kormányon ült – jelentette ki a fiú. Ahogy áthaladtak egy útkeresztződés közepén, talpuk alatt villamossín kongott. – De mozdulatlan volt. Alig lehetett észrevenni a sűrű füstben.

– Mi történt vele? – a férfi kérdése harákoló köhögésbe fűlt. Megálltak, vártak egy picit.

– Milyen messze lehet még a munkahelyed? – tért ki a felelet elől a gyerek idegesen körbeforogva. Viszonylag nyílt terepen voltak. Aztán mégis válaszolt: – Meghalt, láttam, hogy halott. Egy olló állt ki a nyakából. Halott volt.

Az öreg görnyedten lihegett, majd megindult, most támasz nélkül: – Menjünk! – szólt hátra a válla fölött.

Átvágtak egy régi piacon, ahol rothadásszag uralkodott. Aztán kétemeletes, poros irodaházak mellett befordultak egy árnyas utcába. Ennek végében lakópark állt. A kölyök az öreg kérésére lefestette, hogy néz ki most. Már viszonylag határozottan és pontosan beszélt. Néha elakadt, keresve a helyes jelzőt vagy ígét. Amikor eljutott a betört, kiégett lakások leírásáig, az öreg leállította.

– Itt éltek a testvéremék – bólintott a vak keserűen.

Elhagytak egy tompán csillogó autókereskedést. A fiú szerint az összes kocsit az udvaron állt.

– Az autó orra és háta teljesen összeroncsolódott – tette még hozzá hirtelen. A hírszerkesztő elérte a váltást. A gyerek ismét a szüleiről beszélt.

– Mintha apám ide–oda tolatgatott volna odabenn. És aztán arra is rájöttem, miért. Egy gyorséterem előtt álltak. A fiú tűnődve kapirgált poros üvegfalába valami jelfélét: – Ott volt anya is. A kerék alatt. A...hálóingjéről ismertem meg. Ő volt az.

Mentek egy kicsit, majd az öreg elismerően bólintott: – Elmondad.

– El.

Tovább sétáltak, újabb utcákon, tereken, megállókon, járdákon át. A városrész vasárnap délutáni arcát mutatta. Ha a gyerek nem figyelmezteti az öreget az omlásokra, üvegcserepekre vagy kidőlt fatörzsekre – a csönd alapján úgy vélhették volna, hogy semmi sem történt.

Végül odaértek céljukhoz, és megálltak a sarokház bejáratánál, melyet a hírszerkesztő már korábban pontosan leírt vezetőjének.

A fiú kibetűzte a cég névtábláját.

– Tessék, még megvan a kulcs – keresgélt izgatottan zsebében a férfi. – Nem hiszem, hogy egy vak miatt átszerelték volna a zárat...

Mind a ketten lassan, bátortalanul léptek be a penészszagú házba. A Változás óta a zárt terek veszélyessé és bizonytalanná váltak. Bármilyen meghúzódhatott odabenn.

– A második – nyögte az öreg, és megindult fölfelé. A fiú követte.

– Mikor elromlott a látásom, hat éve, akkor voltam itt utoljára. Már szemüveggel sem láttam a monitort – magyarázta izgatottan lihegve a férfi. – Elmentem volna magam is. Mit ér egy újságíró betűk nélkül? De előbb küldtek...– a fordulóban megtorpant, hallgatózott. A fiú szorosan mellette állt.

– Semmi – bólintott a hírszerkesztő.

Az iroda ajtaja nyitva volt. Három helyiség nyílt az előtérből. Az öreg a középső felé vezette a fiút: – Itt volt a főhadiszállás – mutatta.

– Mindent papír borít. Az összes szekrény feldöntve, összetörve. A számítógépek is – festette le a berendezést a fiú. A hírszerkesztő tétován megállt az íróasztalok gyűrűjében: – A főnök asztalát keressük. Ott kell lennie a legfrissebb hírügynökségi fordításoknak – körbefordult, majd a nagy ablak felé mutatott, mely a lenti kereszteződésre nyílt. – Az lesz az.

A fiú nem mozdult: – Valaki fekszik rajta.

– Fekszik? Hogy érted, hogy fekszik? – kérdezte riadtan hátrálva a férfi.

– Elterült rajta.

– Halott?

– Nem tudom.

A gyerek nem várta meg a felszólítást, közelebb lépett.

– Nem tudom – ismételte, aztán a test alól kirántott pár papírlapot.

– Mit találtál? – sürgette őt a férfi, nem mervén közelebb menni.

A fiú szótagolva, nagyon lassan és halkán olvasott. – Ez nem az – mondta aztán, és egy csomó lapot a földre dobott. A hírszerkesztő összerezzen.

– Jó, akkor a tematikus gyűjtés. A szekrény oldalt, piros ajtóval. Nyisd ki, keresd az M betűnél a meteor szót.

A gyerek úgy tett. A poros szekrénybelsőben irattartók sorakoztak szép rendben.

– Keresd az aktuális év dossziéját – figyelmeztette az öreg. – Ha megvan, vedd ki az egészet. Nem hiszem, hogy sok meteorról írtunk.

A fiú rövid kutakodás után ujjongva így szólt. – Megvan!

Hallatszott, hogy lapokat szed elő, s egy asztalra dobja az aktát.

– Halkabban! – szólt rá az öreg. A gyerek némán figyelt.

– Azt hiszem, halott – mondta aztán az asztalon heverőre célozva. Majd így folytatta: – „Háromdimenziós röntgenfényképek készültek a titokzatos meteorról. Úgy tűnik, emberi alakja van. A közel kétméteres felső tagon, melyet a kutatók „fej”-nek neveztek, világosan kivehetők az arcvonások.” Ezt írták 22-én.

Az öreg legyintett: – Ugorj két napot!

A fiú izgatottan keresgélni kezdett, mivel valami hév átragadt rá a másikról.

– Ez lesz az! – mondta elégedetten: – „Francia bűvárok már a kiemelés során szenzációs képeket készítettek a leletről. A tizenkét napja lezuhan óriási test egyértelműen emberi külsővel rendelkezik. A két bűvár felfelé jövet súlyos rohamot kapott. Jelenleg is a St. Andr...Adrew hajón ápolják őket...”

– Fénykép nincs?

A fiú pár másodpercig hallgatott. – Itt nincs – mondta aztán csöndesen. – De itt...

Lehajolt, azokhoz a lapokhoz, amelyeket elsőként szórt a földre: – Itt van egy. Az előbb nem vettem észre. De most...

– Mi van rajta?

– A tévében. Reggel. Ezt láttam – dünnyögte a fiú.

– De mi van rajta?

– Egy arc.

Valami surrant, és a levegő felkavarodott a vak körül. Az öreg azonnal megértette, hogy hibáztak, ám már kiáltani se maradt ideje.

Helyette a gyerek sikoltott fel, és dulakodás hangja robbant a csöndbe.

– Hol vagy? – kiabált a férfi, össze-vissza tapogatózva. A fiú korához képest magas volt, de sovány. Túl kevés a harchoz. Összefonódott támadójával, és többször nekiütődött egy-egy asztalnak vagy székeknek.

– Nem volt halott! – kiabálta, mikor levegőhöz jutott. A vak tehetetlenül forgott körbe, de most ösztönösen a hang felé mozdult, majd meglökött egy testet. Érezte a döbbent ellenállást, ezért minden erejét beleadva taszított rajta még egyet.

– Jaj! – kiáltotta a fiú, aztán üveg csörrent. A vak hírszerkesztő azonnal tudta, hogy a nagy panorámaablak tört ki, melyen át oly sokszor nézett le a kereszteződés forgalmára. Hirtelen csönd lett, és friss levegő áramlott rá.

– Itt vagy? – kérdezte tompán a férfi, de nem remélt választ. Aztán a réshez araszolt. Hallgatózott, ám odalentről nem szűrődött fel zaj.

Délután, mikor érezte, hogy kezd besötétedni, lement, és megkereste a testeket. A támadó, kinek arcvonásaiban a főszerkesztőre ismertek tapogatódzó ujjai, szinte agyonnyomta a vézna testet maga alatt. Egykori főnökének homloka széthasadt a betonon. A fiú halántékán ugyancsak kihűlt már a bőr.

Visszatántorgott az irodába, majd lefeküdt a porszagú szőnyegpadlóra. Keze tétován kinyúlt, és ráakadt egy papírlapra. Átkozódva, hörögve összegyűrte, de szólni már nem tudott. A fájdalom most, utoljára mindennél fontosabb volt.

Az ember ökölbe szorított ujjainak bölcsőjében ott pihent a halott isten arcának fényképe.

vége

Aréna

/Óbuda/

Valahol, talán a konyhában egy teafőző sziszegett, hogy szúúú. Enyhe füstszag terjengett körbe-körbe. A lány felköhögött, és ahogy megmozdult, vállába, karjába fájdalom nyilallt.

– Jaj! – nyögte.

– Magadhoz tértél? – guggolt elé valaki, kitakarva a fényt.

A lány elfordította arcát, felnézett. Nagydarab, megtermett férfi tornyosult előtte. Fekete gyakorlót viselt, kezén bőrkesztyűt. Arcát erős, vöröses szőrzet borította. A legfurcsább rövidre nyírt szőke haja volt. Mostanság senki nem tudta ilyen szépen levágni a saját haját.

– Nahát – mondta a férfi. – Akár be is mutatkozhatnánk. Mire emlékszel?

– Anna vagyok – nyögte a lány, és felnyúlt a fejéhez. Matatott pár pillanatig a tincsek közt, majd felszisszent. – Valami ütésre – jegyezte meg tétován. Kitapogatta a padlót maga körül. Linóleum volt. Egy lakás vette körül.

– Nem mondtad a neved – folytatta aztán nagyot nyelve. Láthatóan kiszáradt a szája.

– Nem – hagyta jóvá a férfi. Pár pillanatig merőn nézett le a fekvőre, míg Anna akaratlan féregmozgással összébb nem húzta magát. Erre a másik elsétált, át egy másik helyiségbe. A lány végre körbenézett. Folyosóféleségen feküdt. Jobbra és balra szobák nyíltak. A férfi talán az egykori konyhában tűnt el. A törött ablakon át lágy szellő fűjt be.

– Te itt élsz? – kérdezte rekedten. A konyhából edénycsörgés volt a válasz. A lány ujjait kezdte ki-be hajtogatni, mintha karmok volnának.

– Mondhatjuk – tért vissza a férfi, kezében egy csészével. Leguggolt, megemelte a lány testét, majd az ajkához illesztette a csésze szélét. Az ital forró volt, és keserű.

– Csalánteá – suttogta a férfi. – Igyál, szükséged lesz rá. Dehidratálnod kell.

A lány óvatosan nyeldekelt.

Amikor végzett, már kezdte érezni vállait, karjait. Megtámaszkodott, hátrahúzta magát. Lába nehezen mozgott. Mikor maga elé vonta, meglátta okát.

Vastag kötéllel voltak megbéklyózva lábfejei.

– Ez mi? – kérdezte riadtan. Hangja elvékonyodott, keze azonnal a csomó felé rebhent. A férfi pár lépésről figyelte, és ismét túl sokáig hallgatott.

– Odalenn eltorlaszoltam a lépcsőházat. Az ablakon át közlekedem, ott húztalak fel téged is – közölte aztán lassan.

– A lábamnál fogva? – a lány nem hitte el. A másik bólintott, majd benyúlt a konyhába, elvette saját csészéjét.

– Honnan jöttél? – kérdezte hirtelen. A lány kitapogatta a csomót, és megbizonyosodott róla, hogy nem tudja leszedni.

– Scott-kötés – magyarázta a férfi. – Ha elkezded kibogozni, megfeszül a bokádon.

Lenyúlt a saját bokájához. Katonai bakancsának szárában hosszú, vékony pengéjű kés volt dugva. Úgy nézett ki, mint egy borotva.

– Az az én késem – mondta suttogva a lány.

– Tudom.

A férfi ismét ivott, lehajolt, és odanyújtott a lánynak a kést. – Honnan jössz? – kérdezte ismét.

– Csepelről – mondta az. – Előtte Kőbányáról.

– Mi van Csepelen?

– Még kitartanak.

– Akkor miért jöttél el? – a lány sokáig nem válaszolt, óvatosan nyiszálta a kötelet. Bizonyára nem akart belevágni húsába. Kopott, mocskos farmert, valaha égszínkék kapucnis szabadidőfelsőt viselt. Lábán a sportcipőt szigetelőszalag tartotta össze.

– Ketten jöttünk el – válaszolt. – Egy fiúval. El akartuk hagyni a fővárost. Az országot. Lemenni a tengerig. Csepel egy csapda lesz előbb–utóbb. A járvány mindenhova elér. Fiatal bőre már most kifakult, arcát aggodalmas ráncok szabdalták. Haja zsíros, hosszú fonatokban hullt szeme elé. A tincsek egy–egy polipkarnak tűntek a tompa fényben. A férfi fel–alá lépdelt előtte, figyelte minden rezdülését.

– Mi történt vele? A barátoddal? – kérdezte megállva.

– Neki nem sikerült – vont vállat a lány. A kötél elpattant, a maradékot diadalmasan lefejtette magáról. Felsőhajtott, szabad kezével bokáit kezdte masszírozni. A kést nem engedte el.

– A Deák téren vágtunk át, mikor megtámadtak minket. A fertőzöttek. Én átrohantam a parkon, de mindenhol ott voltak. Bebújtam egy bokor mögé. Ő látta ezt, és elcsalta őket – elhallgatott, jobbában a fém súlyát méregetve. – Még nem mondtad meg a neved.

A férfi vállat vont: – A barátaim Gladiátornak hívtak – közölte, kihörpintve maradék italát.

– Miért? A film miatt? – kérdezte a lány. A férfi értetlenül pillantott rá, majd fejét rázta. Odasétált hozzá, és kezét nyújtotta: – Gyere, megmutatom.

Az ülő elfogadta a segítséget. Amint talpra állt megingott, de hamar visszanyerte egyensúlyát. A férfi óvatosan vezette a kitört ablak felé. Menet közben a lány kíváncsian körbenézett. Egy szinte teljesen üres lakásban voltak. Rend és tisztaság uralkodott mindenhol. Az egyik szobában fegyverek csillogtak a padlón.

– Mivel foglalkoztál? Előtte – kérdezte a lány kíváncsian. A konyhába erős fény tűzött be kintről, ezért káprázva fordult körbe. A tűzhely belsejében parázs égett, felette kis állványon teafőző feketedett.

– Katona voltam – bólintott a férfi.

– Akkor innen a neved?

– Nem. Én választottam a nevem – válaszolta, s kimutatott az ablak részén. – Itt nőttem fel.

A teret övező házak egyikének harmadik emeletén voltak. Egyenesen a nagy, üres térség közepére láttak, az amfiteátrum romjaira. A lány elhülve nézte a zöld gyepet és a barnásszürke kővonulatokat. Odafenn sebes és könnyű, eső nélküli felhők kergették egymást. Hol beborult, hol kiderült az ég.

– Értem – mondta aztán elfordulva. Neki támaszkodott az asztalnak, lenézett rá. Megszikkadt húsdarabok fénylettek csontthalmok közt.

– Macska – bólintott a férfi, mire a lány megvonta vállát, és kivett egy cafatot. A kést letette az asztal lapjára.

– Mi történt aztán? – kérdezte a férfi.

– Elindultam, át a Dunán. Tudtam, nyugat felé kell tartanom.

– Melyik hídon jöttél át?

– Csak a Margit híd járható. A többinek vége – mondta a lány két nyelés közt. – De lassan már át is lehet gyalogolni a folyón.

– A szárazság miatt – helyeselt a férfi. – Folyton beborul az ég, de hónapok óta nem esik eső. A lány megnyalta ajkait, és újabb húsdarabot tett szájába. Rövid rágás után kimutatott az amfiteátrum közepére: – Az mi ott?

A férfi oda se nézett, úgy válaszolt: – Mindjárt megmutatom. Igyál még. – Újabb csésze teát nyújtott felé. A lány vonakodva vette el. Ahogy belekortyolt, finta futott végig az arcán.

– Hol találtaál rám? – kérdezte hirtelen.

A férfi habozott: – A híd környékén.

– Tényleg nem emlékszem semmire. Mintha... – ismét felnyúlt a fejéhez, és körbetapogatta a dudort hajában. – ...egy kődarabbal eltaláltak volna. De ők nem dobálnak követ.

– Emlékszel az első napokra? – kérdezte a férfi gyorsan, miközben leakasztotta a kannát a tűzről. Óvatosan letette a padlóra. A lány még mindig a sebesülését vizsgálta: – Nem nagyon. Osztálykiránduláson voltunk. Amint visszatértünk a városba, elszabadult a pokol.

– Értem.

Egy ócska napozószék megnyikordult, ahogy a férfi beleereszkedett. Szinte majdnem kitöltötte a konyha hátsó traktusát: – Én azóta itt élek, hogy elkezdődött. Senkim sincs már. Volt időm gondolkodni a dolgon – mondta maga elé.

– Nehéz lehetett. Egyedül – vonta meg vállát a lány. Lopva körülnézett a konyha szegényes polcain: – Az ott kakaó? – derült fel arca.

A férfi bólintott: – Tejem nincs.

– Gondoltam. Megteszi a víz is.

A lány levette a dobozt és beleszagolt. Szinte alig figyelt a másik monológjára. Nyelvét kidugva összpontosított, ahogy remegő ujjakkal beleszórta a port csészéjébe, majd a teáskannából forró vizet öntött rá.

– Az egésznek nem volt semmi előjele. Egyszerre csak bum – itt volt a nyakunkon – mondta a férfi szintelen, távoli hangon. – Nekem látnom kellett volna, mert pont ezzel foglalkoztam. A baj megelőzésével. Problémákkal meg erőszakkal. De...nem volt semmi előjele, semmi. Egyik napról a másikra az emberek megvadultak, és szétépték egymást. Tudod... – hirtelen előredőlt, mire a lány feleszmélt az álmodozásból. Eddig orrát a pohara fölé tartva inhalált. – ...tudod, egyszer átéltem valami ilyesmit. A légiónál szolgáltam, lehúztam ott tizenegy évet. Kamaszként mentem ki a sivatagba, és úgy jöttem vissza... – nagy, kesztyűs kezével lemondóan combjára csapott. – Volt egy falu. Nagyon rég meséltem ezt el bárkinek is, úgyhogy, jól figyelj. Élt ott egy lány, egy fekete lány. És tetszettem neki. Tudod, hogy van ez.

A másik igenlően bólintott. Látszott, alig érti a szavakat. Nagy, mohó kortyokba itta a kakaót.

– Aztán elvezényeltek onnan. Három év múlva visszamentem. A lány sehol. Kérdeztem, mi történt. Semmi válasz. – A férfi felsóhajtott, arcához nyúlt, egy pillanatig így maradt. – Megkérdeztem másképp. Kiderült, a rokonai halálra kínozták a szőke gyereke miatt. Azt mondták a gyerekekre, hogy boszorkány, mivel barna bőrrel és szőke hajjal született. A lány belehalt, de a gyerek, a kislányom, mert az enyém volt, még élt. Elhoztam, elvittem a katonai kórházba. Este aztán pár jó emberrel visszamentünk a faluba. Amit ott... – ismét elakadt, mint egy régi, egyre lassuló, romló gép. Üres tekintettel meredt kezeire, combjaira, bakancsos lábára. – Az volt olyan – fejezte be végül. – Az volt olyasmi, mint amit fertőzöttek művelnek a világgal. A lány közben felállt, és kilépett a konyhából a folyosóra.

– Szép nagy lakás – kiáltotta vissza elismerően. Igazából nem volt kiáltás, legfeljebb hangos beszéd, de visszhangzott az üres terekben. Senki nem kiabált már ebben a városban önszántából. Aztán sokáig csönd volt, és a férfi felfigyelt erre. Körmét piszkálva hallgatózott, majd fel is állt. Ahogy kilépett a folyosóra, a lány összerezsent árnyékától. A bejárat ajtóban állt, a kilincset próbálgatta. Falfehérnek tűnt a félhomályban.

– Mondtam, hogy ott nem lehet kijutni – szólalt meg a férfi. A lány bólintott, és óvatosan visszasétált a férfi felé. Amint odaért hozzá, egymáshoz kellett érniük, válluk, kezük összesimult.

A lány az ablakhoz ment, kinézett rajta. Lassan, nagyon megfontoltan vette a levegőt. Szeme ide-oda cikázott, az üveget, a mélységet kutatta.

– Minden olyan üres – mondta aztán. – Itt nincs egy se belőlük. A fertőzöttekből. Hol lehetnek? A férfi lassan mögé lépett, a lány megérezte, megfeszült, aztán erőt vett magán, kiengedett, mint egy katona pihenő tartásban.

– Gondoskodom róla – súgta a fülébe a férfi.

Kis szünet után a lány megkérdezte: – Mi az ott az amfiteátrum közepén?

– Egy oszlop – jött a készséges válasz.

– S mik vannak rajta?

– Láncok.

– Miért?

A lány megfordult, szembe a másikkal. Fel kellett néznie rá, szemében lassan meggyült egy könnycsepp, és végigfolyt arcán: – Miért?

– Láttad a parittyát – bólintott a férfi, fejével oldalt és hátrafelé intve. A lány nem válaszolt. Odalenn a kezei végre megtalálták a kést az asztal lapján. Ujjai ráfonódtak nyelére.

– Te ütöttél le – mondta aztán, majd vágott. Ebből a helyzetből szólni nem tudott, márpedig egy oldalíves vágást a férfi könnyedén háríthatott. Csak az útjába kellett akasztania karját. Másik kezével elkapta a kést tartó csuklót, és megszorította. A penge a földre hullt.

– Miért? – nyöszörögte a lány, térdét előrenyomva. A férfi eltáncolt, majd az asztalra lökte a lányt: – Nőt akarsz? – lihegte a fekvő.

A kérdező csak a fejét csóválta, és fel és kipillantott az amfiteátrumra és a láncokra. A lány megérthette, vagy csak sejtett valamit, mert lehunyta a szemét.

Két nappal később, mikor a férfi az utolsó testet húzta a rakáshoz, felcsattant mögötte egy ideges, fiatal hang: – Mit csinálsz?

Lassan fordult meg, kezét az övébe tűzött pisztoly elé tartva.

Egy huszonvalahány éves fiú állt előtte. Nagy, súlyos kalapácsot tartott jobbában. Bal karja idős, zavaros tekintetű asszonyt támogatott. A kövérkés nőn vörös fürdőköpeny feszült. Kusza és ősz hajába mindenféle gaz ragadt.

– Elégetem őket – bökött a férfi a halottak halmára. A fiú végignézett a rakáson, a benzineskannákon, és a férfi merev, feszült alakján.

– Kik ezek? – nyögte aztán. – Azt látom, hogy halottak, de hogy kerültek ide, és miért égeted el őket? – szavai peregetek, mint harcra hívó dobszó.

– Fertőzöttek. Megbűdösödnek a melegben.

– Te intézted el őket? Te ölted meg mindet, egyedül? Azzal a puskával?

A férfi bólintott, megmutatta pisztolyát, és rántott egyet a mesterlövészpuska vállszíján is.

Lent voltak, a nyílt, veszélyes térben, az amfiteátrum melletti hajdani parkolóban. Az égetőkör megszenesedett ívéből csillag alakban futottak a korábban elhamvasztott testek zsírpatákjai a fiú és az asszony lába felé.

– Miért csinálod ezt, fiam? – szólalt meg a vénasszony is, és eloldalazott az egyik kormos autóig. Végighúzta ujját az ajtaján.

– Bosszúból – mondta a férfi.

Az asszony megnézte ujját, majd megvonta vállát, és nekidőlt a kocsinak. Fáradtnak és betegnek tűnt. Ráncos bőre kivörösödött a naptól.

– A bosszú isten ellen való – jelentette ki krákogva. – Nincs egy kis vized? Ma is szörnyű meleg van.

A férfi felmutatott a törött ablakú lakásra: – A rejtekhelyemen van.

– Nem láttál egy lányt? – kérdezte hirtelen a fiú, közelebb lépve. Leengedte a kalapácsot, a halottak arcát vizsgálta. Lassan megindult, körbejárta a rakást: – Egy húsz év körüli lány. Kék melegítőfelsőben. Olyan álmodozó, lassú mozgású figura, tudod, nagy, barna szemekkel.

A férfi tűnődött pár másodpercig, majd megvonta vállát: – Nem.

A fiú megállt, kifújta a levegőt: – Pár napja elszakadtunk egymástól a túlparton. Azt hiszem, soha többé nem találom már rá. Bejártam utána ezt az oldalt, aztán meghallottam a lövéseket. – Az öregasszony felé intett a kalapáccsal: – Vele a sarkon találkoztam.

Az épp ruháját tisztogatta, most hunyorogva nézett a férfi felé: – Én itt élek, nem messze. Már sokszor hallottam a lövöldözést. Gondoltam, most megnézem, ki az. Víz is kell már szereznem.

A férfi megvonta vállát, és felkapta az egyik kannát: – Én adhatok. Álljanak arrébb! – kérte, és a kupakot kioldva, locsolni kezdte a halottakat.

Amikor végzett, óvatosan meggyújtott egy gyufaszálat, és a rakás aljába dobta. A lángok azonnal elborították a tucatnyi testet. Pár pillanatig nézte művét, majd a zsíros füst arcába csapott. Köhögni kezdett, hatra sétált.

– Nincs kedvük egy finom csalánteához? – fordult a két néma szemlélő felé.

Az öregasszonyt csak nagy sokára tudták felhúzni, úgy, hogy a kötélletra fokaiba csavarta magát. Odafele azután lihegve elterült a konyha nyikorgó székében. A fiú azonnal megtalálta a fegyvereket, és izgatottan vizsgálgatni kezdte őket. Közben a férfi rakott a parázsra, és vizet töltött a kannába egy vödörből.

– Pokoli ez a meleg – nyöszörögte az asszony – Soha nem lesz már vége. Elég a világ, mert megérdemli – bólogatott.

A fiú egy vadászpuskával a kezében tért vissza közéjük. Kikattintotta, és belenézett a csőbe: – Honnan van ennyi fegyvered? – kérdezte a férfitől. Az karba font kézzel az ablakpárkánynak dönt: – Katona voltam, légiós. Aztán egy biztonsági szolgálatnál dolgoztam a Változás előtt. Ez volt az egyetlen mániám – a fegyverek.

– Most jól jönnek, gondolom. Biztos sok hasznát veszed ennek az arzenálnak itt, az erődödben.

– Valóban megvan a hasznuk.

A fiú visszazárta a csövet, majd a puskát letámasztotta a sarokba: – Hányat irtottál már ki?

– Sokat – bólíntott a férfi.

– Mindet nem tudod, fiam – szólt közbe az asszony. Lassan lecsillapodott lihegése. Egy nagy, mocskos kendővel kezdte törölgetni homlokát. – Ezt a büntetést ember nem fordíthatja vissza. Csak a gyerekeket sajnálom. Nálam is van egy, de már beszélni se hajlandó.

– Egy gyerek? A magáé? – nézett rá a férfi meglepetten.

– Persze, hogy nem. Úgy találtam.

– Hol voltál, mikor elkezdődött? – kérdezte hirtelen a fiú. A férfi elgondolkodott, majd a szekrényhez lépett. Egy köteg zöld, összeaszott levelet vett ki belőle.

– A stadionnál. Meccset biztosítottunk. Aznap volt a lányom születésnapja, így aztán soha nem felejttem el.

– Én az iskolában. A tanárok kezdték, verni kezdték mindenkit – hadarta izgatottan a fiú, és leguggolt a fegyver mellé.

– Isten elfordult tőlünk. Testvér testvér ellen harcol – bólogatott az asszony. A férfi tördelt és szórt a levelekből a forró vízbe, majd visszatette őket a szekrénybe.

– Mi voltunk, nem isten – monda egykedvűen. – Én láttam. A meccs után kezdődött. Úgy volt, hogy az A-szektor lesz a balhésabb, ők voltak a hazaiak. De rendben kijöttek az utcára. – Felnézett, a vendégei meglepetten hallgatták az előtörő mondatokat. – Mi, meg a rendőrök tereltük volna őket a metró felé. És akkor hirtelen ott termett a másik oldal kemény magja, a vendégeké. Egy mellékutcában vártak minket, és ránk rontottak, de úgy, mint akik megőrültek. Megrázta fejét, felnyúlt, elmaszatolt valamit a szekrényen: – Elkezdtek nyomni az embereket a parkoló felé. Nem tehattunk semmit, futott mindenki. Elöl már sikoltoztak azok, akiket elkaptak. Én ott voltam, ezért tudom, hogy nem isten volt, hanem mi.

A másik kettő némán figyelt, talán saját emlékeiken rágódva.

– Ami elöl folyt, az... – a férfi nyugtalanul kereste a szavakat, de nem tudta befejezni a mondatot: – ...láttam, hogy semmit nem lehet tenni. Vadak voltak, és nem volt erő, ami megfékezze őket. És az egész terjedt hátrafelé. Az, aki eddig menekült, vagy próbálta csitítani a többieket, az is hirtelen bevadult. Olyan volt, mint a futótűz. És a végén már mindenki tépte a másikat. Egymás haját, orrát, fülét. De úgy, hogy a saját sebeikre nem is ügyeltek. Az emberimet elsodorták. A rendőrök még az elején visszavonultak. Én pedig...

– Éhezünk, forróság van, és egymás vérét ontjuk, ez isten büntetése – kontrázott az öregasszony. Nagy, eres ujjait elégedetten összekulcsolta a hasán.

– Maga éppenséggel nem éhezik – nézett végig rajta a fiú.

– Állatokat nevelek.

– Milyen állatokat?

Az öregasszony nem válaszolt, és emiatt aztán jó pár másodpercig mind csöndben maradtak.

– Mi a módszer? – állt fel aztán a fiú, és kimutatott a romra. – Hogy csinálod?

A férfi végignézett rajta, most igen figyelmesen. A másik valamiért hamar elfordult, mint akit zavar ez a pillantás. – Hogy tudsz annyit leszedni belőlük? Innen fentről csinálod? – folytatta inkább a kérdezősködést. – Jó pozíció, gondolom. Ti biztos így mondjátok.

– Kik? – mordult rá a férfi, és poharakat vett elő.

– Ti, katonák.

– Már nincsenek katonák – rázta meg a fejét az idősebb. – Van egy rövidhullámú adó–vevőm. Befogtam rajta a katonai adásokat is. A Változás harmadik hetében mind elnémult. Hidd el, odakinn már nincsenek szervezett egységek.

A fiú megvonta vállát, majd valamit kapirgálni kezdett az asztalon: – Szóval, akkor innen csinálod? Megvárod, míg besétálnak a célkereszted közepébe, aztán: durr? – folytatta.

– Azért nem ilyen egyszerű – a férfi poharakat vet elő, majd töltött a teából nekik.

– Igen, miért jönnének a puskája elé? – hunyorgott az öregasszony. Széke nyikordult egyet, ahogy fészkelődni kezdett. Homlokán legördült a sokadik izzadtságcsepp.

– Valóban – nézett a férfira a fiú. – Hogy csalod az amfiteátrumba őket? Ezek mégse vadállatok, hogy a hús...

– De – bólintott a férfi. – Vadállatok. És hússal. A húsról, vagy amit a hús kiad magából, arra idejönnek mindig. Legyenek bármilyen messze, eltalálnak ide.

– Nem értem.

– Szerintem pusztán állatok. Aznap, a meccsen, amikor már minden odavolt, az egyik nekem esett. – Felsőhajtott, majd háromfelé tolt a három poharat az asztal lapján. – A tömeg szélén voltam. A parkolóba akartam jutni, oldalra, oda, ahova mindenki özönlött. Ott volt a... – megcsóválta fejét, majd hirtelen mozdulattal felkapta poharát, és a tűzbe vágta. A parázs sisteregve csapódott szét, füst és pára szállt fel. A két másik ember riadtan bámult a férfire, aki arcát kezei mögé rejtve így szólt: – Bocsánat. Még mindig... – most már folyamatosan mélyeket lélegzett, majd hirtelen abbahagyta a zihálást, és folytatta: – Az első, aki rám támadt, majdnem le is győzött. Valahogy odasodródott mellém. Hirtelen nyílt annyi rés a testek közt, hogy nekem tudott esni. Mint amikor szünet van egy áradatban. És ő ki is használt ezt. Az öklei véreseket voltak, csuklóig. Az egyik kezében hajcsomót szorongatott. Ahogy jött, oldalt csapott, és szerintem kivájta egy nőnek a szemét. Aztán csak jött.

– Még jó, hogy nem fertőződte meg – nyögte a fiú, és elvette az egyik poharat. Odavitte az öregasszonynak, aki jóindulatúan biccentett: – Köszönöm, kedves. Azt hiszem, az a kérdés, jobban jártunk-e, hogy mi nem kaptuk el ezt a nyavalyát.

– Ezerből egy – helyeselt a fiú. – Hallottam eleinte a tévében, míg volt tévé, hogy ezerből egy immúnis. Gondoljatok csak bele, hogy milyen különlegesekek vagyunk. Hármezer ember közül csak mi úsztuk meg.

A férfi felvette a másik poharat, és a fiú felé nyújtotta.

– Igyál csak – mondta az könnyedén, de a férfi mozdulatlanul tartotta felé a teát: – Na, jó. Köszönöm. Maradt még neked? – mondta aztán a fiú, és óvatosan belekortyolt az italba: – Egy kis méz jó volna.

– Majd iszom később – mondta a férfi. – Igazából azt hiszem, eleinte sokkal többen voltak az egészségesek – folytatta elgondolkodva. – Akik bezárkóztak, elbarikádozták magukat, elrejtőztek...

– Én is a pincébe menekültem előlük – vágott közbe vidáman az öregasszony, majd ivott.

– De aztán az éhség mindenkit kiűzött a szabadba – tette hozzá a férfi. – És akkor már mindegy volt, ki a fertőzött, ki egészséges. Csak a harc maradt.

– Mi történt azzal, aki rád támadt? – kíváncsiskodott a fiú, elszántan kortyolgatva. Ismét kézbe vette a puskát, majd bizonytalanul leállította a lába mellé.

– Azt láttam rajta, hogy nem ember. Nem harcolt, nem ütött vagy rúgott. Harapni akart. A karomat és a combomat, aztán a torkom felé próbálkozott. Soha, de soha nem láttam még ilyet, pedig harcoltam sokféle nép ellen – magyarázta a férfi lassan. – Olyan volt, mint egy csökönyös,

veszett kutya. Sunyin és dühösen próbálkozott. Azt hittem, menten leszakítja az egyik ujjamat. Tudtam, ha közel engedem, beleakaszódik az orromba vagy a fülembe, és elintézi. Nem tehettem mást...– elhallgatott, és kivárt. Amikor a másik kettő feleszmélt, hogy a befejezés jön, hirtelen lehajolt, kirántotta a kést bakancsa szárából, és köríves vágó mozdulatot tett: – ...elvágtam a torkát.

A pengét a vágás végén lefelé csapta, és beleállította az asztal lapjába.

– Ejha – motyogta a vénasszony elpilledve. Szemhéjai pillanatokra le-lecsukódtak öreg arcában.

– Ahhh...– engedte ki a fiú a levegőt, a kést bámulva. Előrelépett, de megingott, mint aki részeg: – Ezt ismerem – mosolyodott el, a férfira nézve. Aztán felnyúlt a homlokához, elhessegetve valamit. A sarokból halk hortyogás ütötte meg a fülüket: – Ez a lányé. Akit keresek.

– Mi a neve? – kérdezte a férfi ellentmondást nem tűrően.

– Nem tudom – ismerte be a fiú kábán. – Mit adtál te nekünk? – Belenézett a poharába, mely üres volt.

– Csalánteát, némi mákkivonattal. Én ültettem a tetőn mindkettőt – magyarázta a férfi, és elvette a kést a fiú elől, aki az asztal lapjára dőlt: – Tudod, gondolnom kell arra az időre, mikor megtámad majd valami betegség. A szenvedés nagyon nehéz dolog. Nehéz teher. Olyankor jól jön egy kis mák. Ezt még az afgánoktól tanultam.

Felfordította az esetlen testet. A fiú merev tekintettel nézte a plafont, szája még mozgott. A férfi fölé hajolt, hogy hallja.

– Hol a lány? – susogta egy gyöngye hang fülébe.

Sokáig nézett a fekvő arcába, de nem válaszolt. Amikor már nyitotta száját, a fiú hortyogni kezdett álmában.

– Még a nevét se tudod – mondta neki a férfi.

Másnap délutánra az öregasszony megszokta a sikolyokat és az időnként felhangzó puskalövéseket. Tehetetlenül, a nyikorgó székbe kötözve nézte, ahogy a férfi a nyitott ablaknál ülve lődöz kifelé. Mikor szünet állt be, a kimerült fogoly feje lecsuklott, de hamar felkiáltott odalenn a fiú, vagy új lövés dörrent, aztán a forró hüvely pattogott a padlón.

A férfi néha evett valamit az asztalról, olykor ivott, máskor egy műanyag flakonba vizelt. Soha nem válaszolt a kérdésekre. Mikor a vénasszony vízért könyörgött, feléje se fordult. Kora este kiment a konyhából. Odakintről kisvártatva segítségkérő ordítás szűrődött fel. Olyan hang volt, mintha valakit nyúznának. A férfi visszacsörtetett az ablakhoz, felkapta a puskát, és kapásból lőtt. A hang élessége alábbhagyott.

Hamar szállt a sötétség. A fülledt melegben olyannak tűnt, mint valami pára, ahogy ellepte a kis konyhát. A vénség némán bámulta a lövést, mielőtt hosszú szünet után megszólalt.

– Micsoda egy bolond vagy te, fiam – krákgota kiszáradt torokkal. A férfi e szavakra felállt, és végigmérte a nőt, mint aki először látja. Az asszony teste megpuffadt a kötelékek szorításában. Keze, lába kékszínű lett, elkínzott arcát merevvé tette a fájdalom. Beszélni is csak halkan, érthetetlenül tudott, mintha nem működne a szervei.

– Azt hiszed, kiirthatod őket? A saját, megmaradt véred feláldozásával? Kinek képzeld te magad?

A kérdés nyugtalanítóan sokáig ott remegett a levegőben, mire a férfi megmozdult. Letette a puskát a padlóra, a fal mellé állítva. Aztán lehúzta kesztyűit, és megropogtatta ujjait.

– Így nem hozhatsz semmit helyre – folytatta a nő. Beletörődő, nyugodt hangon beszélt, fel se nézve a másira, aki lassan eléje lépdelt. – Mi, emberek nem tehetünk semmiről...

Elhallgatott, mert a másik megragadta a vállát. Aztán a férfi erőt vett magán, letérdelt elé, mint aki imádkozik. Felnyúlt, és megemelte a nő fejét, hogy a szemébe nézhessen: – Hol van az a pince? – kérdezte szelíden.

A vénasszony elrántotta állát a fogásból, és a fal felé nézett.

Lent, az arénában valaki erőtlenül hörgött.

– Megkínoztad, kihasználtad, mind egy darab húst – ingatta fejét az öregasszony, mint aki nem is hallotta a kérdést. – Miért nem ölöd már meg? A sötétben úgyis vége.

A férfi vidáman a háta mögé bökött: – A távcsövön van éjjellátó. – Aztán ruganyosan felállt, csinált egy törzshajlítást a szűk helyen, majd lenézett foglyára: – Tévedsz. Nagyon is tehettek róla ti is. Semmivel sem vagyok jobbak, mint ők – mondta lassan.

A vénasszony nem felelt, dacosan egy irányba figyelt. A falon egy tenyérynyi foltban lehámlott a festék, alatta rajzszöggel ákombákom gyerekrajz volt felerősítve. A másik követte tekintetét, majd bólintott.

– A születésnapján ölték meg, de nem a fertőzöttek – mondta elgondolkodva. – Eljöttek elé, a stadionhoz. Ott vártak a kocsiban, a parkolóban, egészen addig, míg megindult a tömeg. Láttam, hogy kiszállnak, és azt is, hogy a barátnőmet fellökik. A lányom sikoltott, de senki nem állt meg. Nem segítettek nekik, pedig akkor még emberek voltak mindannyian. Tudod, mit mondok neked? Nem vagytok jobbak náluk, és nem is érdemeltek más elbánást, mint ők.

Az öregasszony megmozgatta ujjait: – Lazítsd meg a kötést – kérte, de a férfi csak a fejét rázta.

– Akkor legalább adj innom.

– Nem, mert attól rosszul lennél – jött a válasz.

Kis ideig hallgattak, mígnem letről sietős léptek vagy futás zajai szűrődtek fel. A férfi a fegyverhez ugrott, felvette, és távcsövével végigpásztázta a kinti teret. Aztán felugrott a fegyver, dörrenése betöltötte a kis szobát. Mikor vége lett, a nő elájult.

Gyengéd pofozásra tért magához, és közben az éjszaka feketéje megvastagodott körülöttük. Alig látszódtak a férfi vonásai a beszűrődő, lágy kinti fényben.

– Hol a pince? – kérdezte türelmesen, miközben rágott valamit hátsó fogaival.

– Nem emlékszem – nyöszörögte sírós kislányhangon a vénség.

A férfi most hosszabb ideig bámulta, mintha a szemét erőltetné a sötétben.

– Mi történt velük? A lányoddal és... – préselte ki magából az asszony kinkeservvel. Bármennyire is igyekezett, nem tűnt érdeklődőnek hangja.

– Amikor odaértem az autóhoz, illetve a roncsához – mondta a férfi –, csak darabokat találtam a földön. Mindenféle részt belőlük.

– Lehet, hogy élnek, fiam – suttozta a vénasszony, de a másik erre már nem válaszolt, felállt, a puskához ment, és újratárazta.

A nőből ekkor szörnyű, rekedt, szörcsögő hang tört elő. Mély harákoló lélegzetbe, majd újabb kérdésbe olvadt: – Adj innom.

– Hol a pince? – jött a válasz, de a vénasszony erre sem felelt, talán el is ájult.

Arra riadt fel, hogy a férfi vizet locsol arcába. Mohón lenyalta szája széléről.

– Óvatosan – mondta fogvatartója. – Lassan igyál. – Azzal a szájához emelte a palack végét. Szúrós ízű esővíz volt benne, de a nő mohón ivott. Pár korty után a férfi elvette a palackot.

– Mondtam, hogy lassan! – róttá meg az előtte térdelőt.

Az öregasszony akaratlanul is ment volna utána, de a láncok nem engedték.

Vaksi tekintetével most mérte csak fel, hol van.

Az aréna közepén lévő, földbe ásott facölöphöz volt bilincselve. A rozsdás, hosszú láncok csuklóin fényes pántokban végződtek, ezeket lakat fogta össze. Körötte a föld, a cölöp, de még a lánc némely része is vörösesbarna volt.

A férfi kedvtelve szemlélte őt pár lépésnyi távolságból.

– Rajtad azért van hús – bólogatott, és megigazította vállán a puskát. Háta mögött, a parkolóból vastag, fekete füstbodor tekeredett az ég felé.

Az öregasszony tehetetlenül megrángatta láncait: – Mit akarsz velem? – nyögte.

– Hisz tudod – vont vállat a másik. – Honnan van élelmed, nyanya? Hol a pince? – kérdezte aztán hirtelen.

Az öregasszony gyűlölködve pislantott rá, majd gyorsan elkapta árulkodó tekintetét: – Ha elengedsz, megmondom. Odavezetlek...

A férfi erre nem szólt semmit, talán nem is hallotta, mert már a házak közét leste. Aztán nyakából leakasztotta apró, de hatékonynak tűnő távcsövet, és belenézett.

– Jönnek? – suttogta ijedten a fogoly, de a katona csendre intette. Kis idő múltán aztán a férfi leengedte a távcsövet, és ismét az asszonyra figyelt.

– Szerintem valahol felfelé van a búvóhelyed – kezdte lassan, és közben egy elliptikus kört írt le a cölöp körül. – Valahol a hegy felé. Valami rozzant, ócska ház pincéje. A rakpart környékét már bejártam, és voltam lefelé is, a vár irányában. Igen, csak a felső utcák régi házaiban van akkora pince, ahol elbújhat egy ilyen varangy – gondolkodott hangosan a férfi.

Az öregasszony nem válaszolt, csak hunyorgott az éles fénytől. Nem lehetett megállapítani, milyen napszak van, de ismét nagyon meleg volt. Körben a kiszáradt fű helyén egy sereg nyom volt a porban. Testek lenyomata, lábnyomok, elhúzott tömegek által vájt vályú.

Aztán letekintett közvetlenül maga elé, mert valamit észrevett. Egy fül volt az, apró, összevérzett darab. Ernyedten hevert a földön, mint valami döglött állat.

– Légy átkozott, te kurafi – mondta hirtelen az öregasszony. Hangja most erős volt és keserű. Görnyedten kiegyenesedett, a lánc megcsörrent rajta. Ősz haja bomlott szénakazalként gabalyodott arca körül, éhségtől csillogó szemei a férfira tapadtak. Az lehajolt, és bakancsa szárából elővette a lány kését.

– Azt kívánom, hogy égi a pokolban, de előtte állj ki még istentelen kínokat idefenn, ebben a melegben is. Remélem, hogy a lányod is ugyanígy... – nem fejezhette be. A férfi előrelendült, és a szájába vágott.

Egy másodpercig úgy maradtak, majd fekete vér bugyogott elő a vénség arcából. A másik mintha zavarba jött volna tettétől, hátrálni kezdett, majd a kést elrakva otthagya áldozatát.

Az öregasszony közben térdre rogyott, és artikulátlanul jajongani kezdett. Kezét kérőn nyújtotta a férfi távolodó alakja felé, de az meg se fordult.

Pár perc elteltével, mikor bizonyossá vált, hogy egyedül maradt, lenyúlt, ameddig a lánc engedte, és letépte ruhája alját. A rongydarabot sebére szorította, de azonnal elfutotta a vér. Csak ekkor vette észre keze állapotát.

A hosszú lekötözéstől csuklója szederjes és lilás lett, mint egy halott tagja. Olyan torznak tűnt a nappali fényben, hogy a vénasszony felhördült, mire akaratlanul is vért nyelt. Felköhögte, apró pöttyöket hintve a porba, maga elé. Egy árnyékfejet is ért a permet.

A nő megdermedt, majd tekintetével lassan követte az árnyék vonalát, míg el nem ért a végéig, egy poros, mocskos lábig. Felfelé vándorolt rajta, a szakadt farmeren, a kilyuggatott pólón, egészen a megfeketedett, üres tekintetű arcig.

Harminc év körüli volt az idegen, és olyannyira elváltozott már, hogy nem lehetett megállapítani nemét. Inas, napbarnított karjain megfeszültek az izmok, orrlyukai hol kitágultak, hol összeszűkültek. Szemét nem is az öregasszonyra, a cölöp fájára szögezte.

– Istenem, kegyelmezz – nyögte a fogoly sebzett beszéddel. Aztán észrevette, hogy az alak ujjairól lefoszlott a hús, és a csontok fehér ceruzavégekként merednek elő belőle. Mikorra a vénasszony megértette, mit lát, a fertőzött nekiugrott. Egyetlen lépésből lendült felé, ellenállhatatlanul, fenyegetően kivillantva zöldes ínyét. Akár harapni készült, akár marni – félelmetesen hatékony volt mozgása.

Mielőtt elérte volna a hátrébb húzódó foglyot, távoli lövés dörrent, és pillanattal később a lövedék szétrobbantotta a támadó fejét. Teste oldalt zuhant, még másodpercekig mozgott keze-lába.

Az öregasszony térdre hullott, láncai megfeszültek, de most nem törődött a fájdalommal. Kézfejjével akaratlanul is letörölte arcáról a fertőzött vért. Szeme sarkából látta az épületek

árnyékában gyülekező alakokat, akik majd próbálkozni fognak. A nap teljes erejével tombolt odafenn, kiszolgáltatta őt az aréna közepén. Inkább behunyta szemét. Szétvágott ajkai közül valami imaféleség kelt.

Másnap délután a katona egy kereszteződésben állt, és hallgatózott.

Bal kéz felől régi, romos, egyszintes házak sora húzódott a hegyoldalban, jobbra tőle egy félig kész irodaépület váza fehérlett a melegben.

A férfin több fegyver is csillogott, kezében nádvágó kést tartott. Kesztyűs kézfejjével minduntalan megtörölte homlokát, és úgy tűnt, próbál mindenfelé figyelni.

A forróságban nem mozdult semmi, nesz sem hallatszott. Még azok az éles hangú bogarak is hallgattak, melyek az utóbbi időben olyannyira elszaporodtak a környéken.

Az utca végében, odalenn látszott egy aprócska szelet az összeszáradt folyóból. A túlparton több helyen is fekete füst emelkedett. Feljebb, észak felé sötét madarak köröztek a levegőben. Rikoltásuk idáig már nem hallatszott el.

A férfi gondosan szemügyre vette mindezt, majd egy sárga, beszakadt tetejű házacska felé fordult. Sötét ablakaiban összetört az üveg, ajtaját valaki kifeszegette helyéről. Odabenn megtaposott, mocskos paplan látszódott a padlón

A katona minderre ügyet sem vetett. A ház alapzatába vájt pincenyílásokra figyelt. Aztán óvatos macskaléptekkel közelebb osont, körbenézett, majd leguggolt az egyik ablak elé.

Gyenge, savanyú légáram csapta meg. Alig volt hűvösebb, mint a kinti levegő. Édes, bomló aromát hordott, mintha valaki húst felejtett volna kint az asztalon.

A férfi mélyen beszívta ezt a párárt, majd felmordult. Előhúzta egyik pisztolyát, és maga elé tartva benyomult a házba.

Ürülékhalomok, eldobált gyerekruhák fogadták. A hajdani nappali közepén csontok voltak egymásra hányva. Szépen letisztogatott sárgájuk halványan derengett.

A konyhai pincelejáratot vastos tölgyfaajtó védte. A katona szerencséjére kívülről volt benne a kulcs. Óvatosan elforgatta, majd lenézett a sötét lépcsősorra. Rövid tűnődés után meggyújtott egy rongydarabot gyufával, és a gomolyagot lelökte a lépcső aljába. Félhangosan számolt háromig, majd lement a lépcsőn.

A sárga, gyorsan hamvadó lángok a pince felét világították be. Asztalok és kádak sorakoztak egymás mellett. A sarokban rozzant vaságy állt. Az asztalokon fényesre suvickolt kések, bárdok és villák csillogtak. Ahogy a katona megindult, arcát súrolta valami. Elkapta fejét, erre beleütötte orrát egy puha darabba. Hátrált, majd a még égő rongyot felemelte késével, és feltartotta maga elé.

Plafonról lelógatott húsdarabok erdeje vöröslött előtte. A nem túl vastag szeleteken finoman csillogott a só. A férfi éhesen beszívta illatukat, majd kikerülte e részt. A pince másik traktusa már az utcáról kapta a fényt. Itt, a fal mellett, az ablakok alatt alacsony ketrecek sora húzódott. Olyan volt, mintha kutyákat tartottak volna itt. Ám a második ketrec aljában egy kis kabátka kékllett.

A negyedik ketrec közepén gombszemű baba hevert. A hatodik ketrecben volt valaki.

A katona idegesen körbefordult, de a pince többi része üresnek tűnt. Megköszörülte a torkát, és közelebb lépett a fogolyhoz – ekkor jött rá, hogy az egy gyerek, és már régóta figyeli őt.

A ketrec hátsó részébe húzódott, átkulcsolta térdét, arcát valamelyest elrejtve bámult rá. Csak szemei csillogtak a sötétben. Távolról olyan volt, mint egy nagy halom ruha.

– Mi történt itt? – kérdezte tőle akaratlanul a katona. A gyerek összerezdült, és még jobban eltakarta magát.

– Ki vagy te? – faggatta őt a férfi, majd lehajolt a ketrec elejéhez. Aprócska lakat tartotta össze az ajtóféleséget.

A gyerek mozdulatlanul nézte, ahogy lerúgja. A férfi kinyitotta az ajtót, és félrelépett. Közben övébe rakta fegyvereit.

– Gyere! – sürgette. – Nemsokára alkonyodik. Nem akarok itt maradni.

Pár pillanatig várt, majd sürgetően intett, és olyan mozdulatot tett, mint aki be akar bújni a másikhoz. A gyerek erre megmozdult, kényszeredetten négykézlábra ereszkedett, és kimászott. Ahogy kiegyenesedett a férfi előtt, látszódott, milyen vézna és ijedt. Egész testében remegett, rezgett rajta a szakadt, hosszú hálóingféleség, a rojtosra foszlott nadrág, sűrű, csapzott hajának minden szála.

– Mi történt itt? – mutatott körbe a katona. – Mit csinált veletek a vénasszony?

A gyerek már nem őt nézte, meredten bámult az egyik félhomályos sarokba. A katona is odafordult, de ő, aki nem szokott hozzá ehhez a fényhez, először nem látta. Ám segített a huzat, mely az ajtó felől, fentről kélt. Végigsöpört a termen, és a bomló rothadás új, minden eddiginél erősebb ízét hordozta. A katona akaratlanul is hátralépett a gyerek felé, aki összerándult. Erre a férfi erőt vett magán, és a szürke tömeghez ment. Mikor már csak egy méternyire volt, megértette, mi lóg előtte a kampón. Felszisszent, majd a gyerekhez ugrott. Nem törődve a sikkantásával, megragadta, és kivitte őt a pincéből, el a sóval teli kádak, a kések, a nagy asztal előtt. Csak odakinn, az utcán, a napfényben állt meg lihegve. Elengedte a másikat, aki azonnal behúzódott az árnyékba. Most, a világosban jobban szemügyre vehették volna egymást. A fogoly arcát azonban vastag koszréteg borította, hajában a pince nedves piszka száradt. Értetlen, elrévedő tekintete semmi jót nem ígért. Arca az alultápláltságtól koponyaformát öltött, végtagjait a csontok rajzolták meg.

A férfi odalépett elé, majd megbökte vállát: – Gyere velem – mondta szelíden, és mielőtt elindult, még hozzátette: – Nem maradhatsz itt. Én adok neked enni és inni.

Jó tíz lépés után hallhatta, hogy a kölyök követi. Elégedett mosolyra görbült szája.

Pár perc után a gyerek kezdett elmaradni. A katonának nem kellett megfordulni, észrevette erőtlén lépteiből is. Egy kiszáradt fa tövében beárta. A kölyök öt méterre tőle megállt.

– Pihenjünk – mondta a katona, és elővette kulacsát. – Nesze, igyál. – előrelépett, és letette kettejük közé. A másik gyorsan felkapta, és mohón ivott belőle.

– Lassan, mert bajod lehet – figyelmeztette a katona. A gyerek nem hallgatott rá. Amíg ki nem ürült, nem vette el szájáról a bádoghengert. Aztán letette maga elé, sarkára guggolt, és félig előre nyújtott kezeit, félig a katonát lesve elrévedt.

– Afrikában úgy tartják, egy hosszú szárazság jelzi majd a világ végét – morfondírozott a felnőtt. Halkan beszélt, szinte csak magának. – Azt gondolják, hogy a Föld fel fog perzselődni, fokozatosan és lassan, ahogy a nedves fa ég el. – A gyerekre pislantott: – Tudod, te egyáltalán, hol van Afrika?

A kérdező a fejét rázta, mire a katona legyintett. Letört egy darabot a fa kérgéből, a szájába rakta, és ütemesen rágni kezdte. – Tudod, azt tervezem, hogy amíg véget nem ér, minél többet magammal viszek. Nincs már más tervem az étellel. Ehhez persze nagyon óvatosnak kell lennem. Minden lépést ötször átgondolok. Az, hogy idáig eljöttem érted, tiszta örültség.

Kiköpte a kérget, és körbelesett: – Éhes vagy? – kérdezte aztán a gyerektől. Az kis gondolkodás után bólintott. A férfi oldaltáskájából valami rugalmas, szürke dolgot vett elő, leguggolt, és odanyújtotta neki. A gyerek gyanakodva vette el, hosszan szagolgatta, majd beleharapott.

– Cukor, liszt és némi mákkivonat – bólogatott a katona, figyelve, ahogy rág. – A készleteim legjava. Edd csak meg mindet.

A gyereket nem kellett biztatni. Mohón befalta a darabot, ujjait is lenyalogatta utána.

A katona felállt, mire a gyerek is próbált, de a férfi nyugalomra intette. Lehajolt hozzá.

– Jól figyelj! – suttogta neki bizalmasan. – Remélem, elhiszed, hogy nem rosszindulatból teszem. Egyszerűen nincs más választásunk. Lassan elkezdenek majd zsibbadni a lábad, az ujjbegyeid és az ajkaid. Már ne induljunk el, jó?

A másik értetlenül bámult rá. Aztán mégis tett egy tétova kísérletet, hogy felálljon, de megbotlott a lábában, és elterült a férfi bakancsánál. Az kíváncsian nézte próbálkozását, mintha valami fura élőlényt lesne.

– Aztán elkezd majd körötte forogni a világ, és álmosító kábulat önt el. De legalább nem érzed majd ezt a forróságot – folytatta monoton hangon. – Ha lenne más mód, hidd el, nem tenném ezt. De ők csak akkor jönnek el, ha csalétket adok nekik – mondta. – Amint teljesen felszívódik majd a mák, érezni fogod, hogy ellep az álom. És engedd, hogy magával ragadjon. – megköszönte torkát, valamit megint kiköpött. – Amikor felébredsz, már a nehezén túl leszünk. Ha ugyan felébredsz. Azt hiszem, csak a vége igazán fájdalmas. Ígérem, ha úgy adódik, segítek majd. Ők aztán nem finomkodnak. De ott leszek veled, a távcső másik oldalán, és figyellek majd.

Mikorra befejezte, a kölyök lehunyta szemét. Orra előtt kis porfelhők libbentek lélegzete ütemére. A katona lehajolt érte, átnyalábolta és felemelte.

Ekkor meghallotta, hogy távol, valahol északon mennydörgés kél.

A férfi fent ült az ablakban, szokott helyén, és a mind sűrűbben felvillanó villámokat figyelte. Arcába néha nedves, zöld illatú szél csapott. Ilyenkor akaratlanul is megnyalta kiszáradt ajkait, aztán ismét belesett az előtte feketéllő puska távcsövébe.

Az aréna közepén, a cölöp körül féltucatnyi test hevert. A gyerek ernyedten csüngött a láncokon, láthatólag még mindig nem tért magához. Eddig egy sebet sem ejtettek rajta a támadók, pedig némelyik egész közel jutott hozzá.

A férfi felsőhajtott, majd mélyen belélegezte a vihar által előretolt illatokat. Nemcsak vízszag, hanem por, füst, rothadás és egy csomó remény is volt benne.

Hirtelen valaki kifutott a nyílt térbe, mire akaratlanul is megrándult ujjá a ravaszon. A lövedék elsüvített a levegőbe. A második előtt már a távcsőn át tartott célra. A fertőzött négykézláb, szinte ügetve igyekezett áldozata felé. A golyó oldalát találta, és elsöpörte őt célja előtt jó pár méterrel. A katona még egy lövedéket kilőtt rá. Ekkor valami bevillant a távcső lencséjén. Zavartan felkapta fejét, és rájött, esőcsepp az. Olyan régen látott már ilyet, hogy pár másodpercig gyermeki csodálkozással lesett ki a levegőbe. Aztán kinyújtotta egyik kezét, hagyva, hogy a meginduló zivatar tétova előőrsre ellepje.

De gyorsan magához tért ámulatából – betárazott a puskába, és végigpásztázta vele a környéket. Egyelőre nem volt mozgás, ezért célkeresztje visszakanyarodott a fogolyra.

A kölyök a nedvességtől éledezni kezdett, mozgott keze-lába. Aztán kinyílt szeme is, és egyenesen a katona felé nézett.

Ő elgondolkozva elvette arca elől a távcsövet, majd egy puha szöveggel megtörölte a lencsét. Mikorra újból foglya arcába nézett, már ütemesen esett az eső. A cseppek elborították az aréna körét, végigverték a port, a holtakat, a cölöpöt és a gyerek haját, arcát. Patakokban olvadt le róla a kosz, de a sűrűsödő esőfüggöny miatt néha alig lehetett látni belőle valamit.

Azt azonban a katona megértette, hogy nem nézte meg figyelmesen. A haja például nem barna vagy fekete volt, hanem szőkés. Aztán pár pillanat múlva már arcvonásai is egyértelműbbek lettek, mivel kezével elmaszatolta rajta a port, majd a láncait kezdte rángatni.

A katona nyugtalanul igazított valamit a puskán, felállt. Mélyet lélegzett, a konyhapultnak támaszkodva bámult maga elé. Végül besietett a szobába, hol fegyvereit tartotta, és egy nagy, olajzöld távcsővel tért vissza. Remegő kézzel élesítette képét, és kereste az apró alakot odalenn. A kölyök talpát a cölöpnek vetve próbálta eltépni a láncot. Apró, inas testén megfeszült minden izom. Haja szőkésége még vizesen, csapzottan is nyilvánvalóvá vált. Karja egy helyütt teljesen tiszta lett – mélybarna, egészséges bőre elütött környezete szürkeségétől.

A katona leengedte a távcsövet, és szája elé kapta kezét. Döbbenet nézte az esőt, és az arénában küszködőt. Arcán bujkáló öröm, bizonyosság és komor határozottság váltakozott.

Ekkor már úgy zuhogott kinn, mintha dézsából öntötték volna. A gödrök, mélyedések nagyon gyorsan megteltek vízzel, a kiszáradt föld képtelen volt időben beszívni a nedvességet. Minden párolgott és forrongott az áradatban. Amikor a katona még egyszer belenézett a távcsőbe, ezen

a párán át már nem láthatta a gyereket. Mégis, gondolkodás nélkül felkapta fegyverét, és leengedte a kötélletrát.

Ahogy az épület külsejére került, azonnal bőrig ázott. A puska szíja beakadt valamibe, ingerülten elengedte, hogy haladhasson. Mikor leért, látta pár méterre a sárban, de nem hajolt le érte. Futva indult meg az aréna közepe felé, mint egy elszánt gladiátor.

Még az eső pászmás függönyein át is észrevette a körben gyülekezőket. Az épületek tövében fekete alakok mozogtak ingerülten, mint óriási bogarak. Úgy tűnt, nem mernek kilépni a nyílt térre, de izgatottságuk miatt előbb–utóbb elhatározzák majd magukat. A katona most már nem törődött ezzel sem. Tócsákon, süppedős sárfoltokon botorkált át, szeméből a vizet törölgetve. Néha megbotlott, máskor lihegve megállt, körbefordult, hogy tájékozódjon. Az eső robajában nem hallatszott semmi, a színek és a tárgyak elvesztették körvonalukat.

Amikor újra nekiindult, egyszer csak valamibe beakadt a lába, és elesett. Arca egy pillanatra a sáros földet érintette, bal keze teste alá szorult. Egy test kapaszkodott a lábszárába. Riadtan oldalt hengerült, eltaszította. Aztán feltérdelt, és meglátta a cölöp vonalát.

A gyerek ott kuporgott a tövében, összegömbölyödve, arcát takarva. A katona közelebb mászott hozzá, mire a másik kúszva hátrált, és még mindig nem nézett rá. Ekkor a felnőtt elkiáltotta magát, a lánya nevét ordítva az eső surrogásába. Nem történt semmi, a leláncolt, apró test mozdulatlanul a földre lapult. A férfi lassan odacsúszott hozzá, keze, lába sárba süllyedt. A gyerek vacogott a hirtelen jött hidegtől, ezért ráborult, átkarolta, de nem nézte meg az arcát. Az afrikai vadászatok alatt kifinomult hallásával még a víz pergésén túl is észlelte a közeledők tocsogó lépteit.

Azok, ott, az aréna szélén végre elhatározták magukat.

A katona megtapogatta oldalát és zsebeit, bár előre tudta a hiányt. Pisztolyát és a gyerek bilincseinek kulcsát odafenn hagyta, az asztalon. Biztos volt benne, hogy nem érne vissza velük. Puskája a sárban már használhatatlan.

Lenyúlt hát bakancsához, és előhúzta Anna kését. Feljebb kúszott, a cölöpig, maga után vonva a gyereket is.

A másik remegése lassan csillapult, oldalt fektette hát, az ölébe, fölé hajolva védte a víztől. A kést lazán tartotta, szúrásra készen. Hátát a kemény fának vetve várt, és közben nem mert a lánya szemébe nézni.

vége

Alagút

/Metró/

Komódi lassan beleoldaldalazott a merev, csikorgó falba, közben a visszapillantó–tükörben hátra–hátralesett a neonfényes alagúttestbe, mely mögötte húzódott. Előtte száz méterre ott mocorgott a nagy fűrópajzs, körötte emberek nyüzsögtek. Az ő munkaterületén rajta kívül nem volt senki más. A fal egyenetlenségeit igazította ki a kis maróval, előkészítendő a betonozást.

Ekkor hallotta meg a hangot. Egész közletről sutogott a fülébe, szenvtelenül, figyelmeztetően: – Engedj ki.

Megdermedt, majd körbenézett. Azt gondolta, egy munkatársa viccelődik – bár senkivel nem volt ilyen bensőséges viszonyban.

Megállította a gépet, majd szállt róla. Nehéz föld– és fémszag terjengett, most elégett gázolajával vegyült. Nekidőlt a még mindig remegő váznak, s hunyorogva ismét elbámult az alagút végébe.

Olyan volt, mint egy pina.

Akaratlanul is elmosolyodott a gondolatra, majd hirtelen eszébe jutott valami, és arcára fagyott a vigyor. Negyedik hete, hogy nem ment a dolog. Azt remélte, az asszony a hibás, ám ez ellen szólt, hogy hiába próbálkoztak többféleképp is, sehogy se jött össze. Utóbb már arra gyanakodott, hogy a metróépítés miatt van. A túlórák, a feszültség, a határidő csúszása – mindenki nagyon–nagyon ideges volt. Komódi nem értette, minek ez a sietség, de a közhangulat megfertőzte, fájó gyomorral ébredt hajnalonként. A részlegvezetője, Sántha, ez a nagyorrú, szakállas férfi, úgy hajszoalta őket, mint a lovakat. A nyár elejére el kellett érniük a négyes állomást.

Komódi köpött egyet, és a felesége ölére gondolt, melyet olyan jól megismert már az évek alatt. Tudta, hogy valami mélyebb, rosszabb és végzetesebb oka van alkalmatlanságának. Felötlött benne a szervi baj lehetősége, de azt elvetette. Mást nem tehetett: orvoshoz amúgy se ment volna ilyesmivel. Utóbb az jutott eszébe, hogy elátkozták. Hallott már olyat, hogy bűbajosok elkötik a férfi erejét. Idegen asszonyok, boszorkányok, csak úgy szórakozásból, bárkiét. A faluban, ahonnet származott, sok vénlegényre rámondták, hogy ennek vagy annak is már csak a bikacsök marad kemény a markában. Akkor nevetett a dolgon, most úgy érezte, hasonló áldozat lett, valami alattomos, rút támadás legyőztje.

Ahogy múltak az éjszakák, és minden kísérlet nevetséges eredménytelenségbe fulladt, Komódi egyre jobban kétségbeesett. Harmincöt évesen nem akart lemondani a kúrásról.

Most, hogy ez átfutott rajta, rájött, már a szó is nagyon izgalmas. Ízlegette ajkain, mint valami lágy nedvességet. Aztán ki is mondta.

– Kúra.

Akaratlanul lenézett szürke, vastag kezeslábasának közepére, na jó, egy kissé lejjebb. Semmi nem moccan.

– Mit állt itt Komódi? – dörrent rá Sántha, ő pedig összeresztte. Egyszer még kitolja a szemét ennek a szakállasnak. Akkor majd rájön, kivel szórakozhat.

Fiatal, szemüveges, nyurga férfi állt Sántha mögött. Kezében fénymásolt iratok, mérőszalag.

– A kolléga régész – intett hátra a részlegvezető fintorogva.

– Csukás – motyogta a fiatalember, inas, kék eres kezét nyújtva. Erőtlen, nőies kézfogása volt.

– Komódi.

– Azért van itt, mert nem kéne bántani ezt a részt – mutatta is Sántha, pont a gép marókarjai előtt álló tíz métert. – Van ott valami a falban.

– Mi? – bukott ki Komódiból. Sárgálló aranyrögök jelentek meg képzeletében.

A fiatalember hátrébb lépett, mint aki szemével be akarja fogni az egész felületet, majd így szólt: – Nem tudjuk pontosan. Csontok, fegyverek. Valószínűleg temető vagy tömegsír. De az is lehet, hogy csak hulladék. – Meglobogtatott egy sötét nyomtatványt. – A röntgenképen elég rosszul látszik. Egyelőre csak annyit tudunk – valami.

– Tudják azt maguk – legyintett felé Sántha. – Manapság már olyan műszerek vannak...Mondja el neki is!

A fiatalember elpirult, és a mérőszalag egyik végét Komódi gépének elejébe akasztotta: – Nem akarom terjeszteni a legendákat – szabadkozott, hátrafelé lépdelve.

– De, mondja csak el – hunyorított Komódira Sántha, mint aki jó viccet vár. – Lefelé jövet mesélte a kolléga, hogy mit gondoltak régen erről a részről.

A sovány férfi közben elérte a szalag végét. Megállt, noteszt vett elő, írt valamit. Aztán farzsebéből festékszóró sprayt húzott ki, felrázta.

– Ez a középkorban egy gödör volt. Elég nagy kiterjedésű – kezdte bizonytalanul, a falat fürkészve. – Valószínűleg ide hordták a szemet és a dögöket.

Sántha cigarettával kínálta Komódit. Ő csak a fejét rázta. Eddig úgy tudta, idelelni csak a kijelölt helyen lehet dohányozni, a nagy, forgó ventillátorlapátok alatt. Közben a fiatalember vastag, neonzöld feliratot festett a kimart közet bordáira.

– Akkor még azért nem volt ilyen környezetszennyezés, nem? – kérdezte Sántha vidáman slukkolva. – Csak a jó kis komposzt. A fene a jó világukat.

– Nem, akkor még nem – nyugtázta a régész, visszafelé lépdelve. – Mindenesetre a történet szerint nem a hulladék töltötte fel a gödröt.

– Hanem? – szólalt meg hosszú idő után először Komódi, majd órájára lesett. Sántha észrevette, nyugtatólag intett neki. Persze, hisz már a műszak vége felé jártak.

– Amikor a tizenhatodik század elején a déli várrendszer nagy erősségei elestek, iszonyatos rémület és düh lett úrrá mindenkin az országban. Az előretörő török hódítók elleni gyűlölet talán ekkor volt a legerősebb. A királyi udvar még pártolta is. Ezt támasztaná alá a legenda, mely szerint egy hajnalban az összes török rabot és hadifoglyot, kik a város börtöneiben voltak, kivezették ide, a gödörbe – mesélte Csukás, s egy kis késsel, ami inkább árnak tűnt a tompa fényben, kapirgálni kezdte a falat. – A környék lakosai tudtak a dologról, készültek rá. Kövekkel, nyíllal, parittyával. Összegyűltek, fent, a gödör peremén, és mikor a poroszlók elmentek, nekiestek a foglyoknak.

Színpadiasan elhallgatott, remegő hangját egyébként is elnyomta egy targonca, mely elszánguldott mellettük. Sántha intett sofőrjének. A régész felállt, közelebb jött, Komódi és a részlegvezető mellé. Zsebkendőt vett elő, megtisztította a kését.

– Azon az éjjelen más rabokat hoztak, akik vékony földréteget hánytak a testekre. Aztán a városlakók tovább hordták rájuk a szemetüket, mintha mi sem történt volna. – fejezte be a régész, majd megvonta vállát. – Ez persze csak legenda a középkorból. Mindenesetre egyféle magyarázatot ad a tér régi nevére.

– Törökvész – bólintott Sántha tudálékosan. – A fiam mindig emlegeti, hogy a Törökvészen dolgozom.

– Igen – nézett rá zavartan Csukás, majd a falfirkára mutatott: – Odáig ne nagyon menjenek bele a falba. Hozok egy komolyabb szerkentyűt, amivel pontosabb képet kapunk.

Észrevett valamit, oldalt lépett.

– Addig nehogy összeaprítsanak nekem valami fontosat – motyogta, és lehajolt. Sántha fölé állt, és Komódi is kíváncsian közelebb lépett, fejével eltakarva a fényt.

Komódi gépének karmai közt még így is csillogott valami.

– Gyűrű? – dörmögte Sántha, izgatottan turkászva szakállát. Komódi megérezte a ruhájából áradó izzadtságsgazgot – arrébb húzódott.

– Valami csat – piszkálta ujja hegyével a fiatalember. – Mintha hajcsat lenne. Elvinné a gépet?

– Fordult Komódi felé.

– Nőket is megöltek? – egyenesedett föl Sántha. Komódi felszállt a maróra, és intett a régésznek, álljon arrébb. Hátramenetbe kapcsolt, s elcsikorgatta gépét a faltól. Kis omladék keletkezett, szövetfoszlánnyal és csontszilánkokkal a tetejében.

– Talán egy szolgálólány volt. Vagy egy háremhölgy. Avagy...boszorkány – kiabálta túl a gép hangját a régész. A szabaddá vált lelethez ment, próbálta kivenni a fémet a falból: – De az is lehet, hogy valami későbbi időszak sírjából származik.

A dolog azonban nem engedett, hiába rángatta. Felállt hát, és elgondolkodva körbefordult: – Ki tudja, pontosan hány réteg élet keveredik ilyen mélységben? Az egymásra települt, összepréselt testek és korok...– elbambult, Sántha hümmögött, Komódi a füle tövét vakarta.

– Na, akkor ennyi – ütött hirtelen a vállára Sántha, s mutatta óráját, hogy lejárt a műszak.

Komódi metróval járt haza, és ilyenkor mindig egészen biztos volt benne, hogy éjjel menni fog a dolog. A tavasz előrehaladtával a nők és a lányok mind örültebben öltözködtek a városban. Sokukat a munkás véleménye szerint be kellett volna zárni közszeméremértéért. De erről senkivel nem beszélt, csak próbálta memorizálni a formákat, színeket, a hajlatokat és vonásokat, hogy a lepedőn zajló küzdelemben segítségére legyenek.

Hazaérve aztán mindent elfelejtett. Ott volt a lakásban életének megoldatlan feladványa, a nő. Épp felmosott, a kopott otthonka megfeszült néhol kerekded, néhol sovány testén. Haja csapzottan lógott arca elé.

– Szélen menj! – figyelmeztette köszönés nélkül a belépőt. Savanyú cigaretaszag jött a szájából, belengte a lakást. Komódi a nagyszobába óvakodott, ablakot nyitott, és lenézett a lakótelepre.

– Mára végeztél? – kiabálta hátra. A nő cégét, ahol titkárnősködött, pár éve felszámolták. Azóta nem tudott elhelyezkedni hasonló területen, és ezért egy közeli boltban dolgozott részmunkaidősként. Üvegeket váltott vissza. Gyerekük nem volt, nem lehetett.

– Ma nem esett jól bemenni – nyögte kintről a hang. – Betegget jelentettem. Reggel óta fáj a fejem.

Komódi a kopott díványra rogyott, önmagát bámulta a televízió vak, tompa tükrében.

– Értem – válaszolt színtelenül.

Mikor végzett a felmosással, a felesége bejött, megállt mellette, és végigsimította homlokát nedves kezével. A férfi hálásan nézett fel rá, majd hirtelen elkapta a csuklóját. Levonta ölébe a nőt. Megcsókolta, benyúlt a ruhája alá, a mellek halmait keresve. Mikor a még mindig ruganyos húsrá tapadt keze, önkéntelenül is magára kezdett figyelni. Teste azonban nem reagált semmit. Se a nő füstös, hideg csókjára, se a langyos mellbimbóira, se a kutató, értetlen tekintetére. Gyengéden leengedte feleségét a szőnyegre.

– Hagyjuk – mondta is, és felállva a konyhába ment. Kávét kezdett csinálni, közben a másikon járt az esze. Komódi tudta, hogy ott ül a szőnyegen, úgy, ahogy hagyta. Gyakran csinált így, valami érthetetlen rosszkedv miatt percekre teljesen megbénult.

Aztán csak utána jött, megállt a konyhaajtóban.

– Talán már nem kívánsz – jegyezte meg élesen. Komódi fáradtan csóválta fejét. Mindezt már ezerszer megbeszélték. Nem akarta újramegbeszélni.

– Hagyjuk – ismételte magát. – Nem erről van szó.

– Akkor miről?

– Nem tudom.

– Menj el orvoshoz. – Nem kérés volt, parancs. A férfi leült a keskeny kis asztal mellé, elnézte felesége csípőjét. Aztán feljebb emelte tekintetét. A nap fénye vörösre festette a ráncosodó, valaha különösen vonzó arcot. Komódi érezte, hogy egymásra vetül benne az összes együtt eltöltött év, és már nem képes elválasztani a mostani keserű napokat szerelmük korai lángolásától. Mikor dugtak éjjel–nappal.

– Nem olyan jellegű a bajom – mondta aztán erőlködve. A nő nem értette: – Nem olyan? Akkor milyen?

– Nem tudom. Mostanában hangokat hallok – próbálkozott a férfi. Kétségbeesetten nézett fel a másikra, de tudta, a gyengeség nem jó taktika.

– Hangokat? – visszhangozta értetlenül a nő, és a mosogatóhoz lépett. Valamit babrálni kezdett, csak hogy lefoglalja a kezeit, törölgette a csap körüli foltokat.

– Igen. Mindenféle hangok. Megszólítanak, de nincs senki a közelemben – bizonygatta Komódi, keresve a szavakat. Végre átlépett egy korlátot, s most valamivel felszabadultabban magyarázott: – Talán a sír miatt van. Tudod, ma mondták, hogy ahol dolgozunk, az régen egy döngkút volt. Embereket is temettek oda. Sőt, lehet, hogy ott ölték meg őket. Nem tudom, az ilyesmi nincs jó hatással...

– De neked nem áll fel! – fordult felé a nő hirtelen. Élesen–gúnyosan mondta, mint aki már unja is a témát. – Mi köze ennek valami régi sírhoz?

Hallgattak, mert erre Komódi sem tudott még válaszolni.

Éjszaka, mikor köröttek már elcsöndesült a ház, álmatlanul bámulta a plafont feje fölött. Valahol, egy távoli emeleten mély, tomp zene szólt, csak a dobszó szűrődött le üteméből Komódi fáradt agyáig. A régész eres keze, Sántha orra és felesége mellének domborulata úszott szeme elé. A nő halkan szuszogott mellette, néha moccant a takaró rajta.

Komódi felsóhajtott, majd oldalára fordult, nem a szívére, hanem a jobb oldalára. Ám így sem jött szemére álom. Bizonyossággal eltelve várta a hangot, mely pár perc múlva megérkezett. Az ágy lábától szűrődött fel, suttogva, finoman, esdeklően: – Engedj ki.

Aztán a takaró is megmozdult.

Komódi oldalt kapott, felesége teste felé, de nem találta. Csönd volt, mintha a föld alatt feküdne. Ahogy ismét a hátára fordult, és felkönyökölt, láthatta, hogy egy árny lassan becsúszik takarója alá. Púposodva, gömbölyödve formálta meg magát odalenn, mint valami kígyó, megindult fölfelé a férfi testén. Komódi moccanni se mert, ajkát nyalogatva figyelte a közeledő tömeget. Nem érzett semmit a derekára, mellkasára kulcsolódó kezekből, combokból, mintha csak levegő töltötte volna ki a teret a szövet alatt. Bár az egész pár másodperc alatt végbement – neki óráknak tűnt. Amikor végre eszmélt, és összeszedte magát, kezdett derengeni számára, hogy mindez nem valóságos. Felrántotta a takaró szélét, s belesett alá. Nagy, kék, vizenyős szem bámult fel rá, arc nem tartozott hozzá.

– Engedj ki! – sikoltotta a testetlen árny, és Komódi ekkor felriadt.

– Mi van? – fordult felé a felesége félálomban. – Mi történt?

A férfi zihálva tapogatta mellkasát: – Csak rosszat álmodtam – suttogta. Szíve hevesen vert, nyakán, halántékán vékony párában csapódott ki a veríték.

– Mert sokat ettél estére – morogta a nő, kikászálódva az ágyból.

Komódi figyelte, ahogy áthalad a szobán. Kint, a folyosón sárga fény gyúlt, a vécéből vetődött ki. Aztán elzárta a csukódó ajtó. A férfi akaratlanul is fülelt a csorgó vizelet zajára, a papír szakadására, és a puha, finom, bőrt törő mozdulatokra. Lenyúlt magához, próbálta elképzelni felesége meztelenségét. Pontosította a képet, az ágyékára koncentrált. Ott is a szőr, a fekete bozont közül előtűnő vérvörös szája. Türelmetlen ujjai mind durvábban kezdték dörzsölni ernyedt hímtagját, s közben hallotta, figyelte, ahogy a nő kilép a vécéből. Víz zubogott, nyílt a mosdóajtó. A férfi képzeletében kibomló képek lassan belevesztek valami álmos homályba. Keze lecsúszott ágyékáról, tehetetlenül feküdt combja mellett. Most, hogy végre szíve visszanyerte megszokott ritmusát, fáradt teste ismét az öntudatlanságot választotta.

Nem tudta, mennyi idő múlva riadt fel. A csendre ébredt. Hiányzott a szobából a másik alvó test neszezése. Oldalt nézett. Az ablak halvány fénye az asszony térfelének ürességét mutatta.

– Hol vagy? – szólt halkán, bizonytalanul az éjszakába. Nem jött válasz, de ekkor már látta a folyosóról besárgálló halvány fényt.

Rövid tűnődés után felült, fölkelte az ágyból, és kiment a fény után.

A résnyire nyitott mosdóajtó mögül jött. A kilincsre helyezte kezét, s hirtelen nagyon fázni kezdett. Bizonyára a fáradtságtól – gondolta, majd benyitott a mosdóba.

Az asszony ott állt a tükör előtt, a kagylóra támaszkodva. Fejét lehajtotta, mintha a hajszálaiktól sötétlő lefolyónyílást tanulmányozná.

– Mit csinálsz itt? – kérdezte a férfi bizonytalanul. Nem jött válasz, a fehér hálóruhás alak se rezdült.

– Hahó! – szólt rá Komódi, belépve a mosdóba. A szűk helyen megérezte, hogy a hideg a nőből árad. Igen, mert egy jeges, szívtelen szuka. Egy jégmező, aki képtelen életet verni a férje faszába – suhant át rajta az indulat. Ekkor a nő felnézett, bele a tükörbe, pont Komódi tükröződő arcába.

Nem a felesége volt.

Valami ösöreg, kíváncsi női arc, ismerős, kék, vizenyős szemekkel. Olyan pillantással, mely érdeklődve, kutatón kapcsolódott az övébe. Határozatlan korú, sötét, hosszú hajjal keretezett fej tartozott hozzá. A haját odafenn, a keskeny koponya közepén aranyló csat rögzítette.

– Ki...– kezdte a férfi, de ekkor felesége megfordult, és elment mellette. Komódinak félre kellett állni a mosdó szűkössége miatt. Az asszony rá se nézett, mint az alvajáró lépett ki, ő volt az ismét, a savanyúan meleg szagú, kialvatlan, csipás szemű, seszínű hajú felség.

Másnap reggel, munkába menet a metrón egy különös alakra lett figyelmes. A nő, ha ugyan az volt, legalább három helyet elfoglalt az ülésen. Combjai lágyan elfolytak, ölébe ejtett kezei szétlapították hasát, méhét. Negyven év körüli lehetett, kanárisárga haja egyik oldala le volt borotválva. A kopasz bőrön varratokkal keresztezett vágás vöröslött.

Valamiért senki nem ült a közelébe, és Komódi, mikor felszállt, gyanútlanul elfoglalta ezt az üres övezetet. Ahogy lehuppant vele szemben, azonnal megérezte, hogy hibázott. Az asszonyból átható, keserű szag áradt, mely nyirkos pincék macskaszőrös mélyére emlékeztetett. Már szégyellt volna arrébb ülni, inkább, elnézett oldalt, s szemügyre vette a kocsis többi utasát. A szokásos reggeli felhozatal volt jelen. Öltönyös üzletemberek, kinek nem telik kocsira, gyönyörűen öltözött üzletasszonyok, hamis táskákkal és olcsó, világmárkákat utánzó ékszerekkel. A maradék ülőhelyet mindenki vihogó diáklányok és komor, pattanásos képű kamaszfiúk töltötték ki. Volt, aki állt.

Mindig eszébe jutott, hogy ezek az emberek nem is sejtik, hogy ő pont azért dolgozik nap mint nap, hogy odakinn, az ablakokon túl elsuhanhasson egy új alagút feketesége.

Hirtelen kellemetlen érzése támadt, és mielőtt előre nézett, már tudta, mi okozza.

A sárga hajú nő őt bámulta. Üresen csillogó tekintettel meredt rá, szembogara mintha elsötétedett volna. Az is lehet, csak bevérzés volt. Komódi úgy érezte, átnéz rajta ez a két kidülledő, nagy, árnyas szem, át a fülke falán, egészen a csupasz betonig. Aztán az asszony hirtelen kitátotta száját. Hatalmas üreg képződött odabenn. A férfi szinte hátrahőkölt a váratlan gesztustól, de elbűvölve nézte a nedvesen tekergődző nyelvet, a mély, sötét torkot, s a szájpaddlás barázdás ívét.

Pár másodperc múlva Komódi elfordította fejét, és felállt. Még három megállóra volt céljától, de az ajtóhoz botorkált. Mereven maga elé nézett, az üvegen át ki, a sötétbe. Csak mikor lassított a vonat, akkor lesett oldalt. A nő csukott szájjal, rendezetten ült helyén, nagyujjának körmét piszkálta.

Komódi egész délelőtt kerülgette a falszakaszt. Hol a nagy maróhoz menet, hol a boltívelemek targoncázásakor, de még ebédszünetben is elsétált oda, kezébe uborkától átázott szendvicsével. Mások is megálltak a leszalagozott rész előtt, fejüket csóválva lesték a rejtélyes rétegeket.

– Nincs itt semmi, menjenek tovább, kérem! – kedélyeskedett Sántha, majd intett Komódinak.

– Lehet, hogy este meg kellene kapirgálni – súgta, mikor a munkás odament hozzá. A falra sandított. – Ki tudja, miket találunk.

Komódi hosszan fürkészte főnöke profilját, majd megrázta fejét.

– Észreveszik.

– Akkor legalább a csatot – bökött Sántha a fémre, mely halványan ragyogott a neonfényben.

– Biztos, hogy aranyból van.

Komódi megborzongott, mivel ráébredt, reggel óta neki is ez jár a fejében. Akaratlanul hátralépett, el Sánthától, bele a mögötte érkező régészbe.

– Elnézést – motyogta a fiatalember. Hosszú rúdon billegő, tányér alakú szerkezetet hozott a vállán, hóna alatt piciny monitort cipelt. – Segítene valamelyikőjük? Pár perc az egész...

Komódi megvonta vállát, Sánthára nézett.

– Nem adtak mellém senkit, még egy tanársegédet se – magyarázta Csukás.

– És az minek? – kérdezte a részlegvezető a műszerre bököve.

– Háromdimenziós leletkereső – magyarázta a régész, miközben a falhoz sétált. – Megnézzük, rejt-e felismerhető dolgokat a föld.

– Értem. Majd a kolléga segít – morogta Sántha, és kacsintott még egyet Komódira, mielőtt dolgára indult.

– A legtöbb esetben kiderül, hogy a terület valóban csak értéktelen hulladékot tartalmaz – magyarázta Csukás, míg összerakta a szerkezetet. Komódi felette állt, a falnak támaszkodva. Úgy érezte, keze alatt meleg, nedves és duzzadó a föld. – Ezért érdemes ezeket az elsődleges, egyszerűbb vizsgálatokat elvégezni – folytatta Csukás. – Ez a dolog jó pár méteres mélységig képes átvilágítani a talaj szerkezetét. A rétegződéseket mutatja és elemzi.

Míg Csukás beszélt, a kis monitor a földön életre kelt, zümmögve kivilágosodott képernyője. A fiatalember felvette. – Tartaná előttem? – bökött a taposóakna-keresőre emlékeztető szerkezetre. Komódi felemelte, és a tányért a fal felé fordította.

– Jó, most lassan haladjunk előre, a fúrófej felé – kérte Csukás.

– Fúrópajzs – javította ki a munkás, de úgy tett. Nagyon szívesen belenézett volna a monitor képernyőjébe, nyakát hátratekerve néha meg-megpróbálkozott vele.

– Megnézi? – kérdezte a régész kedvesen. Komódi bólintott. Helyet cseréltek. A képernyőn nem látszott más, csak vonalak, árnyékok, sátiros felületek, domborulatok kuszasága.

– Mit lehet ebből érteni? – nyugtalankodott Komódi. Csukás letette a tányért, pont a csat előtt. Odalépet a férfihoz, átvette a készüléket: – Ez itt – mutatta –, egy nagyobb tömegű test lehet. Talán egy állat teteme. Felette, amit itt lát, az valamiféle kőzet. Itt, a szélén pedig olyan, mintha egy fazék lenne.

– Valóban – eszmélt Komódi, amint a régész uja nyomán életre kelt az értelmetlen kép. Fürkészve nézték még pár másodpercig, amikor Komódi észrevette. Lehet, hogy a régész is látta, csak nem akart róla beszélni. A munkás a kép bal alsó sarkába mutatott. Körte alakú vonalak húzódtak ellapítva egymás felé.

– Ez itt mi? – kérdezte felpillantva. A csat mögötti részről volt szó.

– Ez? – kérdezett vissza Csukás, némi izgalommal hangjában. – Ez azt jelenti, hogy tényleg van itt valami.

– Miért?

– Mert ez egy koponya. – Csukás felvette a kereső rúdját, és lépegetni kezdett a csat körül. Közben vissza-visszanézett a monitorra.

– Látja? – kiáltotta izgatottan. – Látja a vonalat, az íveket? – kérdezte. Komódi valóban látott valamit. – Hozza a monitort! – kérte őt a másik. A régész némán bejárt egy hét méteres szakaszt, közben mindvégig a képernyőt tanulmányozta fél szemmel. Aztán leengedte a rudat, s maga elé bámult: – Szerintem megtaláltuk a sírt. Legalább tizenöt bordakosár, csontok, koponyák, csak ezen a kis szakaszon – suttogta. Komódinak káprázott a szeme a képernyőn elúszó érthetetlen

képektől. Néha úgy vélte, valóban lát valamit, talán felvillanó, üres szemgödröket. De nem tudta volna megítélni, hogy mennyit, és hogy hol lehetnek.

– Segítene felvinni a felszerelést? – fordult felé hirtelen, kimerült, színtelen hangon Csukás. Komódi bólintott.

– Most hogyan tovább? – kérdezte a felvonó felé menet.

A fiatalember elgondolkodva nézte lába alatt a durva talajt. – Mivel csak testeket találtunk, azt gondolom, nem fognak ásási engedélyt adni. Ilyen esetekben kegyhellyé nyilvánítják a sirt...és úgy hagyjuk.

– Nem lesz feltárás? – kapta fel fejét Komódi.

– Még csinálók egy-két ellenőrző vizsgálatot, de komoly tárgyi kultúra hiányában valószínűleg nem. Ez van. A főnökei egyébként sem néznék jó szemmel...tegnap odaszóltak a tanszékvezetőmnek. – Legyintett lemondóan. – De talán jobb is így – tette hozzá. – Nem jó a holtakat bolygatni.

– Maga hisz az ilyesmiben?

Csukás megrázta fejét, mint aki álomból ébred: – Nem nyomasztó idelelni dolgozni egész nap?

– Az apám bányász volt. A igazán nyomasztó mesterség.

Az utcaszintre rácsos oldalú felvonóval lehetett feljutni. Odafele munkagépek és megfáradt arcú melósok készítették az állomás küllemét.

Míg a vaskabin csikorogva felfelé kúszott a sötétben, Komódi a régészt fürkészte. Csukás behúzódott a sarokba, és a monitor utolsóként rögzített képét bámulta.

– Több napig elhúzódik még ez? – kérdezte a munkás. A fiatalember nem válaszolt, fel se emelte fejét.

– Mert akkor lehet, hogy biztosítani kellene a fal védelmét. Az emberek mindenfélét beszélnek – tette hozzá Komódi óvatosan. – És nincsenek olyan jól megfizetve. Szóval, szerintem bármire képesek, és...

– Engedjen ki! –vágott közbe Csukás. Letette a monitort. Arca falfehér lett, és amint felpillantott Komódira, az megrettenve lépett hátra. Így nekiszorult a fülke falának. Csukás szeme vizenyőskék, átható erejű tekintetté vált. A munkás nem emlékezett, hogy korábban milyen volt, de azt biztosan tudta, hogy nem egy öregasszony időtlen szembogara ült a férfi fejében.

– Mit beszél? – kérdezte rekedten.

A fiatalember bólintott, határozottan, követelőzően: – Engedjen ki, nem érti? – kérdezte is. Komódi csak a fejét rázta: – Innen most nem mehet ki. Három emelet mély...

– Nem. Engedjen ki! – vágta el a szavát Csukás, majd a lift rácsos toloajtájához lépett. Kiakasztotta a biztonsági láncot, és félrehúzta a fémet. Komódi ekkor tudott csak megmozdulni. A férfihoz ugrott, hogy átkarolja derekát, vagy megragadja kezét. Az utóbbi sikerült.

Csukás már félig kilógott a mélységbe. Komódi gyorsan felpillantott. Nagyjából hat méterre lehettek a felszíntől. Akaratlanul is megbecsülte, milyen mélyen van odalenn a talaj. Aztán befelé rántotta a régészt. Az azonban lábát a küszöbnek vetve ellenállt, majd rántott egyet magán. Mielőtt eltűnt a mélyben, még egyszer, utoljára Komódi szemébe tudott nézni.

– Engedjen – hangja beleveszett a zuhanásba. Komódi kihajolt, végignézte, ahogy leér, majd tompán puffan a betonozott felszínen. Nagy, sötét pacák ugrottak le testéről. A munkás megállította a liftet, lihegve, nyöszörögve bámulta a vágat falát.

– Most már menj haza – mondta neki Sántha sokadszorra. A lifttől nem messze ültek, egy halom egymásra hányt vascsövön. Komódi a fekete ponyvával letakart testet figyelte, és a körötte sürgölődő rendőröket.

– Az őrmester azt mondta, már nem akarnak tőled semmit kérdezni – tette hozzá Sántha, miközben cigarettával kínálta Komódit. Ő ezúttal vett, az öngyújtó lángjába tartotta végét.

– Hadnagy – javította ki főnökét, majd mélyet slukkolt.

– Mindegy. A lényeg, hogy baleset volt. Az ajtó...

– Nem baleset volt.

Sántha ránézett hosszan, kitartóan. Komódi igyekezett cigarettafüstbe burkolni magát.

– Direkt ugrott le. Napok óta van ez a ...

– Mi? – Sántha úgy kérdezett vissza, hogy nem lehetett rá válaszolni.

– Azzal a fallal végeztünk. Kaptam egy faxot – állt fel a részlegvezető. – Holnap reggel kiöntjük, s beburkoljuk a tartóelemekkel. Aztán mehetnek rá a csövek. A főnöke... – a mozdulatlan test felé intett – engedélyezte.

Eltaposta a csikket, majd elindult. Aztán hirtelen megtorpant, és félig visszafordulva így szólt:

– Ma este még a tiéd a terepe.

Komódi felpattant: – Micsoda? – kiáltott Sántha után, de az nem állt meg, nem válaszolt, csak otthagya.

A férfi két hallgatag helyszínelő társaságában liftezett fel a felszínre. Egyikőjük kezében átlátszó zacskóban véres műanyag kesztyűk lapultak. Komódi odakinn, a járdán, az ide-oda áramló késő délutáni tömegben mélyeket lélegezett, és akaratlanul is körbefordult. Mint aki most látja először az esteledő város képét, csodálkozva meredt a fenti világra. Színes neonok, autófények, lakások sokkarú csillárjai oszlatták el az alkonyatot. A járdán egymás kerülgették a munkából hazafelé tartók, beszélgetek, ettek vagy cigarettáztak. A tömeg egy vastagabb része lefelé áramlott a metró torkába. Komódi követte ezt a nyúlványt, és hirtelen minden eddiginél erősebben lüketett fel benne a vágy. A mozgólépcsőre állva akaratlanul is lenyúlt ágyékához zsebe takarásában. Lágy, puha, rugalmas hús domborodott keze alá. Előtte egy lány a bugyiját igazgatta, ártatlanul, védve a lentről felfelé jövők tekintete elől. Komódi elmosolyodott. A vékony szoknya alatt világosan kirajzolódott a női fehérenemű, egy idegen nő fehéreneműje.

– A tiéd lehet.

Zavartan körbenézett. Öregasszony haladt el felfelé mellette a másik lépcsőn. A károgó hang az övé lehetett. Az övé kellett legyen.

– Csak engedj ki – ezt egy öltönyös, izzadt férfi susogta. Lágyan, alig artikulálva beszélt, épp hogy Komódi felé fordulva elhaladtában. Tekintete üres és kék volt. A munkás nem tudta, mit csináljon. Megindult előbb hátrafelé, de akkor rálépett valakinek a lábára.

– Elnézést – motyogta. – Semmi baj – jött mögüle egy középkorú nő hangja – Csak engedj ki. Köthetünk alkut.

Megfordult. Kifejezéstelen, égszínű tekintet meredt rá. Negyvenes, sovány titkárnőféleséghez tartozott.

– Tessék? – kérdezte Komódi akaratlanul.

– Parancsol? – válaszolt a nő hűvösen és tartózkodóan. Ahogy nagyvárosokban reagálnak idegenek megszólítására.

– Semmi – motyogta a férfi. Amint előrefordult, valaki megütötte karját. Egy suhanc lendült át a mozgólépcsők közt fémcsíkon, és az arcába sziszegte: – Visszaadom az erődet, ha kiengedsz minket!

Komódi fejét csóválta, mint aki részegyet lát, s elítéli, ugyanakkor érezte, hogy tehetetlenség és riadalom önti el. Szinte leszökkent a lépcsőről, majd beugrott az érkező kocsiba.

Amint leült, mélyeket lélegzett, s a mocskos padlót kezdte bámulni. Szeme sarkából lassú mozgást észlelt, de remélte, csak az elsuhanó fal az. Aztán mégis felemelte fejét. Egy nagyhasú, kopasz férfi állt előtte. Busa, tokás fejével úgy nézett le rá, mint valami király a trónjáról. Zavaros, kékszemű pillantása valahova Komódi mögé fókuszált.

– Mit akar? – nyögte ő körbenézve. Közepesen zsúfolt járat volt, de mindenki elfoglalta magát valamivel. Szemben egy fiatalember nagyon hangosan hallgatta fehér fülhallgatójából a zenét – a dumdum dum lágyan betöltötte körötte a levegőt.

A kövér hirtelen legyintett arca előtt, mint aki legyet hesseget el. Aztán lehajolt, összehajtotta hatalmas pocakját, begyűrte gerince és térdkalácsa közé, míg feje Komódiéhoz nem ért.

– Komolyan mondom – suttogta bizalmasan hunyorogva. – Visszakapod minden férfierőd, ha segítesz.

A munkás zavartan rázta fejét, mint kinek örüllten van dolga. Oldalt fordult, elakadt a lélegzete. A lány ott ült közvetlenül mellette. Már korábban is érezte édes eperillatát, de most, ahogy arcára, hajára pillantott, felrémlt benne, hogy ez nem parfüm. Maga a vékony, húszvalahány éves test nedvezi. Aranyszínű haja behullott lágy vonásai elé. Ujjai sebesen lapoztak egy fényes újságban.

A metró fékezett, és a kövér árnyéka eltűnt. Ahogy Komódi jobban körbenézett, még látta leszállni. Nagy szatyrából sárgarépa zöldje integetett vissza.

– Mik vannak? – mondta maga elé Komódi, felháborodást mímelve. Fejét csóválta, órájára nézett.

Ekkor egy vékony kéz hullott sötétkék munkásnadrágjára.

Komódi soha nem öltözött át meló után. Nem érdekelte, mit mondanak róla az utcán. Amúgy porosan, néha sárosan indult haza, oda, hol már úgyse számított kinézete. Most viszont szégyellte, hogy ez a napbarnított, kecses tag, ez a halványan erezett csukló, a finom ujjpercek, s a köztük csillogó vékony gyűrűcsodák az ő mocskos, durva nadrágján fekszenek.

Oldalt nézett a lányra.

Az már őt bámulta. Ki tudja milyen szeme lágykéken ragyogott, ajkán tétova mosoly játszott: – Mindent visszakapnál – formálták ajkai a szavakat. Komódi akaratlanul is közelebb hajolt. Fülcimpáján megérezte a következő mondat melegét: – Megteszem érted, ha te is megteszed értem.

A munkás feszülten figyelt, aztán elengedte magát, és feladta: – Mi történt? – súgta vissza, épp hogy túlhangsúlyozva a szerelvény zakatolását. Aztán a lányra bámult, hogy leolvashassa a szájáról.

– Megöltek mindannyiunkat – bólintott az szomorúan. – Kék hajnal, deres nap. Még a kutyák is csak minket ugattak. Letereltek bennünket a gödörbe, a piszokba és a bűzbe. Aztán a nyilak. A gyerekek kövekkel. A felnőttek valóban dühösek. Amíg mozogtunk, nem hagyták abba. Csak a sikoltásaink. Mind sikoltottunk.

– Ki vagy te? – vágta el Komódi az összefüggéstelen szóáradatot. A metró fékezett, a kocsi megállt, zajosan nyíltak az ajtók.

– Aki túléli. Összegyűjtöttem őket az ég felé menet. S megtartottam, odalenn, a mélyben, az alagútban – a lány felemelte kezét a munkás combjáról, majd lassan végigsimított az arcán. Ujjbegyei finoman dörzsölték a szürkülő borostát. – Boszorkány vagyok – tette még hozzá, majd felállt. Komódi hallgatta kopogó cipőjét, majd az ajtók záródtak. Csak ekkor nyitotta ki szemét.

A következő állomáson ő is leszállt, és átsétált az ellenkező oldali peronra.

Megvárta, míg elhal a mozgás a munkagödör körül. A deszkapalánkkal elzárt terület sötétedésre szinte teljesen kiürült – csak a városi forgalom izzott még körötte. Egy nagyobb résen néha bebenézve sétált fel-alá, kezében dobozos sör langyosodott. Amíg telt az idő, a feleségére gondolt.

Ilyenkor, péntekenként, estére a nő mindig berúgott. Lassan kezdte, egy-két kupica pálinkával vacsorafőzés közben. Azt kialudta, mikorra a férfi megérkezett, de Komódi a köszöntőcsókjából, s dívány nyomta arcából mindig tudta, mi történt. Aztán a vacsoránál söröztek, majd később a nő a tévé elől is mindig ki-kitűnt a konyhába. Szeszszaggal tért vissza. Éjszakára a teste az ágyban olyan merev lett, mint egy fa. Régebben ez zavarta Komódit, de ha kedve támadt, tette rajta a dolgát. Mostanában meg nem támadt kedve, se ingere. A sötétben feküdve, hallgatva a részeg hortyogást, gyakran gondolt arra, hogy a nő így boldogabb.

Amikor az éjjeliőr kis kabinjában kigyúlt a fény, a munkás lehajolt, és berúgta a deszkapalánk alját. Mit sem törődve a járókelőkkel, bekúszott a sötétbe. Néhányan mögötte, az utcán

hangosan tárgyalni kezdték az eseményt – sietve visszaillesztette hát a kitört deszkát maga után. Tudta, hogy valahol van egy kutya is, de bátran megindult a lift felé.

Már majdnem odaért a zúgó generátorokhoz, mikor halk morgás kelt mögötte.

Egy szemközti irodaház fényreklámja tükröződött a korcs szemében. Komódi zsebkendőjét tekerte keze köré, úgy várta a támadást, de hirtelen árny tűnt elő a generátor mögül. Fütttyentett a kutyának, mire az odasomfordált hozzá, majd kérdően megállt.

– Menj csak – adott engedélyt Komódinak a boszorkány hangja. Az állat a portás lábánál halkan nyüszíteni kezdett.

A munkás beszállt a liftbe, magára húzta az ajtót, és benyomta a kapcsolóját.

Néma, neonfényes porszagba ért le. A távolban halkan zúgott valami – talán egy brigád még túlórázott. A fal mellé bújva, árnyékban maradva indult hát célja felé. Érezte, szája kiszárad, kezei minduntalan övére csúsztak, s a vastag szíjat markolászták.

A leszalagozott részhez még senki nem nyúlt. Jó tíz méterre tőle ott állt a kis maró. Éles fogai csillogtak a fényben, szinte alig várták, hogy a talajba haraphassanak.

Komódi megállt, fülelt. Valaki a távolból kurjantott. Aztán elhalt, nem ismétlődött a hang.

A munkás a gépéhez ment, az ülés alól elővette a pótkulcsot. Második indításra a motor életre kelt. Visszafarolt vele, majd a lezárt részhez kormányozta. Megállt előtte, mint aki hirtelen nem tudja, mit tesz.

Eszmélve szállt le a nyeregből, és leguggolt a falhoz. Tekintete akaratlanul is a csatot kereste. Leguggolt, de a fém nem volt sehol.

– Sántha – motyogta maga elé.

– Ez kell?

A színtelen hang az árnyékból jött. Komódi idegesen megfordult, felállt. Míg Sántha oda nem ért hozzá, nem mozdult. A férfi felé nyújtotta a csillogó fémet.

– Rajta! – Intett, és tekintete már nem volt ismerős. – Engedj ki minket.

Komódi elvette a csatot, zsebre dugta, majd visszaszállt a gépre. Aztán nem törődve a nyugodtan figyelő részlegvezetővel, beletúrt a falba, olyan mélyen, hogy a csontok kiforduljanak.

Ami ezután következett, az egyetlen végcél, a lakás és az asszony felé mutatott. Emlékezett rá, hogy leugrik a kis maróról, mely remegve megakad a törmelékben. Valaki kiáltozott a folyosó végén, ő pedig futni kezdett. Hallotta Sántha döbbsent, visszaváltozott hangját, de nem nézett rá, csak rohant vissza, a lift felé. Odaérve megnyomta a felfelé vivő gombot, és a rácsos padlón át, emelkedés közben nézte lába alatt a gyülekező árnyakat.

A felszínen futva indult a kijárat felé. Elemlámpa villant, kutyaugatás harsant. Valami belemart bokájába, de csak a zoknija szakadt el. Lendületből ugrott fel a kapu tetejére, majd hasát megütve, súlyos nyögéssel átfordult rajta. Az utcán feltápászkodott, valakit félrelökve a metró felé rohant.

Egy nő kezdett sikoltani mögötte, de akkor még nem tudta, hogy nem őmiatta.

Ahogy leért, alig kellett várnia két percet, befutott egy szerelvény. Addig egy oszlop mögé bújva lihegett, figyelte a néptelen peront. Kintről, a mozgólépcső tetejéről erősödő kiabálás szűrődött le. Mintha valakit üldöznének, lépések dobbantak, majd hosszú, könyörgő sikoly harsant. Ekkor megérkezett a szerelvény.

Alig páran voltak rajta, Komódi nem törődött velük, beült a sarokba, borúsán maga elé meredt. Valami nyomta combját. Lenyúlt zsebébe, és kivette a csatot. Igazából egy bonyolult mintázatú hajtű volt, kétszer négy, egymásba feszülő villával. Apró tengely fogta őket össze. Az egész nagyon réGINEK és értékesnek tűnt. Kopott, de ragyogó sárga volt, és Komódi tudta, hogy színaranyból készült.

– Mit beszélsz? – harsant mellett egy durva hang. Két férfi állt a fülke közepén, feszülten meredtek egymásra. Mintha a semmiből tűntek volna elő. Komódi akaratlanul is összehúzta magát, ahogy az elkerekedett szemekre, a vörös arcokba és a nyakukon lüktető erekre nézett.

– Az az én helyem – mondta a magasabb, akin melegítő volt.

– Van itt elég hely – válaszolt a farmeros, pólós köpcös. Kopasz fejét hátul tetoválás tarkította. Körbenézett, mint aki nem ért semmit.

– Takarodj innen! – szólt az előbbi, és meglökte vállát.

– Hé, mi bajod van? – jött a szinte riadt válasz. Komódi a magasabb arcába nézet, és valami ismerőset vélt felfedezi a merev, gyűlölködő vonásokban. Felállt, próbált kikerülni a készülődő küzdelem köréből.

– Kint lejtátszunk, oké, csak szálljunk le – igyekezett fenyegetőnek látszani a kopasz, de a másik meg sem rezdült. Csak nézte mereven ellenfelét, majd hirtelen nekiugrott. Komódi először elfordította tekintetét, majd mégis odapillantott. A testek küszködve kitakarták egymást, majd a köpcös felordított, és a vér látványára egy nő sikoltozni kezdett. Ekkor a szerelvény befutott egy állomásra. A munkás a többiekkel együtt az egyik ajtóhoz sodródott. Hátranézve látta, hogy a kopasz arra helyén egy vörös lyuk tátong. A magasabb rágott valamit, és a térdre rogyó ellenfele fölé magasodott. Komódi ismét futni kezdett.

Észlelte, hogy a mellette rohanó nő ráveti magát egy kislányra, kit az anyja próbál elrángatni a támadástól. Csak nagyon rövid ideig, a másodperc töredékéig merült fel a férfin, hogy segítenie kellene a szülőnek. Továbbfutott. Oldalt, egy oszlop mögül vérfagyasztó sikoly harsant, és Komódira forró permet fröccsent. A mozgólépcsőn törölte csak meg az arcát, keze vörös lett.

Fölötte, jó tíz méterre egy öregasszony feküdt a fokokon. Fejére kamaszfiú tornacipője nehezedett. Mielőtt a munkás szólhatott volna, a gyerek teljes súlyával lenyomta cipőjét. Reccsent valami, mire Komódi felnyögött. A kamasz kábán dülöngélni kezdett felfelé, ügyet se vetve a holttestre vagy Komódira. A felszínen eltűnt, csak a rongybábuként sodródó hulla jelezte, mit tett. Komódi lehajolt, s elvonszolta a testet a lépcső elejéről. Igyekezett nem nézni a kibicsaklott nyakra, a véraláfutásos bőrre.

– Mit történt? – harsant fölötte egy hang.

Biztonsági őr közeledett. Kezében sötéten csillogott gázpisztolya.

– Megölték – motyogta Komódi kiegyenesedve. Kezében még mindig ott volt a csat.

– Ki? – Az őr nem várta meg a választ, hirtelen felemelte fegyverét, és lőtt. Komódi összerándult, de másra nem maradt ideje. Már a dörrenés pillanatában érezte, hogy a másik nem őt célozza. Megfordult. A lépcső tetején, esernyőjének hegyét döfésre emelve egy középkorú asszony tántorodott hátra, vissza a mélybe.

– Mi történik itt? – kiabálta az őr Komódihoz lépve. Arca riadt és tanácstalan volt, tekintete ide-oda rebtent. S a munkás csak ekkor értette meg, mert ahogy kimondta, megfogalmazta, minden egyértelmű lett: – Kijöttek, és most bosszút állnak – közölte a biztonsági őrrel.

– Kik?

– A lelkek a földből.

Komódi ismét futni kezdett, át a kiürült, sötét utcákon, a szirénaszón, kék villogásokon és a felharsanó sikolyokon. Nem tudta, mennyit rohant, csak ki-kihagyó lélegzete árulkodott arról, hogy nagyon sokat. Egy sarkon megtorpant, kétrét görnyedt, és hányt. Zajt hallott. Felnézve homályosan látta, hogy a kukák közt valaki vérzik. Továbbindulva hasonló, töredékes képek jutottak el tudatáig. Gyalogosokra támadó autók. Kirakatcserepekkel hadonászó járőrelők. Egymást fojtogató polgárok. Igyekezett nem figyelni a mozgásra, ami az éjszakába zajlott, de a hangokat nem zárhatta ki füléből. A hörgések, sikolyok és a döbbség, értetlen kiáltások beszöttek a város tereit, mintha egy nagy, undorító pók telepedet volna az épületek fölé. E szörnyű rohanás végén ott állt izzadtan, véresen és kétségbeesve a lakásuk ajtajában. Kopogott, aztán kulcsához nyúlt, és kinyitotta az ajtót.

A lakás sötét volt, csendes és várakozó.

– Hol vagy? – suttogta Komódi. A kapcsoló után tapogatózott, de egy hideg érintés lefogta kezét.

– Már vártalak – suttogta a nő.

Nem volt rajta semmi. A konyhából lépett ki, csak a kinti lámpák ezüst fénye derengte át körvonalát. Komódi a zsebébe nyúlt, elővette a csatot. Nem látta a nő tekintetét, nem látta benne a vágyat sem.

– Odakinn...– kezdte, de egy ujj az ajkaira tapadt.

– Tudom – súgta asszonya. Elvette a csatot, és haját emelve belehelyezte a tincsek közé, olyan kecsesen, ahogy csak a nők tudják elvégezni ezt a műveletet.

– Gyere – fogta meg a férfi kezét, aztán maga után vont a hálósobába. Odabenn Komódi övéhez nyúlt, sietve, gyakorlott mozdulattal oldotta meg. A férfi lerúgta nadrágját, a nő ekkor már az alsóját cibálta, majd kézbe vette őt. Komódi bent tartotta a levegőt, majd hirtelen felsóhajtott. Megérezte a vér lüktetését, az életadó, nedves, izmos duzzanatot odalenn. Mohón asszonyára feküdt, aki nyögve fogadta súlyát. A férfi remegő ujjakkal vezette belé tagját, és azonnal dühös, elkeseredett döfködésbe kezdett. A nő szótlanul tűrte, noha még száraz és szűk volt, ám ez csak fokozta Komódi elégedettségét. Úgy érezte magát, mint egy szerzetes, ki évek adósságát törleszti. A teljesség és a siker hullámai kiáramlottak a farka végén lévő ideggócokból, és elborították testét, egészen agyáig, egészen addig, míg heves támadásai össze nem rándították ágyékát. A világra okádta szabadságát.

Ekkor a nő hátrahanyatlott, majd lágyan végigcirógatta a férfi tarkóját, le, a gerince közepéig. Másik kezével a hajában matatott, de ezt a mellére bukó Komódi nem láthatta.

– Köszönöm – suttogta az asszony.

Komódi lassan ébredt révületéből. A mindenség ragyogása elhomályosította a nő szavát.

– Mit? – kérdezte aztán mégis. A kutató ujjak hátán közben megtalálták azt a helyet, ahol a leggyengébb volt a bőr és az izom a gerinc csigolyái közt.

– A szabadságunkat – súgta a nő a fülébe. Aztán lesújtott a marokra fogott hajcsat tűivel.

vége

Lány a toronyban

/Újpest/

Felébred az ablakon betűző napfényre. Nyújtózkodik, majd leereszti a vödröt a tározóba. Az esővíz hűvös és állott. Mosakszik, kiöblíti a száját. Aztán felmegy a torony tetejére. Körbenéz, mi változott éjszaka. Többnyire semmi. Arcát a fénybe tartja. Később levizel, kétnaponta dolgát is így végzi. A zsákból kivesz egy marék magot. Kitakarja a galambokat, és beszórja nekik. Hálásan turbékolnak.

Visszatér a víztorony lakrészébe, felbont egy konzervet, fal. Aztán fekvőtámaszokat csinál, majd pakolgat. Ezzel is megy az idő. Ha más nincs, újrendezi a könyveit, szerző vagy cím szerint. Tolkien mindig külön dobozt kap. Az összes kötetet, minden fantasyregényét, novellásgyűjteményét vagy antológiáját banános dobozokban tartja. Banánt nyolc éve, a Változás óta nem evett. Tizenegyekor fogja a papírt, a kardot és visszamegy az újpesti víztorony lejtős tetejére. A bádog már átmelegedett. Hátán fekszik, feje fölött az üres ég. Lábát megtámasztja a peremben. Teste egy félkör. Minden hirtelen mozdulat végzetes lehet. Pár hónapja megcsúszott, és majdnem lesiklott a mélybe. Zsebéből előkerül a kovakő, sercegeve siklik a pengén. Ha kész az élezéssel, hasra fordul. A ceruza végét már rojtosra rágtá. Elkezd írnia a levelet. Nyakát felszegi, hamar elzsibbad.

„Amit legutóbb az újrakezdésről írtál, beette magát a szívembe, és nemcsak oda, lelkem mélyébe. A remény, mely aranszárnyú főnixként tündököl minden reggel gondolataim közt, elhiteti velem, hogy nemsokára együtt lehetünk ismét. Világunk nem maradhat örökre ilyen. A sötétségben tétnéző démonok eltisztulnak utcáinkról. Bármeddig tart is ez, ígérem, várok rád. Ígérem, idefenn a toronyban, egy új királyságot teremtünk mi ketten”

Néha felhoz egy-egy könyvet. Kedvenc szófordulatait, mondatait beleépíti az írásba. Nem sűrgeti az idő. Lassan, kínlódva halad. Bizonyára utánozni akarja mestereit, a címlapokon szereplő holtakat. Olykor fel–felneéz. Messziről, talán Csepel felől lövések dördülnek. Máskor valaki vagy valami felbukkan odalenn. Sokszor csordában jönnek, néznek felfelé. Várják, hogy lemenjen. Az időpontot azonban ő választja ki.

Pontosan egykor ismét eszik. Felhúzható, rugós órája nem hagyja cserben. Nem úgy, mint az elektromos dolgok. A nap élesen, egyenletesen tűz rá. A torony bumszli feje, felső része lassan forrósodik. Törzsében, odalenn hűvös marad az éltető víz. Csúcsán, kis, köríves kilátó. Ez a galambok lakhelye. Onnan kötélletra vezet le a bádogtetőre és a párkányig, ahol írni szokott. Körben néma panelházak. Keletre egy néptelen felüljáró. Nyugat felől vízszag jelzi a Dunát. A galambok várakozóan lesnek rá gombszemükkel. Délutánba fordul az idő, és még nincs meg a levél.

„Ez a remény segít a várakozásban. Minden nap, amit nélküled töltök, csupán e levelekre hagyatkozva – maga a földi pokol. Tudod, jól, hogy nekem rajtad kívül már nincs senkim. Szüleim elestek a démonok elleni háborúban. A barátaim eltűntek. S az emberekkel együtt minden, ami valaha a világot jelentette, mára semmivé lett. Naphosszat csak rád várok idefenn, a magasban, elképzelem a lenti tájat, a bokrokat, a fák tövét, és azt, ahogy kibukkansz közülük.”

Délután négyig el szokott készülni az írással. Ha még sincs meg, már nem indul el. Fél óra az út oda–vissza. A sötétség néha észrevétlenül lepi meg a várost. Sötétben nem akar odakinn maradni. Odalenn maradni.

Nagyjából egy oldalt ír, vékony selyempapírra. Amikor befejezi, átolvassa. Kijavítja a szóismétléseket. Gondosan apró hengerbe tekeri a papírt, és zsebébe dugja. Fogja a kardot, és visszamászik a létrán a galambokhoz. Óvatosan kiveszi a legerősebbet. Mindig másikat talál erősnek. Szorosan tartva felemeli a madarat. Dobó mozdulattal a magasba löki. Ahogy az apja tanította annak idején. Nézi, amint eltűnik a paneltömbök közt. Aztán lemegy, és felöltözik az útra.

„Most épp új galamb érkezett tőled. Nincs rajta semmi, ahogy az lenni szokott. Megtelepszik az erkélyemen, és körbenéz. Társai izgatottan búgnak rá, talán nem is a te hírvivőd. Nem fáradt, de a táv, melyet ők a levegőben tesznek meg, nekem óceánnyi, sivatagnyi messzeséget jelent. Magányomban, a tétlenség órái, napjai és hónapjai alatt a levegő változására figyelek. Minden napszaknak más és más szaga van. Fények tükröződnek ágyam felett a plafonon, átható vibrálásuk már retinámba égett. Napkeltétől napnyugtáig száz és száz árnyalatban csillog a fal fehére. Olyan ez, mint valami kárpótlás a te hiányodért, bűnbocsánat saját mulasztásomért, s mégoly csekély vigasz minden hibánk okán.”

Télen korábban indul, nyáron a naplemente kezdetkor. Észrevette, hogy a démonok rosszul látnak ebben a rőtes fényű napszakban.

Eleinte fertőzöttekként gondolt rájuk. Ahogy a tévében beszéltek róluk. Amíg volt adás. A kór azonban nem ölte meg őket. Ezért nem lehettek betegek sem. John Crossingnál, kedvenc szerzőjénél találta meg a megoldást. „Sötét róna” című regényben írt a Démonseregről. Hajdan ők is emberek voltak. Ám egy betegség, egy láz kiégette belőlük a lelküket. És azóta a lápvidéken, a mocsaras rónán kószálnak. Utazók húsára vadásznak. Éltetőjük az erőszak. Pont olyanok, mint az Újpesten lévő társaik.

Bőrdzsekit vesz, biciklis sisakot, védőkesztyűt. Hosszú haját betűri a kabát gallérjába. Farmerja szárán összeköti a katonai bakancs fűzőjét. Néha, mielőtt lefelé indulna a csigalépcsőn, megnézi magát egy apró tükörszilánkban. Huszonnyolc éves, alacsony, sovány férfi. Ritkás szakállal, zsiros, csapzott sörénnyel. Újpest hercege, aki elindul a lányhoz.

„A galambok, e szelíd lények maradtak egyedüli társaim idefenn. Reggel gyöngéd hangjukra ébredek, s éjjel az ő surrogásuk kíséri az álmok birodalmába. Napközben pedig a hírhozó röptét nézem. Amint egy-egy feltűnik az ég kékjében, már előnt az izgatottság és a könnyörtelen vágy. Tudom, milyen sérülékeny köztünk ez a vékony kapocs. Tavasszal éles hangú vércsék és sólymok jelentek meg a ligetben. Gondolom, ádáz tekintettel követték postásaink útját. Ám a nap sugara, a levegő szellemei vagy egyéb jóakaró erők majd mindig megvédelmezték a futárokat. Bár ilyen oltalom óvná a mi szerelmünket is, kedvesem – de félek, e szörnyű és veszett világ megsemmisíti azt.”

A víztorony nagy, boltíves kapuját a Változás első napjában törte be. Mindenki az utcán sikoltozott ide-oda rohángálva. A rendőrséget és a katonaságot várták. Ő egyszerűen benyomult az elhagyott, összevizezt, leromlott épületbe. Éjjel, mikor elcsöndesült a harc, kimerészkedett. A démonok elfoglalták magukat a friss hússal. Azokban az időkben gyűjtötte be a konzerveket. Most a nagy ládák jelentik a kapu torlaszát is. Húsz perc, míg elegendő rést csinál, és ki tud bújni. Odakint körbeles, majd lánccal, lakattal zárja le a kaput. Nehogy meglepjék visszatérőben.

A legegyszerűbb utat választja. Azt, amit a néhai lakosok tapostak a fűben. Valaki mesélte neki az építkezésen, hogy így kellene járdát tervezni új lakótelepen. Megnézni, hol járnak az emberek. Az emberek mindig rövidítenek. Hát, most már többé nem lesz szükség erre a tudásra. A démonoknak mindegy. Ők átnyomulnak bármin. És már csak ők maradtak odakinn.

„Bocsásd meg nekem borús gondolataimat, de az, amit tornyomban elképzelek az odalenti világról, mind nyomasztóbban telepszik lelkemre. A várakozás évei alatt egyre mélyebbre süllyedtünk a sötétségbe. S ezzel a messzeség is csak egyre nőlt közted és köztem. Ez a táv, ez az áthatolhatatlan erdő és tüskebokor meghiúsíthatja minden hősi próbálkozásod. És bár bízom karod erejében, s kardod élében – tudom, hogy a túlér minden hősön győzedelmeskedik. A szörnyek, kik meghódították földünket, immár szabadon kószálnak mindenfelé. A biztonságos magasságból is tudni vélem vadságukat, gyűlöletet, torz külsejüket, kegyetlen cselekedeteiket. A minap is, borzalmas eseménynek voltam tanúja.”

A kései nap rőt fénye megvillan a csupasz pengén. Beóvakodik a néma, halott betontornyok közé. Szeme folyton a terepet pásztázza. A maszk rácsán át korlátozott a kép. Megnőttek a bokrok, a fák is. Leomló faldarabok nyújtanak bűvőhelyet. Néha zajt hall, körbeforog. Mindig mozogni. Mindig figyelni. Mindig fülelni. Már megtanulta, hogy csak így élheti túl. Régebben volt pár súlyos támadás. Azt gondolta, nem verekszi ki magát belőle. Úgy küzdött, mint Beowulf, a harag és a szerelem adta az erőt hozzá. Leginkább a sérüléstől és harapástól fél. Egyiket sem tudja kezelni. Sokszor elképzelte, hogy mit tenne, ha megharapnák. A torony tetejéről végezné be. Vagy a lány mellé feküdne, odafenn a magasban.

„Egy szerencsétlen lélek sorsát hallva, pár pillanatra arra gondoltam, a mélységnek adom magam, s utolsó levelemben erre kérlek majd téged is. Megvárjuk, míg a nap lebukik, és sugarainak tűntével lehullunk a közös felejtésbe. Vajon téged is eluralnak néha ilyen nyomasztó érzések? Gondolsz-e arra, hogy jobb volna feladni a küzdelmet? Hisz alig maradt valami fény a mi komor reggelünkre. Nem, azt hiszem, te erősebb vagy ennél.

De vissza arra, amit hallottam. Egy utazó lehetett az áldozat, fáradt járású vándor. Lassan haladt, sántított is, talán öreg volt, a magasból nem tudtam megítélni. Amint kiért egy kis ligetből, megtorpant, bár ő még nem hallhatta őket a bokrokban. Talán az ágak mozgását pillantotta meg, vagy a szagukat ismerte fel. Mivel nem tudta, pontosan honnan érkeznek, elvesztette az időt, mellyel egérutat nyerhetett volna. Három irányból törtek rá az átkozottak, nem törődve a tuskék karmolásával, a visszatartó indákkal, a hegyes ágakkal. Rárontottak, és bár az idegen vitézül küzdött, egykettőre leteperték. Pár perc múlva nem maradt semmi utána, minden elcsöndesült, mintha senki nem járt volna erre.”

A lány tornya, egy panelépület már messziről látszik. Hat utcányira van. Gyalogosan, a nyílt terepen nagy táv. Fent, a galambszaros erkélyen régi, kopott zászló lengedez. Útmutató a fáradt utazóknak. A kapuban csipkebokor terjeng. Minden tavasszal új ösvényt kell vágnia benne. A lépcsőház sötéten várakozik, dögletes párát lehelve. Alvó sárkány szájára emlékeztető nyílás. Belép, mikor mozdul valami. A démon oldalról, a babakocsi-tárolóból támad. A másik letről, a pincék felől. Fellohol a lépcsőn, mint egy kutya. Társa pedig már rajta is van. Nekilöki őt a falnak. A dzsekijébe karmol. A férfi ellöki, oldalt tér, helyet keres a kard ívének.

Egy pillanatra mind megállnak, megdermednek. Szertartásos, ünnepélyes jelenet. Érzik, még ők is, a lelketlen szörnyek is, hogy mi a tét.

„Ahogy múlnak az évek, idefönről egyre kevesebb ilyen harcot hallani. Korábban majd minden napra esett egy szörnyű végzet. A fű csatakos lehetett a vértől, és csak a jótékony éjszaka fedte el a borzalmakat. Jöttek erre családok, menekültek magányos férfiak, átvonultak hadseregek és martalócok csapatai. Egy sem tért vissza. Legtöbbjük jajsavát felsodorta hozzám a folyó felől fújó langyos szél. A sikolyok és a kétségbeesett, szívfájdító kiáltások gyakran egész éjjel nem hagytak nyugtot. Akkor, ebben az őrjítő magányban küldtem el az első galambot, amely az erkélyemen élt, az első az első levéllel, a válasz legcsekélyebb reménye nélkül.

De megtaláltalak vele téged.”

A kardot saját fizetéséből vette. Anyja kiborult az ötleten. Apja csak nevetett, amikor hazaállított vele a kínai piacról. Bóvlinak nevezte. Később az anyja szavai fájdalmasabbak voltak. Húszéves korában már nem regényekkel és kardokkal kellene foglalkoznia. Az építkezésen is ezért gúnyolják a többiek. Néha összeverve ment haza. De őt ez nem érdekelte. Meghallgatta anyját, bólogatott. Aztán berakott egy kis metált, és elővette a Sárkányszem-trilógia egy kötetét.

A kard mentette meg őt a Változás idején. Azon az első éjjelen a kard tudta, hogy eljött az ideje. Ott volt az ágya alatt, éveken át csak erre várt. A harcra, a vérre. Most minden héten megkapja a magáét.

A kisebbik jön először. Félig ugrik, félig siklik. Ezzel belép a kard körébe. A penge átszaladt rajta. Ő gyorsan visszahúzza. Tudja már, milyen, ha bordába akad. A másik felismeri az alkalmat, és ismét a karja felé kap. Most is csak a dzsekit karmolja végig. Ő kitér, és lesújt kezére. Aztán egy köríves mozdulattal levágja a fejét is.

Lihegve nézi a testeket. A feketére égett, sebes, összekarmolt arcokat, a rongy takarta inas tagokat. Egyre soványabbak. Fogalma se volt, mit esznek ezek. Élő már nem maradt Újpesten. Csak a lány odafenn, aki a leveleket írja.

„Most, hogy kéthavonta ha erre vetődik egy élő, arra gondolok, lassan nem marad már senki rajtunk kívül. Nemcsak a város, hanem az ország, az egész világ elpusztult köröttünk. Ketten maradtunk, elrendelt vigaszul egymásnak, noha olyan rég láttuk a másikat. Galambok híján, a levelek áradata nélkül én már megtébolyodtam volna. Minden napom a várakozás jegyében telik, ezzel vagyok jegyességben, s ez tart életben. Ha tudnám, hogy nem jössz, bizonyára összeomlana bennem minden. Ám így, a madarak révén minduntalan megírhatom neked a felismerést, hogy látni téged és várni téged – szinte ugyanaz.”

A lift persze nem működik. Felfelé, a sötét lépcsőházban fáklyát gyújt. Kenderkócból és olajból készítette őket. Mire egy leég, feljut a tizedikre. Itt élt a Változás előtt anyjáékkal. A kisházában, elbarikádózva a regényei és a zene mögé. Napközben segédunkásként dolgozott, apja egy ismerősénél. Tudta, hogy nem képes többre. Nem is akart többet. A történetek, a kard és a zene pont elég volt számára az élethez. Most, míg felfelé ballag, egy dallamot füttyölt a visszhangzó szűk térbe. A zene hiányzik neki a legjobban. Más dolgok, mint az anyja, az apja avagy a munkatársai – már rég nem jutottak eszébe. Csak a zene és a lány.

„Sokszor elképzeltem már a pillanatot – holdas éjjeleken, mikor nem tudok aludni, nyugtalanul forgolódom ezen tűnődve. Amikor majd ideérsz, akkor is az ágyamban fekszem, félig hunyt szemmel. Arcom sápadt lesz és talán fáradt. Mindent, a bútorokat, a szőnyeget, az ablak üvegét vékony por borít a szobában. Kint, az erkélyen a madarak turbékolnak, néha belesnek a homályos üvegen át, figyelve mozdulataid. Talán megállsz az ajtóban, elgondolkodva, érdemes-e közelebb jönni. Az ébresztéshez csók kell. Tudjuk, ez lesz az első csókunk, tehát nagyon figyelmesnek kell lenned. Fölém hajolsz, az árnyékod végigsuhan fehér ruhámon, kitakarod a nap fényét, s megérezem bőröd melegét, édes leheleted arcomon. Aztán már csak a szád lesz. És én majd kinyitom a szemem, és magamhoz térek.”

Mikor felér a tizedikre, megkönnyebbülten felsóhajt. Gondosan eloltja a fáklya parázsát. Visszanéz a lépcsőházba, fülel. A démonok nem kedvelik a szűk helyeket. De soha nem lehet tudni.

A feltört ajtót lánc zárja a tokhoz. Kibogozza, nyikorogva tárul, ő belép, körbefordul. A lakás csendes. A nappaliba csak beles. A folt már rég kiszáradt a szőnyegen. A tapétán megbarnultak

a pöttyök. Valami átsuhan rajta. Homályos emlék. Egy sír a játszótéren, ahova a két testet temette.

Elfordul, sietve továbbmegy a saját szobája felé. Szeme sarkából mozgást lát. Csak a zászló az. Óvatosan nyitja az ajtót, megáll a küszöbön. A lány az ágyban fekszik, sápadt, arca fáradt. A lepedőn, a szőnyegen, az üres könyvespolcokon körben por. Porosak a cédétokok, a minilejátszó, és a ruhásszekrénye is. Ajtó nyílik az erkélyre. A korlátról galambok lesnek be. A férfi közelebb lép az alvóhoz, erőt vesz magán. Főlé hajol.

„Olyan lesz, mint mikor először láttalak, először néztelek meg, noha egy házban éltünk évek óta. Évekig jártunk el egymás mellett, pillantást se vetve egymásra egészen addig az éjjelig. Az előzményekre már nem emlékszem, talán jobb is így, csak a szűrő fájdalomra. Felkeltem, s kimenekültem a lakásunkból, fel, fel, a tizedikig. Az apád nem akart ajtót nyitni. Nem értett semmit, ahogy én sem, és ahogy riadt anyád sem. De hallották a hangokat kintről, ezért nem engedtek be. Én pedig, mikor megéreztem a Változást, rájuk törtem az ajtót. Ó, kedvesem, mennyire sajnálom már mindezt! De ne tovább, erről nem beszélünk!”

A lány soha nem ellenkezik. Ajka száradt, elfonnyadt, poros. Nem mozdul a csókra, csak feje billen oldalt. Mindig vissza kell igazítani. Azon az éjjelen történt. A fülhallgató miatt nem vett észre semmit. Odakinn a világ omlott össze. Az anyja torkából a tapétára ömlött a vér. Az apja arcát hamutartó zúzta össze. A szőnyegen hagyta véres lenyomatát. A lány végül feltépte az ő ajtaját is. Talán üvöltött, a zene elnyomta hangját. Fehér hálóingje véres volt. Nyaksebéből eredt a folt. A tekintetében gyűlölet volt és düh. Meg talán valamennyi éhség. Amikor megindult, a fiú mindent megértett. A kard megtalálta célját.

A testet és a fejet csak később helyezte gondosan el az ágyban. Napok, hónapok múltán. Már nem emlékezett pontosan mindenre. Talán apja galambjai adták az ötletet. Mikor átköltözött a víztoronyba, magával vitt párat. Azok persze ragaszkodtak az erkélyhez is. Ha kiengedte őket, ide-oda ingáztak a két épület közt. Kötelességtudóan megetette őket ott, hogy aztán visszatérjenek az erkélyre. Elkezdtek hordani a leveleket. A leveleket, amelyeket magának írt.

„Szerelemem, csóкод olyan lesz, mint a friss tavaszi zápor, s mint a zöld fű harsogása a mezőn. Nem vágyom másra, mint hogy eljőjj értem, és újból és újból megpróbáld. Tudom, csalódást okozok azzal, hogy nem ébredek fel, de hidd el, előbb–utóbb kitartásod elnyeri jutalmát. Azon a napon, mikor az utolsó levelet írod majd, együtt térünk vissza, fel, a toronyba, a mennyei királyságba, mely vár terád is.”

Kilép az erkélyre. A zászló lágyan lengedez a szélben. A legfehérebb állatot választja. Előveszi, és gondosan a lábára erősíti a levelet. Aztán feldobja az ég felé.

vége

A kísérlet

/Lágymányos/

Anna keze – ez volt, amire felriadt azon a reggelen. A két gyönyörű, hajlékony tag csuklóból elválasztva lebegett feje fölött. Félálomban nyúlt feléjük, de ekkor sikoltás harsant a folyosóról, és a látomás szertefoszlott. Az ágyból kifelé mászva az éjjeliasztalon lévő monitorra nézett – a tengerpart üres volt.

Miközben kitámolygott az ajtón, amin „Takarítószer” felirat volt, és szemét próbálta az éles fényhez szoktatni, a gondnok kislányát pillantotta meg szobája előtt. A szőnyegpadlón állt, és a falra meredt.

– Mi az, mi baj? – guggolt le hozzá, de a gyerek nem mozdult, egészen addig nem is beszélt, míg meg nem érkezett az apja.

– Láttam őt – suttogetta Iza neki, csak neki, immár a gondnok válla felett (memo: megnézni Anna egy fényképét a lánnyal, hogy biztosan őt látta-e).

A konyhába ment, mely korábban a biofizika tanszék titkársága volt. Odakinn havazott, a csapból gyéren csordogált valami sárgás lé.

– Visszaaludt – lépett be az apa, és a vízre pillantott. – Meg kell néznem a tartályokat – dörmögte gondterhelten. Kávéfőző volt a kezében. Bakancsa kopogott a padlólapokon. Derekáról szerszámok és kések lógtak le. Úgy nézett ki, mint aki jól kezeli a helyzetet. Mint aki már korán reggel körbejárta az egész szintet, ellenőrizte a torlaszokat, kilesett az ablakon az elpusztult városra, átszellőztette a folyosókat, és meglocsolta palántáit. És olyan fehér is volt, mint akinek a lánya kísérteteket lát.

– Azt mondta, Annát látta a falban – mondta csöndesen az öregedő férfi. Aztán elismételte: – A falban. – Bólintott, mint aki így már elhiszi. Halkan surrogott a kék láng a főző alatt. Odakinn szállingózott a hó, immár napok óta. A gondnok által beüzemelt három nagy kályha valamennyire felfűtötte a tanszéket, de ő mégis libabőrös lett, ahogy kirakta a csészéket (memo: a generátorok vezetékelésével átállni elektromos fűtésre).

– Álmodott – szögezte le, mielőtt vécezni indult. Szeme sarkából elkapta az öreg újabb bólintását.

Anna hat hete tűnt el. Semmivé vált egy különösen erős fénysugárban, mely a valaha létezett világ legnagyobb és egyben utolsó felfedezése volt. Ezt a kétségbeesett találmányt a lány észvesztő tudása és a katasztrófa miatt gazdátlanra vált eszközpark szülte meg. A Változás után Anna, ő és még három egyetemista a biofizikai tanszékre cipelték mindazt, ami értékes és mozgatható volt az egyetem területén. Az épület gondnoka segítette őket – feleségét az első napokban szétépték a fertőzöttek. Szerencsére kislánya nem látta a dolgot, már csak a sírját.

A mosdó helyett a tetőre ment. Amint kilépett a kis teraszra, metsző szél vágott arcába, s elkísérte a korlátig (memo: Ádám innen ugrott, zárni az ajtót, Iza nehogy kijuthasson), de nem törődött vele. Farkát kidugta két vasrúd közt, és levizelt. Remélte, páran közülük odalenn állnak.

Mögötte nyikordult a vasajtó – a gondnok állt a nyílásban, kezében kávéscsészével.

Ő sietve elgyömöszölte hímtagját, majd nadrágjába törölte kezét.

– Gondoltam, felhozom... – magyarázta zavartan a férfi. Némán elvette tőle a csészét, belekortyolt. Mindketten a távolba bámultak, a jeges folyón fölfelé, a füstölgő város romjain túlra. Szürke és felhős ég borult Észak-Pestre.

– Éjszaka zajokat hallottam – kezdte a gondnok tétován. – Körbejártam. De a torlaszok rendben voltak. – A lépcsőlejáratokat és a szellőzőnyílásokat vashulladékkal hegesztették be, a réseket irodai bútorokkal tömködték ki. Három és fél hete nem volt támadás (memo: diagram az

agresszivitás ciklusosságáról, talán van rendszer), mióta Pétert elkapták egy hanyagul bedrótozott nyíláson át.

– Talán állatok voltak. Ételet kerestek – jegyezte meg ő bizonytalanul, és poharát eltartva kihajolt, lenézett. Három vagy négy keringett az épületek közti hófödte parkban. Vadul kutattak, kerestek valamit, néha dermedten megtorpantak, mintha valami néma jelre figyelniük. A Változás gyermekei voltak – megvadult, tomboló emberek, a pusztító düh kiélésének soha ki nem elégtelítő céljával. Már rég halottnak kellett volna lenniük – ám még mindig találtak odakinn valamiféle ételmet. A gondnok, ő és még Iza is sejtette, miféle ételmet. – Ők az állatok – suttogta az idős férfi, és köpött egyet, lefelé. Elnézték az ívét, majd a fiatalember megvonta vállát: – Annával sokat beszélgettünk erről. Bár ő fizikus volt. Mégis... – Felsóhajtott (memo: Annának keskeny szája, mandulaízű nyála volt, nem elfelejteni), mert eszébe jutott a lány hangja. – Mégis hitt a természetfölöttiben.

Elindult befelé, a másik követte.

– És mit mondott? – kérdezte nyugtalanul, már a lépcsőn. Ő megállt, óvatosan letette a poharat egy fokra. Keze remegett. Újból elindult, beért a melegbe.

– Úgy vélte, mint minden a világegyetemben, a lelkek is véges számmal léteznek. Minden születés elvesz valahonnan egyet. Azt gondolta, ez a tartály kiürült, sőt, a folyamat valamiért visszafordult. Az emberiség elveszti lelkét. – Legyintett, mert ők ketten is csak nevettek ezen annak idején. A gondnok azonban megtorpant, elgondolkodott. A liftakna előtt voltak.

– Akkor...ránk is sor kerülhet. Mi miért vagyunk még igaziak? – suttogta a férfi.

– Nem tudom. – Oldalról huzat süvített felfelé. – Lemegy ma a lány? – intett a széttárt ajtajú liftbe, az akna sötétjébe. Iza hetente kétszer leereszkedett az étteremszintre. A hűtőkamra kulcsát már korábban megszerezték. Készleteik azonban fogyóban voltak.

– Le – morogta a gondnok, és elnézett másfelé. A vezetékekből összegubancolt kötél csak Izát bírta el. A lányon múltott utánpótlásuk sorsa. – De már legutóbb is alig talált valamit...

Ő megfogta a férfi karját, mire annak szürke tekintete (memo: Anna kék szemű, szőke hajú volt, Albert sötét szemű és hajú – talán ezért égett ő el az első kísérletben?) rávillant.

– Ma bekapcsolom a gépet. Csinálok egy kontrolltesztet. A macskával. Hozza a gépterembe. – Szavai nem nyugtatóan, ideges döntésként szóltak. A férfi bólintott.

– Elmegyünk – tette még hozzá, és a mosdóba ment. Fémvödrökben melegedett a hóból olvasztott víz, ezzel dörzsölte végig magát, aztán visszatért a szobájába. A webkamera monitorja még mindig csak az üres, homokos tengerparti sávot mutatta. Derűs, de nem napos idő volt, lehetett ott vagy huszonöt fok. Fázósan megborzongott.

Albert bolyhos pulóverét húzta magára, mivel így akarta az egykori fizikus (memo: Albert járványügyi jegyzeteit rendszerezni) tudását magáénak érezni. Aztán leült az íróasztalhoz, és lejegyezte a reggeli memókat a 24-esbe. A járvány kezdetétől írta ezeket a dolgokat, azóta, hogy a titkárságon talált hozzá hat doboznyi fekete határidőnaplót. Az első háromban teljes egészében a korai napok döbbenetét festi le, azt, ahogy ők öten a gondnokkal és Izával beszorultak az egyetemre; a megőrült, dühöngő kinti fertőzöttek támadásait, a szint lezárását.

A következő húsz kötet Anna és a három fizikushallgató kísérletéről szólt. A zsákmányolt eszközök és az instabil, de korlátlan energia lehetőséget adtak nekik arra, hogy végre átültessék a gyakorlatba elméleti kutatásaikat. El akartak menekülni a fertőzött világból.

A kiselőadóba ment, felkapcsolta a biztosítékokat. Odabenn zümmögve, nyögve életre kelt a gép, és ő megborzongott a hangra. Rendszerelméletet tanult és közgazdaságtant, így igazából nem értette, hogy működik. Azok pedig, akik összerakták, már mind halottak. Vagy eltűntek, mint Anna.

– Mintha zörögne benne valami – jegyezte meg mögötte a gondnok. A macska ott volt az ölében, bizalmatlanul lesett a gép felé.

– Nincs mozgó alkatrésze – válaszolt, és az irányítópulthoz sietett. Még mindig a legutóbbi koordináták voltak élesítve – egy csendes-óceáni kis szigetvilág adatai. A gondnok lassan

közelebb sétált az emelvényhez, melyen légmentesen zárható üvegkabin állt. Megkocogtatta felületét.

– Nem tudom elhinni, hogy működik. Úgy értem, láttam Annát eltűnni...

Ő fáradtan felsóhajtott, majd elindított egy kontrollprogramot. A gép frissítette a bolygó mozgására vonatkozó adatokat.

– Ez lett volna a diplomamunkája – jegyezte meg (memo: a jegyzeteket biztonságos helyre vinni, ki tudja...) – A teleportálás.

– Maga nem ért hozzá – szögezte le a gondnok, a macskát nyugtatgatva. Kézfejen karmolásnyomok vöröslöttek.

– Nem. De tudom irányítani. És amíg működik a generátor a pincében, a gép működni fog. Csak azt nem tudjuk, hogyan. – Végigsimított a kapcsolókon, melyet Ádám épített (memo: miért nem szeretett bele Ádámba Anna soha, noha csoporttársak volt?), majd lassan a gondnok mellé sétált: – Persze magát az elméletet ismerem. El tudom mondani, mert ebben vagyok a legjobb. Megértem és összekapcsolom az emberek tudását. – Kis szünetet tartott, mert hirtelen világosan látta, hogy milyen sikeres ember vált volna belőle, ha nem omlik össze a civilizáció.

– Azok ott – a mennyezetre szerelt négy csőre mutatott – rubídiumsugarat lőnek az üvegkamrába. – Most oldalt, a fal felé fordította a férfit és a macskát. – A falon lévő műszerből érkező kontrollsugár hordozza az információt. – A gép aljából egy vastag kábelköteg kigyózott a tető felé. – A sugár elbontja az anyagot, és információként az optikai kábelben át felküldi a tetőre, ahol egy antenna... – ellépett, bekapcsolta a kis asztalkán álló laptopot. Megjelent a sziget jól ismert homokos partja – ...továbbítja ide.

– A szigetre – nyugtázta a gondnok. – Ahol nincsenek fertőzöttek.

– De a talaj tele van rubídiumrészecskékkal. Ezek képesek fogadni a kilőtt információt, az atomjaik elkezdenek gerjedni, így kibocsátanak egy olyan anyagsugarat, ami... – bólintott, közben a panelen felczipelt valami – ...megegyezik az elküldöttel.

A gép elvégezte számításait. Egy utolsót csipogott, majd kijelzői megnyugtató, zöld fényben tündököltek.

– Kérem, rakja be a macskát – fordult a gondnok felé, aki már nem az üvegkamrát nézte, hanem Izát, aki falfehéren állt az ajtóban.

– Apa, mit akarsz Micivel?

A lány kérdésére mindkét férfi elvörösödött, majd ő indult meg a gyerek felé, aki lassan hátrálni kezdett tőle, el, ki a folyosóra.

– Meg kell próbálnunk... Anna után küldeni őt... – magyarázta elkeseredett arccal.

Iza csak a fejét rázta, fésületlen haja belógott szeme elé: – Nem akarom, hogy berakd oda Micit.

– A folyosó fala állította meg. – Anna sem ment el. Itt van.

Odalépett a lányhoz, és megragadta vállát. Kissé talán túl erősen: – Anna nincs itt – suttogta (memo: ha dühös vagyok, mindig viszket az orrom). – Elment. A szigetre.

A lány próbált kiszabadulni a szorításból: – Nem, láttam, ma reggel, és tegnapelőtt is. Feltűnik, ha egyedül vagyok. Nem szól, de itt van, az épületben. – Hallgattak, mögöttük a gondnok a torkát köszörülte. Végül a kislány, mikor észrevette, hogy szavaival milyen nagy fájdalmat okozott, lehajtotta fejét. Feltámadt odakinn a szél. Apró nyíláson süvített be valahol, öregasszonyhangot utánozva.

Letérdelt Iza elé, elengedte vállát, és összekulcsolta előtte két kezét: – Esküszöm, hogy nem lesz semmi baja a macskádnak. – A monitor felé intett: – Anna után megy a szigetre. Természetvédelmi terület, ott nincsenek rossz emberek, csak kamerák. Látod majd te is. Nem lesz semmi baja. És ha rendben megérkezik, utánamegyünk mi is.

– Nézhetem majd? – nyögte Iza biztatásért esedezve.

– Webkamerákon. Azokon keresztül figyelték a madarak költését a parti homokban. Azokon át fogjuk majd látni a macskádat, ha... – elharapta a mondat végét.

Iza diadalmasan bólintott: – Annát is látnunk kellene, igaz? De ő sem érkezett meg.

Anna. Hat hete felkelt mellőle az éjszaka közepén, beélesítette a gépet, és teleportálta magát a szigetre. Soha nem látták őt megjelenni a monitorokon. Albert fekete csontjait épp egy héttel korábban dobták ki az egyik ablakon. Anna ezután két napon át szótlánul állította a paramétereket, egyedül, mert akkor már nem volt sem Ádám, sem Péter, ő pedig nem tudott segíteni. Ő csak megértette a dolgokat és elemezte – de nem tudott semmit tenni. Azt is sejtette, hogy a lány magát hibáztatja amiatt, hogy Albert elégett a rubídiumsugarakban. Ezért aztán egyedül, rettegve, de magán próbálta ki a javításokat.

– Nem tudunk másképp kijutni innen – sóhajtott, és Iza végre figyelmesen nézte, megérezve, hogy felnőttként beszél vele. Őszintén. – Az egész város, az egész ország, az egész világ megfertőződött. Odakinn vannak. Azt várják...hogy kimenjünk. Csak ez a gép segíthet. Elvisz minket egy lakatlan helyre, ahol napfény van, és hosszú tengerpart, és a kókuszdió a fejedre esik. – Kinyúlt, barackot nyomott a lány koponyájára.

Iza tétovázott, aztán elmosolyodott.

– Akkor menjen – mondta, majd leereszkedett, leült a fal mentén, majd mikor ő arrébb lépett, búcsút intett Micinek.

A sugárnyaláb sokkal fényesebb volt, mint amire emlékezett. A macska egy pillanatra felizzott, áttetszővé vált, mintha üvegből készítetté volna valami különönc milliomos, majd eltűnt. Ózon és égett szőr szaga terjengett a levegőben, aztán csak porszemek kavargtak az üvegkalitkában.

– Ez megvolna – morogta a gondnok, és kézen fogta Izát. – Le kell menned élelemért. Még korán van, talán nincsenek bent.

A kislány Mici hült helyét, majd őt nézte, aztán a monitorhoz sietett. A két férfi követte.

A fövényen lusta hullámok terültek szét akadály nélkül. Egyéb mozgás nem látszott.

– Hol van? – kérdezte Iza, felnézve rá.

– Talán egy távolabbi partszakaszon érkezett meg – vigasztalta apja, és ő nem szólt ellen. A koordináták elméletileg méterre pontosan a kamera elé sugározták a macskát.

– Várni kell. Még nem ért oda – jegyezte meg közömbösen. Ez sem volt igaz (memo: csekély jelentőségű ügyekben nem tudok eredményesen lódítani).

– Akkor addig elmegyek élelemért. Addig figyelj – mondta a kislány, elfordult, majd tétován kifelé indult.

– Remélem, ezúttal tényleg sikerült – súgta a gondnok, és a lánya után ment.

Végiggondolta, mit fognak ezek ketten csinálni az elkövetkező egy órában: a liftaknához mennek, Iza a vállára köt egy védőzsákból összezsomózott tarisznyát, majd a gondnok leereszti őt a földszintre. Az összetekert kábelköteg nyikorogni és recsegni fog, ám a lány rendben leér. A szétnyílt liftajtón át kióvakodik az étterembe, az asztalok alatt, rothadt ételdarabokat – és még ki tudja mit – kerülgetve a hűtőrészig kúszik. Ott a kislány csak hosszas kínlódás után tudja majd elforgatni a billenőkart, ezzel kinyitva a húszfokos mínusz előtt a tért, majd besurran, és ami keze ügyébe akad, a zsákba dobja. Ha szerencséje van, végez időben, így vissza tud majd araszolni a liftig, a kötélvéig. Ha nincs, akkor a fertőzöttek egyike vagy több, csordába verődött példányuk pont arra kóborol, felfedezi a teste melegét, az emberi lényt a hidegben. Ha szerencséje van, széttépik és felfalják, ha nincs, akkor csak megsebzik vagy megharapják, hogy aztán...

Valami mozdult a monitoron. Odakapta fejét, kezével a zoomoló billentyű után nyúlt, de már erre sem volt szükség – a macska lustán és diadalmasan besétált a képbe.

A szigeten, a homokban ott volt Mici.

Tagjai remegtek, farka idegesen csapkodta a levegőt, de ő volt, minden kétséget kizáróan ugyanaz a szín és méret – tévedés kizárva. Az ég mögötte kiderült és felkéklett (memo: Anna azt mondta, érintetlen hely, mint Galapagos volt Darwin korában. És csak egy új Ádámra és Évára vár).

Izgatottan felpattant, az ablakhoz sietett, kitérta.

– Sikerült! – ordította az időközben megerősödött szélbe. – Rohadékok, sikerült! Elmegyünk innen, én és a többiek és Anna! Ti pedig... – a hideg arcába csípett, kis fintort csalt a mosoly mellé. Elgondolkodva bezárta az ablakot, és észbe kapva visszasietett a képernyőhöz.

Fél órán át bámulta az állatot, ami nem mozdult, a tengert nézte, és remegett.

Volt valami furcsa Miciben. Épp azon volt, hogy hívja a gondnokot, mondja meg ő, mi az, mikor a huzat kicsapta a rosszul bezárt ablakot.

Bosszúsan odanézett – s szeme sarkából mozgást pillantott meg. A gép mögött, a sarokban, két alak kuporgott.

Felállt, közelebb ment, hogy jobban lássa Annát, aki guggolt, és a macskát, aki a lábához dörgölözve kéjesen nyújtózkodott. A lány felpillantott rá, de mintha átnézett volna rajta, nem őt, hanem mögötte lévő falat figyelve. Tekintete szomorú volt (memo: Anna szenvedélyes szeretkezései a depresszióra való hajlamából fakadhattak).

– Anna – motyogta ő zavartan, és még közelebb lépett, ám a kettős vibrált egyet, majd eltűntek. Olyan volt, mint amikor az elromló tévében elferdül, csikosodik a kép – hogy aztán ne maradjon semmi belőle, csak rezgő pontocskák hada. Dühödten lépett az árnyak helyére, belekaszált a levegőbe, majd keze közé fogta zúgó, fáradt fejét: – Nem értem, nem értem – sziszegte. – Én ezt már nem értem...

Visszasietett a monitorhoz. A part ismét üres volt. A gombokra tapadt, óvatosan elkezdte visszafelé tekerni a folyamatosan mentett képet. Aztán sietve, rémülten kikapcsolt a monitort.

A jelenet, ami lepergett előtte, olyan volt, mint egy örült bőrleszk. Ahogy a csapzott és mocskos Anna kezébe visszaszáll a macska feje, ahogy a lány arca felemelkedik az állat nyakáról, ahogy Mici vére beszívódik a sebbe, ahogy Anna elhátrál a képből, úgy tántorogva és remegve, mint a fertőzöttek odakinn – egyszerre volt vicces és viszolyogtató.

Percekig állt mozdulatlanul, bámulva a sötét képernyőt.

Sikoltás harsant az épület gyomrában. Nem hangosan és erősen, de szívet tépő fiatalssággal.

Kirohant a folyosóra, el a kereszteződésig, ahonnan már láthatta a kábelt örülten felfelé húzó gondnokot.

– Jöjjön, segítsen! – vakkantotta a férfi. – Valami történt.

Odasietett, és próbálta lefogni az inas csuklókat: – Nem húzhatjuk fel, míg el nem mondja...

A férfi dermedten nézett rá, majd megrázta fejét: – Nincs időnk mondókákra (memo: a mondókát Albert találta ki. „Csiga–biga”. Ha a lány nem tudja elmondani félúton – nem húzzák fel. A fertőzöttek képtelenek artikulálni)

– De igen! – Pokoli erő van egy apában. A két szót követően ellökte őt, és kettőzött iramban rángatta fölfelé terhét.

Mire feltápáskodott, Iza feje már feltűnt a peremnél.

A gondnok lehajolt, egy pillanatra vizsgálta a gyerekarcot, majd kiemelte a sötétből a lányt.

Ő óvatosan hátrált, nézte, ahogy a férfi lehámozza a lányáról a tarisznát, közben megfordítva a túlságosan törékeny testet, így elsőként, kíváncsi harmadikként láthatta meg a sebet.

Egy harapás volt Iza vállán, hátul.

– Azt hiszem, baj van – szólt, mire mindketten ránéztek, a lány már nem egészen, apja nagyon is emberien.

–Menjen – kérte a gondnok, és magához szorította Iza fejét. – Kérem, hagyjon minket! – Pár pillanatra nézték egymást, közben a férfi a lány fejét simogatta. – Nekem csak ő maradt.

– Ez már nem Iza – szögezte le, még hátrább lépve.

– Nekem igen.

– Ez csak egy burok. – (memo: ez az. Megvan. A burok.)

Elbűvölten bámulta őket, és közben befelé figyelt.

– Nekem többet ér. – A gondnok körbemutatott. – Ennél az életről.

Bólintott: – Minden jól.

Iza feje előrenyomult, mire a gondnok combján vörös vér borította el a nadrágot. A férfi összeszorított foggal nézte, ahogy a másik távolodik, keze végig lánya fején pihent. Simogatta. Becsukta maga mögött a kiselőadó ajtaját. Az előbbi gondolatfelvillanás nem hagyta nyugodni, próbálta végigkövetni, ám az idős sürgetett. A gondnok és Iza hamarosan szétszaggatja a torlaszokat, feljönnek a társaik, ez az ajtó pedig nem fog kitartani.

Újraindította a koordinátákat frissítő programot (memo: A bolygó haladási sebessége és naphoz viszonyított térbeli pozíciója mellett mi van a világegyetem folyton táguló terével? Vajon ezt is kiszámolja Albert programja a teleportálási koordinátáknál?)

A kontrollmonitor fekete lyuk volt az asztalon. Ahogy megállt előtte, várva a panel csippantását, minduntalan a gondnokkal folytatott beszélgetés szavai türemkedtek elméjébe.

Körmök kaparták végig az ajtót. A folyosón lábak dobogtak, nem egy, nem kettő, legalább hat pár, súlyos felnőtteké. Ez gyorsan ment (memo: a fertőzöttek képtelenek összetett műveletek elvégzésére. Építeni nem, de romolni tudnak.)

Az ajtóhoz sétált, szeme közben ide-oda villogott, keresett valamit. Egy partvisra esett a pillantása. Odasietett, felkapta. Feje csavaros menetben csatlakozott a nyélhez. Kihajtotta, két marékra fogva próbálgatta súlyát. Összerezdült, mikor az első férfiöklől rácsapott a deszkára.

A rúd dárdaként meredt az ajtó felé kezében. Egyet vagy kettőt átdöfhet. Egy vagy két, lelkevesztett testet, üres burkot kilyukaszthat (memo: a gondnoknak adott pontos megfogalmazás a lényeg – burok. Ezek vagyunk mi is, nemcsak a fertőzöttek, hanem az élők is. Hüvely, melyet kitölt a lélek.)

A támadók nekifeszültek a deszkának, ropogtatták, recsegették az ajtót, ami egyre jobban behajlott súlyuk alatt. Dühösek és éhesek voltak. Elképzelte, ahogy Iza ott áll mögöttük, vár, hogy megfizessen Miciért.

Egy árny tűnt fel a lábánál. A macska. Mint egy lázálomban, kimerően elsétált mellette, és beleveszett a falba.

A gép jelezte, hogy elkészült.

Megfordult, és szembe találta magát Annával.

A lány áttetsző és vibráló volt, mint egy délibáb. Intett neki, mutatta, menjen. Engedelmesen követte – és a monitornál állta meg. Anna a képernyőre bökött.

Az ajtó deszkái recsegett engedett.

Bekapcsolta a monitort.

Anna ott állt a tengerparton, véresen és dühösen. Látszott, üres, nincs benne semmi, semmi, amiért érdemes volna odamenni. Ekkor végre a férfi összerakta magában az utolsó kísérlet kudarcának eredőit. Alkalmazta azt, aminek tanult – az elmélet és a megvalósulás kapcsolatainak és e kapcsolat elemezésének isteni képességét. Rájött a hibára (memo: a test a burok, elszállítottuk a szigetre, a lelket viszont a gép nem tudta teleportálni), de már nem tudta senkinek elmondani.

Visszanézett a lány árnyára.

– Veled maradok – suttogetta, és most mintha lett volna valami emberi csillogás, helyeslés a másik szemében (memo: Anna kísértete örökre az egyetemen ragadt. Laza energiaháló, felfoghatatlan entitás. Megfosztva testétől, melyet a gép elküldött egy csendes-óceáni szigetre. A test önmagába pedig állattá lett – olyanokká, mint...)

Az ajtó hasadékan átnyomakodott az első, aztán a második. Soha nem látta még őket, ismeretlen, csapzott, sebekkel borított férfiak.

A panelhez rohant, elindította a startprogramot. Felnyögtek odafenn a sugárcsövek. Nyolc másodpercnyi ideje maradt.

Az első átdöfte a rúddal, majd hátralökte. A második megbotlott társa testében, és mikor fel akart tápázkodni, fejberúgta. Aztán hátrált, felmászott az emelvényre a kabinhoz. Belépett az áttetsző téglalapba.

Ahogy megfordult, a gondnokot pillantotta meg az ajtóban.

Nadrágja, öle csupa vér volt, kezei a levegőt markolázták. Ismeretlen tekintettel vizslatta őt, majd megindult.

Három másodperc. Az üvegkabin szigetelt ajtaja surrogva rázáródott.

Feje fölött fény készülődött.

A gondnok az emelvény aljához ért, fürgén felpattant rá. Az öklét emelte, hogy összezúzza az álmokat, mikor megdermedt. Balra tőle, lent, feltűnt Anna kísértete.

Ennyi elég volt.

A fény lecsapott a kabinban lévőre, és magával ragadta őt.

A szétvert gépterem padlóján tért magához. Halk zúgás és puha érintés ölelte körül. Úgy állt fel, mint egy bűvár ezer méteres mélységben.

A monitor maradt csak épen, és bár a fények vibráltak (memo: a vezetékeket kijavítani – de minek? – bizonyára elrágták), a kép egyenletesen derengett rajta.

Ketten ültek a tengerparton, háttal a kameránk.

Fel akart sírni, oda akart nyúlni, hogy ne lássa, hogy kikapcsolja, de ujjai belecsúsztak a fekete műanyagba.

Mögötte felderengett örök társa, Anna.

vége

A szekrény

/Kerepesi úti temető/

A farsangot követően még huszonegyedikéig a városban (Gyarmaton) maradtam, nem is annyira a Csermely-lányok édes tekintetétől marasztalva, hanem Mikszáth úrék asztaltársasága okán. A Csermely-család továbbra is kedvesen és barátságosan fogadta vizitjeimet, de Mária egy magányos pillanatban félreérthetetlenül tudtomra adta, hogy a szíve bizony másé. Nem csalódtam nagyot, Szécsényben megszállva hallottam már pletykákat arról, hogy egy negyvennyolcas tiszt, bizonyos Jakabfalvy nevű udvarol neki. Amikor e szóbeszéd bizonyossá vált, még örültem is a ténynek, hisz jól látszott, hogy a kisebb lány, Emma pár év múlva meghaladhatja kecsességben és szépségben nővérét. Akkor pedig, a szécsényi rokonlátogatás ürügyén ismét felkeresem majd e kies vidéket is, hátha nagyobb szerencsével járok.

Fájdalmamat tovább enyhítette Mikszáth úr nagyszerű asztaltársasága: Orolay, a jogász, ki messze földön híres céllövő is volt, Miksa, e habókos öregúr, egyébiránt városi tanácsos és Szemes doktor, a palóc nép babonáinak szenvedélyes kutatója. E különös emberek minden további skrupulus nélkül befogadtak engem, a fővárosi literátort, és adomáikkal jobban telt az idő, mint a csalfa Mária oldalán.

Főleg Mikszáth úr vitte a szót, mesterem és példaképem. Noha abban az időben még csupán írogatott – és bizony nekem már nyomda alatt volt az *Alföldi képek* című kötetem –, mindjárt hallottam beszédében, hogy micsoda művek rejtőznek ebben az egyszerre vastag és fürgé kis emberben. Olyan édesen és kacagtatóan tudta előadni történeteit, hogy a kaszinó másik feléből is oda-odajöttek a biliárdozók. Némelyikük ki tudja, hányadszor hallhatta már az esküdt út fabuláját, mégis, a csattanón együtt nevettek mind.

Orolay keveset szólt közbe, többnyire erősen ivott. Azt hallottam róla, hogy ő is szerelmi krízisen esett át, csak a jelekből ítélve súlyosabb lefolyásún, mint ami engem sújtott. Borús, fekete tekintete minduntalan a pohár alját kutatta, fiatal üstökét úgy rázta hátra, akár egy bosszúálló középkori lovag. Miksa uram hiába csitígtatta a fiút, az ügyet se vetett rá. Úgy tudom, másfél évre rá ideggyengesége olyannyira eluralkodott rajta, hogy pisztollyal vetett véget neki. Bizony, az asszonyok néha a sírba kísérik a reménytelen szerelmet.

Miksa, ez a jó öreg igyekezett kivenni részét a mulattatásban, de ebben inkább csak a régmúlt dolgaira tudott hagyatkozni. Amolyan igazi vidéki kisbirtokos volt, mintha a *Borsszem Jankó* lapjairól lépett volna elő, az archetípus szemléltetőjeként. Hetven is elmúlt már, és felvette az idősek azon keserű szokását, mely a jelent minduntalan az arany múlthoz méri. Szemes doktor gyakran csitította, látva, hogy az öreg milyen rossz irányba tereli a társalgást.

Még a doktor volt a legizgalmasabb figura Mikszáth mellett. Sokkal többet megtanultam tőle a palóc néplélekről, mint a szécsényi rokonvizitálások összessége által. Könyvét, a *Jó palóc hagyományt* sajnos a fővárosban nem lehetett kapni, később, az eset után írtam is neki, kérvén postán a művet. Talán feladta, csak elkeveredett, talán már nem maradt rá ideje. Nyárelőn ugyanis Berényből jövet felborult kocsija, és úgy megnyomta mellkasát, hogy harmadnapra kilehelte lelkét. Kár érte, nagyszerű tudóst, a vidékkel együtt élő kutatót veszítettünk vele.

Hatására nem csak viccekből és ugratásokból álltak beszélgetéseink, hanem komoly témákat is érintettük. Többek közt imádott tárgyát, a kísértetek, lidércek, ártó lények éjszakai világát, melyből oly sok minden beszüremkedett a környék babonáiba is. Miközben Szemes a kutatási eredményeit fejtegette, felfigyeltem Mikszáth csillogó tekintetére. Ő már ekkor építgette magában halhatatlan novelláit, de ki volna képes ma megmondani, mennyi talány szövődött beléjük a doktor beszédjéből?

Orolay, aki Ipolytarnócon, egy gazdag faluban, a középkori félelmektől terhelt nép közt nevelkedett, hitte is meg nem is az efféle dolgokat, de többnyire csak hümmögött. Egyedül az

öreg Miksa bólogatott elégedetten, mint aki már mind találkozott azokkal a teremtényekkel, melyekről a doktor mesélt. Ő lett az, ki elindította a szörnyű események sorát, melyről az alábbiakban szólni kívánok.

Egy éjjel, mikor éjfél is elütötte a gyarmati templomtorony, a vén úr előhozta a *durla* históriáját. Bizony, erre még Szemes is felkapta fejét, később pedig jegyzetfüzetet ragadott, úgy kísérte Miksa szavait.

Az öreg ismert ugyanis egy falut, Karancskált, mely a hegyek oldalába, egy kis hasadékbba húzódva sorvadozik – mivel évszázadok óta gyötri a durla. E lény megjelenése kiszámíthatatlan, nemzedékről nemzedékre felbukkan, akár a pestis. Ilyenkor magával ragad valakit, nőt, gyereket, fiút, férfiembert – és halálra kínozza. A szerencsétlenhez hívhatnak papot, meríthetik patakba – a durla nem hagyja békén, még el nem apasztja erejét, egészen a halálig üzve őt.

Szemes kérdezett rá, hogy végül is miféle lény ez a durla. Miksa uram zavarba jött, megvonta vállát, látszott, hogy ő még nem látta a teremtményét. Úgy jellemezte, hogy láthatatlan, megfoghatatlan asztrállény. Nem szellem, kísértet – hanem nagyon is evilági teremtmény. Testről testre vándorol, és életerővel táplálkozik, mint szúnyog a vérrel. Amikor jóllakik a szerencsétlen megszállott erejéből, visszaköltözik a Karancs hegy gyomrába, hogy pihenjen, akár a medve télen.

A doktor kételkedve hümmögött, bajsza alá morogva, milyen érdekes, hogy sem ő, sem más népkutató nem ismeri e babonát. Az öreg azonban ebből is kívágta magát – a durla okos, nagyon okos. Hosszú élete megtanította a rejtőzködésre. Nem véletlen, hogy csak ezt a kis, mindentől messze eső, isten háta mögötti falut kínozza. Ennek nagy visszhangja nem lesz soha.

Aznap ezzel tértünk nyugovóra, de az én költői képzetemet megragadta a durla lénye. Ágyamban fekve láttam magam előtt, ahogy a sötét éjszakában a kertek alatt úszik a légben, megfelelő test után kutatva. Sárgán lángol a fény egy ablakból, arra tér hát. Szegényes parasztporthoz jut, a kis, elülső helyiségében, a *tisztaszobában* ég a világ. Az üvegen nincs függöny. A képzelt szörny a párkányig kúszik, és óvatosan beles rajta. Fiatal, szűzi teremtés vetkezik odabenn, épp rékljét húzza. A durla szenvtelenül figyel fehér bőrét, telt kebleit, combja ívét. Amikor a leány megfordul, arca Csermely Máriáé.

Másnap telegráfot kaptam, hogy sürgősen utazzak vissza Pestre. Apai nagybátyám rosszul lett, és végrendelkezni kívánt. Tudván, hogy a jó rokon már három szélütést is átvészelt, okkal véltem, hogy az út valóban nem tűrhet halasztást. Mint jogászember, én kezeltem családja ügyeit. Az utolsó órákra értem az Andrássy úti villába. A megtört test ágyban, súlyos párnákra dőlve pihegett. Tekintetében a fájdalomon kívül alig maradt valami, de mikor felolvastam a neje segítségével összeállított végrendeletet, minden sorra bólított. Felesége tartotta kezét az aláíráshoz, és amíg pecséttem száradt, a lélek továtűnt. Többször láttam már ezt, ám most megfigyelhettem, ahogy a szemgolyók csillogása lassan opálos fényűvé apad. Úgy véltem akkor, a lélek tükre, a szem az, mely mutatja a test magányos hússá válásának folyamatát. Szellemünk, lényünk lassan, vonakodva lép át a túlvilágba, és mikor pillantásunk végkép megkopik, csak akkor biztos a pusztulás.

Pár napig ügyeimet intéztem, és a Szécsényben, Gyarmaton ragadt poggyászaim sorsát igazgattam. De a csomagok helyett váratlan levél érkezett, egyenesen Szemes doktortól.

Izgatott hangvételű soraival visszahívott közéjük, durlát nézni. Amint beszámolt róla, távozásom után nem sokkal Miksa úr kocsisa jelentkezett gazdájánál fia ügyében. Ez sihederkorból épp kilépve, máris házasodni kívánt. Szerelmét azonban, ki történetesen Karancskálon él, hirtelen szörnyű nyavalya, öntudatlan állapot lepte meg. A kocsis Szemes doktor miatt ecsetelte mindezt Miksának, apellálva a két úr barátságára. A jó öreg azonnal legényt szalajtott Kálba, ki visszatérve igazolta sejtését – a leányzót a falusiak szerint durla kínozza, tán csak napjai maradtak már, olyan sovány.

Most tehát a gyarmati társaság elhatározta, hogy személyesen győződnek meg a palóc megszállottság esetéről, hisz ki tudja, adódik-e még ilyen alkalom ebben az emberöltőben. A doktor a modern tudomány eszközeit kívánta felvonultatni a kórral szemben, hátha megmentheti az ifjú leány életét. És mivel azon az estén én is oly érdeklődve hallgattam Miksa úr elbeszélését, elvárták, hogy csatlakozzam az expedícióhoz.

A városban semmi halaszthatatlan ügyem nem maradt, és mivel már a kedves halottunkat is elbúcsúztattuk, visszaüzentem hát, hogy másnap délelőttre ott vagyok. Reméltem, ez az idővesztés nem okozza majd a lány halálát.

A pályaudvaron Orolay fogadott, már útiöltözékben. Miközben elkalauzolt Szemes doktor házáig, elmondta, hogy Mikszáth úr egy heveny megfázás miatt nem vesz részt a kalandban.

Egészen e hírre hittem, hogy mindez, az orvos levele a lány megszállottságáról, csupán egy új Mikszáth-tréfa. Hallottam nagy találékonyságáról, mellyel embertársait szokta jóízűen lóvá tenni. Ám amint kiderült, hogy ő maga nem is tart velünk, tudtam már, nem érintett a dologban, hisz a csattanót ki nem hagyná, mégoly betegen sem.

Orolayt láthatólag felvillanyozta az esemény, de legalábbis kiszakította búskomorságából. Arca pirosas színt öltött, keskeny vállait kihúzta, és még mintha mélyen ülő, borús tekintete is bizakodóbb lett volna. Sajnálatomat fejezem ki Mikszáth távolmaradása miatt, majd rákérdeztem, mit hurcol a kecses kis bőröndkéjében. Megállva gyorsan felpattintotta fedelét – két remekműű párbajpisztoly csillogott vörös bársonyon. A szerelmeinek vallotta őket, utolsónak, és egyetlennek, kik minden útjára elkísérik, ha kimozdul a városból. Jós volt – vagy már akkor sejtette végzetét –, nem tudom, de ott, a gyarmati főutcán beleborzongtam valami lelketlen előérzetbe.

Szemes doktor és felesége, egy alacsony, sárga kis asszony szívélyesen fogadott, utóbbi pazar ebédet és saját kezűleg süített, forró *herőcét* tálalt elénk. Társaim elmondták, hogy Miksa úr előrement szállást intézni, és falujában, Berényben vár majd bennünket. Onnan már csak egy órányi út Karancskál. Visszaküldte értünk a szerencsétlen apát, kocsisát, Pált, aki bármelyik percben itt lehet.

A doktor maga is beszélt már Pállal, és a legénnyel is, akit az öreg elszalajtott vizitálni a beteghez. Úgy vélte, akkor és ott, e józan polgárház ebédlőjében, hogy egyszerű epilepsziás rohamról van szó. Felesége, aki épp frissensültekkel megrakott kosárkát hozott be útravalónak, szelíden közbeszólt. Meyer svájci idegszakértőre hivatkozott, ki az epileptikus rohamok maximum idejét hat percben korlátozta. Ez a szegény lány pedig – a közlések szerint – napok, hetek óta önkívületben van. Orolay és én meglepődve hallgattuk az asszonyka világos és értő szavait, a jó orvos azonban fürgén felpattant, és csak nevetett mindezen. Valóban lehet, hogy nem klasszikus epileptikus eseménnyel van dolgunk, fejtegette, míg táskáját ellenőrizte, melyben fogók, üvegcsék és egyéb veszélyesnek tűnő fémszerszámok csillantak meg, mindazonáltal valamiféle mérgezéssel avagy daganattal is párosulhat a kór. Nagy a természet rendetlensége, tette hozzá, és megcsókolta tudós asszonykáját. A kinti kocsizörgés figyelmeztetett bennünket, hogy nekünk pedig vissza kell állítanunk a rendet. Vidáman búcsút vettünk a ház úrnőjétől, és felszálltunk Miksa úr egyszerű, de párnákkal jól kibélelt parasztszekerére. Orolay és Szemes a derékba rakott padkán foglalt helyet, én pedig Pál, e szegény, megtört ábrázatú apa mellé ültem.

Igazi palóc karakter volt, nagy, lelógó bajusszal, cserzett, ráncos arcából gyökérpipán át engedve ki a füstöt. Bőszárú gatyája, fekete mellénye és nagy, kézelős ingje csak úgy árasztotta magából a lószagot. Reméltem, kibírom az út végéig, de ahogy megindultunk, a feltámadó szél menten könnyített helyzetemen.

Ahogy a szekérezés engedte, kifaggattam az öreget a gyászos eseményekről. Fia, Lőrinc hosszú jegyesség után márciusban kívánta elvenni a káli lányt, Bényi Annát. Ő maga nem pártolta ezt a frigyet, mivel a káliakat megbízhatatlan, rendetlen népeknek tartották a környéken. Ám Lőrincnek világ életében nem tudott parancsolni.

Magáról a kórról nem sokat tudott. Hirtelen jelentkezett, és gyorsan uralma alá hajtotta leendő menyét. Egyszer látta a beteget, egyébként az anyja nem enged be hozzá senkit. Szégyellik, nem ok nélkül. Amikor neki megmutatták, először tiszta értelműnek tűnt, egy tál levest eszegetett az ágyában. Csak ahogy megszólította őt, akkor vadult el. A tálat a falnak csapta, és zokogni kezdett. Aznap este állítólag a saját anyjának is nekiesett.

Megkérdeztem, mit tud a durláról. A kocsis egy ideig nem szólt, aztán bizalmatlanul végigmért. Mondtam neki, hogy az öregúr, Miksa beszélt róla nekünk. Erre csak ingatta a fejét, hogy az babonáság. Vénasszonyok találták ki, és olyan családok, ahol bolondot tartanak. Szemes doktor meghallva a kijelentést, előrehajolt közénk.

Mint mondta, utánanézett múlt délután a levéltárban ennek a Karancskálnak, ezért – a sovány anyag ellenére – már tájékozottabb.

Karancskál olyan elszigetelt település, hol a familiák hosszú időn át egymással házasodtak. Ez a szokás csak Mária Terézia korában szakadt meg, mikor a hivatal hatalmi szóval tiltotta az eljárást. Kötelezték a berényi papot, hogy minden frigyet vizsgáltsa ki, és csak a rokon szálak hiányában végezze el a ceremóniát. Kálon ugyanis még tiszteletes sem szolgált. Ugyancsak szorgalmazták azt, hogy a káliak kívülről, más faluból válasszanak párt, ahogy tette azt Anna Pál fiával. Ennek ellenére még ma is számos degeneratív születés előfordul arra felé.

Az öreg kocsis erre is csak csóválta fejét, mondván, így legalább széjjelhordják a bolondságukat.

Miközben ilyen kedélyes társalgással telt az idő, lassan elértünk az Ipoly folyó völgyébe. Áradás volt, amerre a szem ellátott, víz borított mindent, és felületén ezer és ezer madár kereste élelmét. Vijjogásuk, mint elkárhozott lelkek siráma, betöltötte a levegőt. Orolay és Szemes elővették a pisztolyokat, és a durranásokra hamar felszállt a sötét felhő, hogy pár perc körözés után ismét leülepedjen.

Hugyag felé tértünk, de nem mentünk be a faluba. Szemes doktor elmondta, hogy egészen a tavalyi őszig itt élt egy halottlátó. Aki felkereste, bizonyos fizetség ellenében, hírt kaphatott tőle elhunytjáról. Azt tartják, sokszor oly dolgot is elmondott a néhairól, melyet semmiképp sem tudhatott volna. A vénasszony aztán egyik napról a másikra köddé vált. Talán begyalogolt az Ipolyba.

Pál erre kurtán felnevetett, mondván, a babonás, hiszékeny parasztokat mindenki be tudja csapni. Szerinte az öregasszony nagyon jóban volt a vándorcigányokkal. Azok szállították neki a híreket mindenhonnan: ki, mikor, hogyan halt meg. Még a hátramaradt családtagokról is kitudták mindent. És ennek a vénségnek, ennek a halottlátónak olyan volt az emlékezete, hogy mikor eljöttek hozzá a gyászolók, akkor fel tudta mondani, amit a cigányoktól hallott. Mintha ott, akkor tudná meg az elhunyttól. Nem tűnt az el, csak tán felkerekedett valamelyik vándorcigány táborral, és most velük járja a vidéket.

Szemes kételkedve vonogatta vállát, de aztán zavartan másra terelte a beszédet.

Ekkorra végképp felszáradt a délelőtti makacs pára, és a nap előbújt a felhők közül. Levettem felöltömet, bár nem volt meleg, de a szél legalább elállt. Amerre a szem ellátott, vadvizek foltjai, bokrok, szelíden rügyező fák borították a többségében műveletlen tájat. Távolságban, fel északra nagy hegyek emelkedtek, de toronyiránt is felsötétlett már a Karancs tömege.

Hugyag után Szécsény alatt mentünk el. Megfogadtam, visszafelé tartva felveszem drága rokonaimnál maradt poggyászaim utóját, és egyben beszámolok nekik erről a különös útról. A várfal ívét elnézve megrohant ezer és ezer érzés, és egy sétáló kisasszony fátyla alá Csermely Mária arcélét képzeltem.

Nem sokkal később egy akácos tövében elfogyasztottuk a jó doktorné által csomagoltakat. Pál kissé távolabb ült le, vagyis inkább csak a sarkára guggolt, mint a pusztaiak.

Orolay és Szemes a nomád ebéd után pipára gyújtottak, én pedig elővéve rajzolómappámat, felskicceltem kettőssüket. Az urak elégedettek voltak a rögtönzött kis életképpel, később, kidolgozás után el is küldtem Szemesnek.

Az út ezt követő részére már alig emlékszem, mert el-elbóbiskoltam a nehéz ételtől. Minduntalan azon kaptam magam, hogy Pál erős vállára dőlök, vagy huppanóban ugrik egyet a kocsi kereke. Később a nap kezdett oly erősen tűzni, hogy égett tőle arcom. A felhők szinte teljesen felszakadoztak, de néha mintha hűs permet ért volna minket. Amikor fel-felriadtam, láthattam, hogy a táj lassan változik. Mind jobban elvadult, ahogy felfelé kapaszkodtunk a hegy lábáig. Erős, gacsos fák, kitekeredett bokrok szegélyezték a földutat. Itt már a művelésnek semmi nyoma sem volt. Fél füllel hallottam, hogy Szemes is ezt hozza fel Orolaynak. A fiatalabb a föld terméketlenségét hibáztatta.

Késő délutánra értünk Berénybe.

Miksa úr a portája előtt várt minket, és oly szívélyesen lapogatta meg hátunk, mintha ezer éve láttuk volna egymást. Hamarosan előkerült Pál fia, Lőrinc is. Mokány, erős fiatalember volt, hirtelen mozdulatú, tele dühvel. Szeme folyton ide-oda villant, mint aki ellenség után kutat. Nem látszott szomorúnak, inkább csalódott volt, arca folyamatosan pírban égett.

Miksa úr gyorsan beküldte a lovakkal, minket pedig az ebédlőasztalhoz kísért.

Hiába szabadkoztunk, hogy nemrég étkeztünk, nem kaptunk felmentést. Az öregúr jókedélyű háziasszonya feltálalt élénk mindenféle jót, savanyú káposztalevestől a túrós *gancáig*. Orolay megsúgta, hogy mióta Miksa özvegy, ez a hölgy viseli gondját minden szempontból. Csak mosolyogtam a késői virágzáson, bár jelét kettejük viszonyában nem láttam.

Az étkezés alatt Miksa úr vitte a szót, beszámolt a beteg leányról érkezett legfrissebb hírekről. Egy drótosót járt Kálon, ő mondta, hogy az egész falu rémült és retteg. Maga Lőrinc naponta átlovagol, bizakodva indul és letörten, kétségbeesve érkezik vissza. Nem is lehet már előtte kiejteni Bényi Anna nevét, a minap a kocsmában félholtra vert egy kondást valami ártatlan célzás miatt.

A kávénál aztán Szemes doktor előadta az öregúrnak is az epilepsziás kórismét, tréfásan hozzátéve még, hogy persze az is lehet, magával a durlával van dolgunk. Orolay kapott a szón, és eltűnődött rajta, ő mire használná képességeit, ha a durla helyében lenne. Nem idézném most szavait, melyek bizonyos gyarmati hölgyre nézve sértőek – de akár hízelgőek – is lehetnének... Szemes doktor továbbvitte a gondolatot, ám ő királyok, uralkodók testébe bűjt volna durlaként, megteremtve a harmóniát és az örök békét a világban. Aztán komolyra fordítva a szót, említette Darwin úr könyvét, melyet – mint kiderült – a társaságból csak én olvastam. Az evolúciós tanok alapján Szemes úgy vélte, hogy egy ilyen durla-lény léte nem elképzelhetetlen. Hisz milyen lenne az abszolút ragadozó a Földünkön, ha nem láthatatlan és érinthetetlen? Egy ilyen fajnak nem maradna ellenfele a természetben.

Miksa urat láthatólag felzaklatta a gondolatmenet. Isten ellen való minden olyan, ami magasabbrendű az embernél, hisz az Úr alapvetően és elsősorban a mi fajunk teremtésével koronázta meg a létező világot. Szemes észrevette az öreg megindultságát, ezért nem erőltette a témát, helyette inkább az út folytatását szorgalmazta.

Így jártunk el, felszedelőzködött az egész társaság, és újból szekérre szállva nekivágtunk a megmaradt távnak. Lőrinc egy szilaj, pej lovon táncoltatott mellettünk. Többször előrevágtatott, de mint aki magában fél szembesülni szerelme látványával, minduntalan bevárt minket.

A maradék szakaszon már nem sok szó esett köztünk. Az urak gondolataikba merülve emésztették a nehéz ételeket, Pál némán hajtott, csak talán az állatokkal bánt dühösebben. Jómagam ismét a táj szemlélésébe merültem, néha egy-egy jellegzetesebb vonulatot papírra vetve.

A lankákból itt már hegyecskek nőttek. Némelyik oldala megszakadt, a sárga földből gyökerek, üregek sötétlettek elő. Az akácost elvadult fenyvesek és bükkösök váltották fel. Közüket kitöltötte a csipke, ember nem járta sötét rengeteggé olvasztotta a kökény. Olyan volt e környék, mintha mesebeli, elvarázsolt világba lépnénk, Csipkerózsika vára felé tartva. Néha még távoli

vonyítást is hallani véltem, de Pál szerint csak elkóborolt kutyák kergették a nyulat a sűrűben. Lőrinc megelégtelt vánszorgásunk, és végleg elhagyott minket.

Kál előtt egy öregasszonnyal találkoztunk. Az út szélén bandukolt, gacsos botjára támaszkodva. Pál biccentett neki, Miksa úr pedig hangos szóval köszöntötte. A vénség erre ráncos, ijedt arccal bámult fel ránk. Talán megismerte Miksa urat, mivel integetni kezdett, és fejét rázta, a falu felé mutogatva, majd mikor száját nyitotta, ajkán, állán vér csorgott végig.

Szemes azonnal megállította a kocsit, és leugrott róla. Az asszony hátrált, de Pál szelíd szóval nyugtatta, így a doktor végül csak megnézhetette száját. Borzadva fordult el. Válla felett egy gyors pillantást vethettem én is az odvas fogak közé. A nyelv helyén csak egy sötét, nedvedző csonk maradt. Döbbenet álltunk, mint akit villám sújtott. Miksa talált legelőbb szavakat, de hiába kérdezgette az öregasszonyt, hogy mi történt vele, az csak a fejét rázta. Aztán megragadta az úr kezét, és az utat mutatta, ahonnan jöttünk. Az öreg rárivallt, hogy nem érti, pedig mind sejtettük már, mit akar. Erre a másik dacosan elfordult, és ismét nekivágott az útnak, ügyet se vetve emberfeletti fájdalomra.

Pál szerint káli volt.

Szótlanul kocsiztunk be a néptelen faluba.

Bár a házak kéményei füstöltek, a fő utcán csak girhes kutyák kószáltak. Maga a település valóban egy szűk katlanba települt. Apró házai felkapaszkodtak a hegyoldalra balról és jobbról, a völgy végében állt a rozoga templom, mögötte temető. Volt valami nehéz és sós pára a levegőbe, Szemes úgy vélte, a környékbeli tárnák szellőzőnyílásai miatt. A berényi bányatelep fellendülőben volt – a járatok a hegy belsejébe értek, és számos szellőzőkürtő a káli völgybe nyílt. Így a lenti káros gázok bizonyára ide, a falura ömlenek.

Pál egyenesen a Bényi-házhoz hajtatott. Idős férfi állt a kapuban, gyanakvó tekintettel végignézte, ahogy leszállunk, majd köszönés nélkül hátrament az udvarba. A lány apja volt. Pállal régről ismerhették egymást, de sokat hozzá sem szólt. Lőrinc a tornácon állt, könnyes tekintetét elfordította, úgy mondta, hogy már egészen odavan a beteg. Aztán öklével hirtelen a falba vágott, vére szétspriccelt a fehér mészen. Szemes azonnal odaugrott, de a fiú nem hagyta megnézni sebtét, elrántotta magát, és visszaindult a lova felé. Apja szótlanul nézte, ahogy elvágtat, maga pedig a szekér hevederjeit kezdte igazgatni.

Mi hárman beléptünk az alacsony, döngölt padlójú parasztházba, ahol az asztalnál egy idős asszony, Anna anyja sírdogált. Amint észrevett bennünket, Miksa úrhoz sietett, és megragadta kezét, hosszan szorongatta, úgy könyörgött segítségért. Az öreg furcsa pillantást vetett rá, aztán dörmögött valamit nyugtatólag, de ez nem sokat használt. Orolay a tűzhelyhez ment, tenyerét melengette, onnan figyelte unottan a jelenetet.

Végül aztán csak én és a doktor mentünk be a beteghez.

Ez volt a *tisztaszoba*, és olyannak tűnt, mintha a beteg csak vendég lenne benne. A magas, párnákkal feltornyozott ágyban, vastag dunyha alatt pihegett Bényi Anna, a megszállott.

Soványabb volt, mint bármelyik élő ember, akit valaha láttam. Fehér incecskáját szinte átütötték kulcscsontjai, sötét haja szétterült csontos, kiugró orrú arca körül. Lehunyt szemhéját kék erek szőtték át, sűrű, éjfekete pillái minduntalan megrebbentek, mint aki a világra tárná tekintetét, még egyszer, utoljára, de nem képes rá. Éreztem már akkor, hogy ha sikerülne neki, örökre rabul ejtene ez a tekintet.

Ahogy az ágyhoz léptünk, valaki felhördült mögöttünk. Az apa volt az, és fojtott szóval kérte, ne érijünk Annához. Szemes értetlenül bámult rá, majd kérdőre is vonta a gazdát, hogy ugyan miképp tudná akkor megvizsgálni. Az csak hajtogatta a magáét, mire a doktor a beteg karja felé nyúlt. Ekkor az apa nekilendült, és engem félrelökve próbálta elhúzni Szemest az ágytól. A zajra berontott Orolay és a kocsis, és együttes erővel a doktor segítségére siettünk. Csak nagy sokára tudtuk legyűrni a dühös férfit, és kivonszolni a helyiségből. Az udvaron aztán elsomfordált, mint aki már bánja, amit tett.

Odakinn Pál megköszörülte torkát, és szemlesütve bevallotta, neki és a fiának sem engedték, hogy a menyasszonyt érintsék. Összenéztünk Orolayval, aki rá is kérdezett, hogy mi ennek az oka. A vén palóc megvonta vállát, ám ekkor az ajtóból Miksa úr szólított minket.

A lány anyja kívánt beszélni velünk, ki az előbbi jelenetet szótlanul nézte végig. Most, amint a házba értünk, Miksa előtt térdelve láttuk viszont, amint az öreg kezét csókolgatja. Sírva, könnyezve kérte őt, és néha ránk pillantva minket is, hogy gyógyítsuk meg Annát, vagy menjünk el minél előbb a faluból. Orolay felfortyant szavaira, és kérdőre vonta, ugyan miért kellene távoznunk, de a nő nem felelt, csak fejét rázta kétségbeesetten.

Miksa úr elégelte meg legelőbb a jelenetet, kivonta kezét a szorításból, leteremtve az asszonyt, majd dühösen kivonult a hideg udvarra, mi pedig kényszeredetten utána.

Kisvártatva csatlakozott hozzánk a doktor is. Arckifejezése elárult mindent a vizsgálat eredményéről. A lánynak szerinte legfeljebb órái lehettek. Nem is annyira az alultápláltság, hanem az általános erőtlenség miatt várta őt a halál ölelése. Mintha elment volna minden kedve és életereje. Azonban hiába kérdezgette, szinte semmiféle kapcsolatot nem tudott létesíteni vele, egy-két fejránduláson kívül már nem adott tudatos válaszreakciót.

A kíváncsiságtól vezérelve visszatértünk Annához. Ezúttal is lehunyt szemmel, pihegve feküdt hátán. Most az anya örködött a sarokban, árgus szemmel figyelve minden mozdulatunkat. Szemes végül a légycsapót vette fel az ablakpárkányról, azzal vonta félre a dunyhát.

Ekkor figyeltem csak meg jobban a beteget.

Még áttetszőbbnek és vékonyabbnak tűnt, mint első látásra – ám teste valamiféle erős, földöntúli derengésben izzott. Szemes felhúzta ingujját, így láthattuk csonttá fogyott alkarját. Ahogy feljebb tévedt pillantásom, akaratlanul is megbámulhattam, apró, gyermeki mellei halmát, melyek zihálva emelkedtek és süllyedtek a ruha alatt, akadozó légzése ütemére. Szeme csukva volt, apró nyelve néha végignyalta valóban elragadó ajkait.

Már fordultam volna, mikor hirtelen minden megváltozott. Az a pillanat, mely oly döntő volt a későbbiekben, soha nem fog eltűnni emlékeimből. Életem utolsó órájáig magam előtt látom majd, ahogy Anna kinyitotta szemét.

Izzó, fényes ragyogás volt tekintete helyén. Erős és delejes hatását talán a délutáni napfény erősítette, talán a haldoklás. Bár nem rám szögezte pillantását, tudtam, engem is azonnal foglyul ejtene vele. Ahogy történt az a doktorral, akire bámult. Szemes akaratlanul is hátralépett, a légycsapó kihullott kezéből. Aztán valamit motyogva táskájához guggolt, csak hogy ne kelljen abba az izzó ragyogásba néznie. Mi, többiek megilletődve, és némán sorjáztunk ki a szobából. Odakinn vártuk be társunk, ki jó negyedóra múlva csatlakozott hozzánk, hogy az udvari kút vizében kezet mosson. Közben fejét csóválta, maga elé dörögve indokait tehetetlenségéről. Pál javaslatára és útmutatásával ezután a helyi kocsmába indultunk, hogy leöblítsük a betegszoba savanyú levegőjét. Feljebb, alig pár utcányira találtuk meg az alacsony kis épületet, a templom előtti tér oldalában. Előtte ott toporgott Lőrinc lova, odabenn pedig búsképű gazdája görnyedt ki tudja hányadik pohara fölé. A vén zsidó, ki jöttünkre előcsoszogott a pult mögül, azonnal Pálhoz sietett, és izgatottan fülébe susogott valamit. Csak aztán kezdett hajbókolni Miksa uram előtt, hogy az apa fiához lépett.

Alig kaptuk meg palackunkat, mikor a másik kettő felől heves szóváltás kerekedett. A fiú végül felállt, fel is döntött pár poharat, majd kiviharzott. Apja szótlanul odaballagott hozzánk, és türelmesen kivárta, míg Miksa uram tölt mindannyiónknak. Orolay finnyásan szemlélte pohara peremét, de aztán koccintott velünk Bényi Anna lelkének üdvére. Az öregúr csak ekkor fordult kocsisa felé. Az restelkedve előadta, hogy arra kéri a doktor urat, estére menjen vele vissza a betegházhoz, mert Lőrinc már el akarja szállíttatni a gyarmati kórházba Annát, mivel úgy véli, ott kapná a leggondosabb ápolást. Fél szemmel láttam, hogy a jó orvos e szavakra elvörösödik, de aztán bosszúsan csak legyintett, hogy tőle ugyan vihetik, élve nem ér oda.

Pál megvonta vállát, mondván a szülők sem engedik. Nem kívánják kiereszteni a durlát a faluból.

Orolay erre felköhögte a bort, de nem szólt, annál inkább a kocsmáros, ki tőlünk pár lépésnyire serényen hallgatózott. Koszlott hálóruhaféle volt rajta, fején kucsma, mely alól csatakos, ősz haj és egy ráncos arc tűnt elő. Bátorkodott megjegyezni, hogy amennyiben a durla iránt érdeklődünk, akkor a falu javasasszonyát kérdezhetnénk, ám ő eltűnt, mint akit a föld nyelt el. Összenéztünk, mert mindannyiúnknak eszébe jutott az úton látott öregasszony, de nem hoztuk fel a dolgot. Ám a kocsmáros sem hagyta annyiban. Elmondta, hogy Kálon mindenki úgy tudja, a durla kínzását nem lehet gyógyítani. Kit elkap ez a nyavalya, annak harangoztak – a falusiak ilyenkor csak azt tartják be, hogy a testet nem engedik kivinni a településről.

Szemes itt már közbeszólt, megkérdezte, hogy ugyan miért e szabály. A kocsmáros sejtelmesen vonogatta vállát, de aztán csak közelebb jött, és kibökte – így akadályozzák meg, hogy a durla megismerje a világot.

Olyan különös és valószínűtlen volt e kijelentés a félhomályos kis helyiségben, hogy válaszul mind elnémultunk, saját gondolatainkat kergetve. Végül Orolay törte meg a csendet, tudakolva, hol lesz szállásunk. Miksa uram a kocsmárosra pillantott, aki kapott az alkalmon, és felajánlotta szobáit.

Rozoga, kopott két lyuk volt, a kocsmá mögötti folyosóról nyíltak ajtajaik. Tulajdonképp a kocsmáros saját és asszonyának hálóhelyiségeiként szolgáltak, de ők buzgó jóindulattal a rokonuknál, a boltosnál vackolódtak el éjszakára. Miksa uram kivitte a sötétedésbe a vánkосokat, és gondosan kiporolta őket, majd befűtette az egyik szoba kis kályhájában, hamar elszundított. Szemes megmosdott, aztán visszatért Pállal a betegházhoz. Úgy vélte, semmiképp sem árthat, ha erősítőszert ad a lánynak. Saját keverésű elixírje állítólag már számos haldoklót visszahozott a mi világunkba. Láttam és hallottam korábban, hogy az öreg kocsis egyre kérlelte őt a söntésnél, tegyen még egy próbát még az éj folyamán, hátha csoda történik majd.

Orolayval kettesben maradván elbeszélgettük az időt asszonyokról, lovakról és pesti hírekről, miközben az ablakon koromfeketévé vált az éjszaka. Az éj, mely szörnyűségeket tartogatott mindannyiunk számára.

Fiatal társam később kiállt a tornácra, hogy viharlámpa fényében elszívja utolsó cigarettáját, én pedig egy, a kemence mellől felkapott vastag bottal rövid sétára indultam.

Csak a nyomorúságos, földhöz kushadó házakból elősárgálló fény volt útmutatóm. Gödörtől gödörig, árokperti gazcsomótól dühös kutyaugatásig botorkáltam. Egy ízben két korcs bokámnak is támadt, de a husáng jobb belátásra bírta őket.

Melengető tavaszi éj volt, mikor a lég már ez előtörő életnedvek ígéretét hurcolja. Az elátkozott falu felett kitisztult az ég, és felragyogtak a távoli csillagok. Elnézve hideg izzásukat, arra gondoltam, hogy miféle emberentúli fenyegetések lapulhatnak a világmindenség zugaiban. Akkor még nem sejtettem, hogy az egyik itt bujkál, nem is oly messzire tőlem. Ekkor fojtott kiáltást és valami zörrenést hallottam magam előtt.

Erőt vettem rosszérzésemem, és titkos ösztöntől, balsejtelemtől vezérelve előreindultam, amerre Bényi Annáék házat sejtettem.

Minden úgy volt, mint minapi álmomban, csak én az utca felől közelítettem. Átléptem az árokparton, és a nyikorgó kapun át a ház faláig osontam. Nem tudom ma se indokolni rejtőzködésem és leskelődésem. Talán szégyelltem kíváncsiságom, mely abból fakadt, hogy a rejtélyes beteget, kiért annyit utaztam egész nap, csak pár röpke percre láthattam.

Amint benéztem szobája ablakán, a földbe gyökeredzett a lábam.

Ott volt az egész család.

Az apa, a felesége, Lőrinc, a reménybeli vő és Pál. Mind izzadtan, küszködve, tépett ruhában. A pokoli jelenetet egy oldalsó, fal mellé esett mécses világította meg, halvány, szórt fénnel. Jól láttam azonban kivörösödött arcuk, és a szemükben csillogó, elkeseredettséget. Gyűrűjünkben, kezeik szorítása alatt Szemes doktor vergődött, félig az ágyra dőlve, félig a földön. És Anna, betegágyában feltérdelve, fehér árnyként magasodott fölé. Most előbb volt, mint valaha. Bőrén sötétlettek a kék erek, ujjai, e hegyes karmok bele-belemarkoltak csípője

mellett a levegőbe. Úgy nézett le a félelemtől és a többiek erejétől megdermedt doktorra, mint valami kígyó. Aztán lendülettel rávetette magát, egyenesen ajkára tapasztva mohó ajkát, hogy hosszú, érthetetlen csókban forrjanak össze.

A lány érezte meg, hogy valaki figyel a torz aktust, mert Szemes arcától el nem szakadva felpillantott, egyenesen az ablakra, rám.

Hirtelen megrohant egy érzés, hogy tudom, milyennek lát most engem. Egy homályos, leskelődő árnyak, a sötétből előbukkanó betolakodónak, aki olyasmibe üti az orrát, amibe nem kellene.

És ettől a riasztó képzettől vezérelve magára hagytam a doktort. Remegve és sietve elléptem a ház mellől, végigloholtam az udvaron, ki a kapun, az utcára. Egy utolsó pillantást vettem még az elátkozott lakra, aztán mint egy megvert kutya, visszasiettem a kocsmába.

Magam sem értettem, mi történik velem, pedig csak találkoztam valami ismeretlennel, olyan dologgal, amit jobb nem látni. Azt hiszem, megzavarodtam pár percre, talán még az ép elmém is elvesztettem. A következő, amire emlékszem, hogy Orolay horkolását figyeltem közös szobánkban állva.

A keskeny ablakon át belesett a kelő hold, így elnézhettem a sápadt ifjút, amint a földre vetett pokrócágyán alszik, felöltőjét magára terítve. De igazából a ház zajait hallgattam, azt, hogy mikor hangzanak fel az utolsó vendég, a doktor lépte. Minden porcikámban éreztem, hogy vissza fog térni közénk. E tudás által űzve fel-alá kezdtem járkálni, mígnem zajongásommal felébresztettem Orolayt.

Azonnal látta, valami szörnyű dolog történt. Mivel nem akartam abbahagyni szótlán, mániákus sétámat, az ivóból egy kupica pálinkát kerített. Lehajtatta velem, majd egy székbe nyomott.

A kényelmetlen ülőalkalmatosság merevsége visszaadott valami érzéket a valóságból. Felnéztem Orolay tiszta arcába, és akadozva előadtam, amit az imént láttam.

Nem szólt semmit, csak egyszer kérdezett vissza, hogy Pál is a merénylők közt volt-e. Aztán, mikor elhallgattam, mind a ketten mély töprengésbe merültünk.

Kopogó, botorkáló léptek térítettek magunkhoz tűnődésünkből. Tudtam, hogy amitől tartottam, bekövetkezett – ezért riadt, esetlen mozdulattal felpattantam. Orolay ekkor már az ajtóban volt, kezében pisztollyal. Jómagam az iménti husángot markolva követtem az ivóba.

A doktor tért vissza közénk valóban – egy asztalra támaszkodva állt az ivó közepén, nekünk háttal. Széles válla néma zokogástól rázkódott, csak akkor merevedett meg, mikor Orolay megszólította. Nem fordult felénk, csupán az asztal szélét markolta szorosabban, hogy ízületei kifehéredtek.

Aztán válaszolt, de olyan hangon, hogy mi ketten akaratlanul is hátraleptünk. Szemes hangja volt, de mélyebb és öregebb, ilyen lenne a varangyok, gyíkok nyelve, ha tudnának beszélni. Azt firtatta, miért jöttünk a falujába – és nem kellett visszakérdeznünk, azonnal megértettük, mire gondol.

Orolay szólalt meg, hogy csupán a lányt kívántuk gyógyítani. Az az alak ott az ivó közepén erre felhördült, ami akár nevetés is lehetett volna. Mikor elfordult, és előrelépett, végre fénybe került, a pulton hagyott lámpából sütött arcába – ebbe az eltorzult, kiszürkült, valaha volt emberi arcba.

Kárörvendően közölte velünk, hogy az, mármint a gyógyítás, bizony sikerült, majd egyenesen Orolayra ugrott. A földre söpörte őt, és az ifjú kezében elsült a fegyver. Szemes a padló fájába verte fejét, majd hagyta, hogy a test ernyedten elomoljon alatta. Csak ekkor vetette rám izzó tekintetét, amit már jól ismertem a Bényi-lány arcából.

Ezúttal azonban erőt vettem a bénultságomon, és a csapáshoz erőt adott a doktor korábbi elárulása miatti szégyenem is. A bot egyenesen homloka közepén találta el, mire ájultan rogyott Orolay testére.

Zajongásunkra Miksa uram csoszogott elő a folyosóról, és döbbsen állt meg felettük – emberi ábrázatnak még nem örültem ennyire. Míg Orolayt kivonszoltam a másik alól, gyorsan

előadtam neki mindent. Az öreg csak fejét ingatta, és látszott rajta, nem hisz nekem. Főképp, amikor kocsisa szerepéről beszéltem, akkor komorult el arca. Ám a történet csak nem hagyta nyugodni – míg fiatal barátunkat élesztgettem, felvette a pisztolyt a földről, és ott maradt az ájult Szemes mellett.

Orolay lassan eszmélt, fekete hajába nyúlt, és keze vörös lett véréből. Ekkor aztán szitkozódva felpattant, és körbenézett, majd meglátva az ájultat, a fejéhez kapott ismét, mint kinek minden egyszerre jut eszébe.

El kellett mondanom neki az előbbi jelenet végét. Össze-összenézve Miksa urammal, csendben hallgattak aztán pár percig, majd Orolay lehajolt, hogy valamit kezdjen a doktorral.

Mielőtt hozzáérhetett volna, eszembe ötlött a szülők aggodalma – két rongyot kerestem a pulton, azzal fogtuk meg az ájult testét. Egy székre ültettük, majd kötelet kerítettem, és lekötöztük kezét.

Ekkor már mocorgott, de aztán Miksa uram megbökdöste a pisztollyal, Orolay pedig vizet öntött arcába – így teljesen magához ért.

Hamarosan átható, megszokhatatlan tekintettel vizslatott minket, de nem szólalt meg, hiába kérdeztük. Főképp Orolay akart kicsikarni valamiféle jelet arról, hogy a doktor nem vesztette el ép értelmét – ám a mind dühösebb faggatózást csak néma csönd fogadta.

Miksa uram elégelte meg legelőbb – félrevont minket, és a pálinka jótékony hatásáról kezdett sutyorogni. Én csak lassan értettem meg, mit akar, de aztán ragyogónak találtam az ötlet. A demizsonok mellett találtunk tölcser, a pult alatt egy rongyos szaténkesztyűt – talán valami nemes vendég hagyhatta itt hajdan zálogul.

Foglyunk először nem sejtett semmit, csak mikor Orolay kesztyűs kézzel lefogta fejét, és szájába erőszakolta a tölcser keskeny végét, akkor kezdett küzdeni. Olyan erősen rázta magát és a széket, hogy azt hittük, menten felborul. Végül Miksa uram lekuporodott, és a háttámlának vetve magát, megtartotta Szemest. Én pedig felemeltem a pálinkásüveget, és csorgatni kezdtem a tölcserbe az italt, míg a remegés és rázkódás előbb nem csillapult, később végképp abba nem maradt.

Közvetlen közletről láthattam kikerekedő, vérekes szemeit, melyeket az ital hatására lassú pára vont be. Ahogy Orolay elvette a tölcser, felköhögte az utolsó kortyokat, de fuldoklás helyett aztán visszanyelte ezt is. Mi hárman leültünk vele szembe, és vártunk. Miksa uram, mint aki jól végezte dolgát, megtömte pipáját, és vastag füstfelhőbe burkolódzott. Orolay a kétliteres üvegben maradt ujjnyi folyadékot kóstolgatta, de minden nyeletre összeborzadt a kerítésszagató aromájától. Én pedig folyvást az ablakokhoz siettem, és ki-kínéztem a csöndes kis térre, melyet oly szépen bevilágított a hold. A falu aludt, egy lélek sem járt az utcán.

Alig telt el fél óra, és a durla énekelni kezdett.

A társaságnak háttal, az ablakon kifelé bámulva álltam, ezért először azt hittem, valami madár fészkel a padláson, és az vijjog. Olyan volt ugyanis Szemes hangja, mint a vércse vagy a párja által üldözött galamb jajsza. Egészen halkan kezdte dalát, majd mind jobban elnyújtva, vészjósló spektrumig vitte, érthetetlen, különös hangzású szavakkal tagolva. Döbbenet, némán hallgattuk, szinte még levegőt sem mertünk venni. A csontunk velejéig megborzongatott e dal, egy résznél úgy éreztem, minden hajszálam égnek áll tőle.

Mikor befejezte, feje lecsuklott, és nyálfolyam indult meg öltönye hajtokáján.

Orolay ekkor odalépett hozzá, és kesztyűs kezével megrázta vállát, majd lágy, rábeszélő hangon megkérdezte, ki ő, és mit akar tőlünk.

Nem reméltem semmi választ, de aztán Szemes feje felemelkedett, és ajkai tétova szavakat kezdtek fűzni. A lény már olyan mélyen volt a doktorban, hogy hangja csak tompán, visszhangokkal ért el hozzánk. Azt válaszolt, hogy ő az örökkön létező, az emberen túli.

Miksa uram keresztet vetett, de nem állta meg, hogy ne ismétlje el Orolay kérdését – mi a szándéka Szemessel.

A durla egy pillanatra mintha maga is elgondolkodott volna a dolgon, aztán azt felelte, hogy a doktor ugyanolyan jó neki, mint Anna.

Egyikünk se merte megkérdezni, mire kell neki Szemes. Helyette inkább arról faggattam, hogy honnan jött.

A durla erre sokáig nem válaszolt, majd megvonta a doktor vállát, már amennyire a kötelek engedték. Ő mindig volt. Sokáig a hegyben él, a kövek közt, és ha megéhezik, beleköltözik egy virágba vagy bogyóba vagy gombába – és akkor valaki leszedi és megeszi őt. Így fényes és meleg lélek közelébe jut, amelyet elfogyasztva jóllakhat.

Orolay megborzongott e szavakra, majd dühösen felcsattant – hogy került át Szemesbe, hisz Annát pusztította eddig.

A durla részegen eltátotta Szemes száját, mutogatva, milyen úton át foglalta el a testet.

A fiatalember rám nézett, és biccentett, mintegy igazolva a történetemet, majd eltűnt a szobák irányába. Eszembe jutott, hogy ezidáig talán – minden bizonyíték ellenére – engem vélt bolondnak.

Ekkor Szemes testét öklendezés rázta meg, és az elfogyasztott ital feltört kitárt szájából. Melléléptem, és kendőn át tartottam fejét, majd megtöröltem arcát, mikor vége lett. A test kimerülten csuklott össze, feje ismét lehorgadt, majd részeg hortyogás szűrődött elő belőle.

Orolay közben visszatért, és az egyik pisztolyát övébe tűzve a másikat nekem nyújtotta.

Miksa uram csak most tért magához az előbbi furcsa párbeszéd okozta döbbenetből, szinte ijedten kérdezte tőle, mire készül. A fiatalember az alvóra mutatott, mondván, ideje visszaszerezni barátunkat. Elértettem, mit akar, bólintottam, és a husángot átnyújtottam az öregnek, hogy azzal vigyázzon szegény Szemes porhüvelyére.

Aztán nekivágtunk az éjszakának, határozott lépteinket a Bényi-ház felé irányítva.

Szó nélkül tettük meg az utat, szinte még a lélegzetünkre is ügyelve. Hajnalodott, és már a korcsok is nyugovóra tértek. Egy pissenés se hallatszott közel-távol, csak a harmat szitált lassan a világra.

Ahogy a sötét épület elé értünk, Orolay megállt, kivonta fegyverét övéből, majd határozottan megindult.

Nem tudtam pontosan, mit akar, de úgy gondoltam, Szemes érdekében mindenképp követnem kell őt, át a kapun, az udvaron, a ház ajtajáig.

Az ajtón benyitva azonnal észrevettük Anna szüleit – a konyhai ágyacskán feküdtek, békésen hortyogva. Nyugodalmuk érthető volt, tekintve az éj – rájuk nézve – kedvező eseményeit. Orolay a félhomályban tapogatózva átkelt a konyhán, és eljutott a beteg ajtajáig. Itt azonban megtorpant, mert lába alól mély, dörmögő hang kelt.

Pál kászálódott fel a küszöbről, félálomban értetlenkedve, majd mikor felismert minket, elkiáltotta magát. Orolay halántékon csapta pisztolya agyával, mire az öreg szótlanul összezsugorlott. Anna ajtaja zárva volt, a fiatalember nekifeszült, én pedig fegyveremmel az ébredező szülőket tartottam sakkban. Erélyesen visszaparancsoltam az apát felesége mellé, hogy a dunyhák közül bámuljanak ránk bűnbánó, komor arccal. Orolay ekkor már a zárat rugdosta. A szobából Pál riasztása után zajok, izgatott sutyorgás szűrődött ki – így hamar rájöttünk, hogy a lány nincs egyedül. Amint azonban barátom egy erősebb rúgásra végül felpattant az ajtó, láthattuk, hogy elkéstünk. A nyitott ablakon át huzat áramlott be közénk. Orolayval szemközt Lőrinc állt, kezében egy székkal. Amint társamnak ugrott, az rásütötte fegyverét, és ezúttal nem hibázott. A lövés a vállán érte Lőrincet, aki hátratántorodott, ingjét azonnal előntötte a vér. Orolay félrelökte, és a nyitott ablakhoz rohant. Követtem, így még láthattam az utca végében eltűnő fehér hálóinges alakot. Légiesen lebegve szaladt a szürke fényben, úgy, mit egy megszabadult angyal. Csodálatos volt ez az átváltozás.

Míg én a dolgok illetén való fordulatan tűnődtem, fiatal barátom nem tétozva – a sebesültet maga előtt taszigálva elindult kifelé. Nekem maradt az utóvéd szerep, bár a háziak és az ájult Pál nem tanúsítottak támadó érzületet.

Lőrinc pedig némán, száját összeszorítva vérzett kezeink közt. Odakinn ugyanis kétoldról belekaroltunk, és vinni kezdtük a pokolfajzatot. Mind jobban elszürkült, de még volt ereje megkérdezni, mi van édesapjával. Halkan, kelletlenül válaszoltam, hogy lélegzett, mikor otthagytuk. Erre azt kérte, ne bántsuk az öreget, az egész az ő ötlete volt – idecsalni Szemest, és belékényszeríteni a durlát.

A furcsa mondatra Orolay megtorpant, és izgatottan nekiszegezte a kérést, hogy miképp tudták erre rávenni a lényt. Lőrinc akadozva válaszolt – megfenyegették, elégetik Annát vele együtt. Barátom erre elégedetten felmordult, majd újult erővel kezdte vonszolni őt. Lőrinc hiába kérdezte, mi a tervünk vele, nem válaszolt semmit, bár akkor már mind tudtuk, hogy csak egy módon lehet helyrehozni a dolgokat. Pár lépés után a test a karunkban egyre jobban elnehezedett, végül ájultan elernyedtt, az utolsó ötven méteren már húznunk–vonszolnunk kellett.

Ami engem mind jobban aggasztott, az a kapukban, út szélén felbukkanó falusiak látványa volt. Talán Orolay lövésére jöttek elő, talán csak az állatok miatt, etetési idő lévén, de egyre többen szegélyezték utunkat. Nem egy közülük fejszét, kapát tartott kezében, és láthatólag többségük be volt avatva Lőrinc tervébe – mert arcukról fenyegető, gyűlölködő érzés volt leolvasható. Közvetlenül egyik sem nézett szemünkbe, és nem szóltak, de ahogy elhaladtunk, többen lassan megindultak utánunk.

Amikor már majdnem elértük a kocsmát, mögöttünk fájdalmas ordítás kelt. Pál botladozott végig az utcán vérző fejjel, a gyülekező parasztoktól meg–megtámogatva. Jobb kezében valami fényes csillogott, ahogy jobban megnéztem, láthattam, kés.

Amint elértük a kocsmá tornácát, felpattant az ajtó, és Miksa uram lépett ki rajta. Pál erre megtorpant, de aztán ismét megindult társaságunk felé, habzó, vad dühvel, fiát követelve rajtunk. Nem mozdult egyikünk se, aztán Orolay felocsúdott, idegesen elkezdte újratölteni fegyverét. Mikor az öreg már csak pár lépésnyire ért, Miksa uram szitkozódva cselekedett. Hozzám lépett, bénult ujjaim közül kivette a fegyvert, és rásütötte Pálra.

A kocsiszt a mellkasán érte a golyó. Hátraesett, egyet vonaglott, majd nem mozdult többet. A falusiak, kik ekkor már szép számban gyűltek a kocsmá elé, azonnal zúgolódni kezdtek, hamar egy kő is röpült felénk. Gyorsan benyomultunk hát az épületbe foglyunkkal.

Odabenn találtuk a kocsmározt, aki kezét tördelve lesett ki az egyik ablak sarkán. Maga elé mormogott szavaiból kitűnt, épületének felgyújtásától retteg. Am egyelőre csak a kövek záporoztak felénk, hangos csörömpöléssel törve össze az ablakokat.

Orolay sietve előadott mindent a még mindig falfehér Miksának, aztán kezébe nyomott egy kupica pálinkát. Ezt követően a földön heverő ájult sebesülthöz lépett, tűnődve megállt felette, majd biccentett. A segítségemet kérve megemelte. Egy asztalra helyeztük a testet, majd a lekötözött, már éberén figyelő Szemest odahúztuk Lőrinc fejéhez. Orolay ekkor felszólította a durlát, hogy menjen át a másik testbe, most, azonnal és örökre.

Szemes csak a fejét ingatta, mondván, jó helyen van ő, majd köhögött egy sort. Egy baltacsapás érte a kocsaamajtót, mire Miksa uram odasietett, és egy asztalt húzott elé. A kocsmáros a pult mögé bújt, én pedig újratöltöttem pisztolyom. Egy törött ablakon át találmra kilöttem a térre, vigyázva, ne találjak senkit. A záporozó kövek egy időre elmaradtak.

A beálló csendben Orolay ismét Szemes elé lépett, és felemelt pisztolyával megcélozta fejét. A lény kíváncsian nézett fel rá, mi, többiek pedig megmerevedtünk döbbenetünkben. A fiatalember ismét felszólította a doktorban lakozót, hogy térjen át Lőrincbe, különben menten kilocsantja barátja agyvelejét. A durla válaszul felnevetett, sértő, éles hangon. Orolay felhúzta fegyvere kakasát, és a doktor szemébe nézett.

Azóta is sokszor eszembe jutott a jelenet, melynek végletessége elborzasztó volt annak, aki látta. Úgy vélem, már akkor benne volt szegény barátunkban az örületre, a végső és könyörtelen tetterre való hajlam. Mindenesetre a Szemesben rejtőző bírta rövidebb ideig, elkapta tekintetét, és bólintott.

Ami ezután következett, azt nehéz leírni, és az illendőség sem enged minden részletet közölnöm e különös aktusból. Legyen annyi elég, hogy a jó doktor ugyanolyan mód menekült meg, ahogy megszállottsága is keletkezett – a száján át. Mikor vége lett, erőltlenül terült el székében, én pedig a kötelekhez ugrottam, és kioldottam kezét.

Lőrinc ellenben szinte azonnal magához tért. Felült az asztalon, végignézett rajtunk, majd egy ugrással a padlón termett. Mielőtt bármit tehattunk volna, nekiszaladt az egyik ablaknak, és kitörve azt, kizúdult rajta. Mind odarohantunk, és láthattuk a falusiak megbolydult csoportját, kik azonnal tudták, ki került közéjük, láthattuk Lőrinc alakját, amint ide–oda csapva az emberek közé nyomul, és láthattunk egy fehér ruhás lányt, ahogy elválik e tömegtől, és menekülni kezd. Anna volt az.

A kíváncsiság vagy a félelem hozta a térre, nem tudni, talán csak sejtette, hogy sorsát el nem kerülheti. Ám most, mikor visszatért kísértője, a természetes emberi rettegés és élnivágy úrrá lett rajta.

Amint vőlegénye is észrevette őt, azonnal utána vetette magát. Orolay rám nézett, én pedig bólintottam. Míg a törött ablakon át kimásztunk a házból, megsebeztem magam, de csak később, mikor vége lett, akkor vettem észre a vágást.

Anna a legközelebbi házhoz rohant, utána a fiú, mi pedig a nyomukba szegődtünk. A lány nem törődött az udvarban a lába után kapó kutyával, feltépte az ajtót, és eltűnt az épületben. Lőrinc felrúgta az ebet, és tétovázás nélkül követte egykori szerelmét. Orolay a kapuban ellenőrizte fegyverét, majd bátorítólag rám nézett, és előre indult.

A lak üresnek tűnt, ám a nagyszoba asztalán valami szegényes reggeliféle párolgott.

Megtorpantunk, és amint lihegve jobban körbenéztünk, azonnal szemünk elé tűnt a nagy, ormótlan szekrény, melyet e vidéken *sifonér*nek hív a nép. Anna abban remélt rejtkehelyet, de a durla elől nem bújhatott el. Vastag fája rázkódott és remegett a benne zajló küzdelemtől, úgy tűnt, bármelyik pillanatban darabjaira hull.

Akaratlanul is felemeltem pisztolyom, de eszembe jutott, hogy nem töltöttem újra. Tanácstalanul társamra pillantottam, aki azonban nem tétovázott. Találomra rásütötte fegyverét a szekrényre.

Tökéletes és szerencsés lövés volt. Oldalról, fejmagasságban érte a bútort, úgy, hogy keresztben átszelte belsejét. És mivel oly közlelől adták le, akadálytalanul felszakította a fát, Anna koponyáját, Lőrinc fejét, hogy a túlsó szekrényoldalban akadjon csak meg.

Ahogy kinyitottuk az ajtót, láthattuk is mindezt. A reggeli nap fényében a két fiatal test végtelen, nyugodt csókba forrt össze, csak a lyukas homlokukon és tarkójukon kiserkenő vér zavarta a kép szépségét. Anna arcán riadalom, Lőrincén elégedettség honolt, ám mindkét érzés megjelent már az áldozat és a támadó vonásaiban is, mintha összekeveredett volna mimikájuk a végső percben. A legszembevetőbb számomra mégis az volt, hogy egyik tekintet sem vált üvege ssé és halottá, mintha örök élettél kapcsolódtak volna egybe a csókban. Opálos elmúlásnak nyomát sem láttam, és mi ketten, szótlán szemlélők sejtettük, mit jelenthet ez.

Így történt, hogy a lassan magához térő Szemes doktor ápolása közben megkötetett az üzlet, és a zavarodott gazdától megvettem szekrényét. Lezártam, kulcsát a nyakamban lévő láncra akasztottam, és szekérre pakolva azonnal elindítottam egy ijedt, siheder legénnyel Gyarmat felé. Anna szülei addig nem kerültek elő, a falusiak pedig némán, szótlánul bámulták, ahogy elhalad sok szenvedést látott portáik előtt, de mikor a négyesünk követte pár órával később útját, már ismét üresek voltak az utcák.

Miksa uram intézkedett Pál temetéséről, és a kocsmárosnak is kiállított valamiféle váltót a károk miatt.

Szemes doktornak puha ágyat készítettünk a kocsmárosnéval a kocsi aljában, mi pedig töltött pisztolyainkat kézben tartva örködtünk felette, míg kiértünk a határba.

A jó orvos semmire nem emlékezett, többször elő kellett adni neki, mi történt az éjjel, még többször kért vizet. Szimptomái leginkább a macskajajra hasonlítottak – amin nem is csodálkoztunk.

Szécsény után értük be a szekrényt, ekkorra a doktor már összeszedte magát annyira, hogy kinyitotta. Hozzáérni nem mert a testekhez, de tölcserével meghallgatta mellkasukat, majd apró tükröt tartott orruk elé. Szótlanul szállt vissza a szekérre, és megkérdezte tőlem, mik a szándékaim.

Elmondtam, amit később teljesítettem is. Nagybátyám készülő mauzóleumának alapjába rakattam a szekrényt, úgy, hogy a testeket arccal a föld felé legyenek. Reméltem már akkor, ott, a szekéren, hogy hosszú nyugalma lesz e kriptának – tekintettel a család vagyonos voltára, és a kiterjedt rokonságra. Azt már nem kötöttem Szemes orrára, hogy a történeteket egy aprócska írásban kívánom megörökíteni, melyet a szekrény belsejébe rejtek majd.

A doktor végighallgatott, majd bólintott. Mellettem Orolay nyúlra kezdett lődözni, Miksa uram pedig maga elé bámulva pipázott a bakon.

Akkor és ott, hogy utoljára láttam őket életben, Szemes elmondta, hogy mit gondol a szerelmesekről. Orolay lövése épp abban a pillanatban érhetette őket, mikor a durla átmenni készült egyikből a másikba. Talán Annát már olyannyira legyengítette, hogy könnyű prédának tűnt szemében. Talán csak megzavarodott. Mindenesetre, a lelkek pusztulásával félúton ragadt, mindkettőben lévén, de egyikben sem igazán. Jelenlétét és erejét bizonyítja, hogy a holttestek szíve rendületlenül dobog, és gyenge lélegzést is tapasztalni. Elhallgatott, és az út hátralevő részében már alig szólt.

Így zárult hát különös kalandunk.

Most, ha ezt olvasod, már bizonyos, hogy e szörnyű sír titka napvilágra került. Csak remélem, hogy te, ki felnyitottad a szekrényt, előbb átfutod novellám, és csak ennek fényében döntesz arról, mit kezdesz a földi maradványokkal. Ha még nem késő – hozzájuk ne érj. Gondold csak meg, ember: a főváros szívében vajon mit tenne a durla, ha kiszabadulna? Megismerné a világot.

vége

A hős

/Rákóczi út/

Ha akkoriban valaki látta volna a Rákóczi utat fentről, madártávlatból, akkor egy hosszú, füstégette kígyó teste jutott volna róla az eszébe.

Egy kígyóé, melyet tűzbe tartottak villás ággal, míg végső agóniájában kiegyenesedett, mint egy bot. Autók ezrei alkották a kígyó szelvényeit, bennük összeégett, szétmálló testekkel, közöttük a menekülés összekormozott ösvényeivel. Nem merészkedett semmi erre a területre, semmi élő, csak átváltozott, egykori városlakó. Bár utóbbiak inkább még a Duna partján portyáztak, falkába verődve elfogtak mindent, aminek meleg és sebezhető volt a teste.

A túlélők egy kicsiny csoportja a Blaha Lujza téren összetákolt NATO-táborból kukucskált kifelé. Veszélyes kinézetű fegyverekkel lőttek bármire, ami a folyó felől érkezik.

A tábor a megszálló NATO-erők egykori parancsnoka, Van Helsing építtette, pont a fertőzött város szívébe, az elvadultak lakta terület közepébe. Liao Szhing, középkori kínai stratégia útmutatásait, és nem felettesei parancsát követte tettével. Liao úgy vélte, a legeredményesebb expedíciós tábor az ellenséges tér mértani közepén helyezkedik el. Ezzel nemcsak meglepjük a megtámadottat, hanem saját segédsapatainkat is kényszeríthetjük a hosszú utánpótlási sáv ellenőrzésére.

Van Helsing azonban nem kapott sem utánpótlást, sem segédsapátot. Csak egy kétségbeesett üzenetet a telefonrendszer összeomlása előtt a családjától. Beült az egyik Hummerbe, majd katonáit és az evakuálásra váró, még nem fertőzött városlakókat búcsúszó nélkül hátrahagyta. Ők pedig tartották magukat. Lőszerből és automata fegyverből volt elég, a támadások pedig egy idő után enyhültek. A Vadak, ahogy egymás közt a fertőzött kintieket nevezték, mind nagyobb sugarú körben pásztázták be a várost. Így a centrumra kevés erejük és figyelmük maradt.

Van Helsing utódja, az ellátótiszt, egy Sebastiano nevű mokány spanyol fiatalember volt. Rosszabb napjain úgy vélte, hogy készleteik még egy hónapig bírják, viszont az összezárt, különböző nációkból származó emberek már korábban tönkretesznek mindent. A verekedések, késelések és dezertálások mindennapossá váltak. A teret övező védőfal és aknamező nagyjából százhusz halandót rejtett, ezek közül csak pár tucat volt katona. Igaz, lassan ők is elvegyültek, –keveredtek a többiekkel. A férfiak összesátoroztak a magányos, megözvegyült nőkkel, a katonanők ösztönösen magukhoz vették az elárvult gyerekeket. Olyan nyelven folyt a családépítés, amit emberi fül sosem hallott azelőtt. A szükség, a fájdalom és az önzés nyelvén. Sebastiano minden reggel bejárta a tábor, kíváncsian belesett a bűzös sátorbelsőbe, a konyha ponyvája alá, és végül mindig arra a meggyőződésre jutott, hogy mindennek ellenére, mindent összevetve a legjobb, amit tett életében – az ennek a tábornak az irányítsa.

Csak a szélsőségek aggasztották.

A körülmények, az elszigeteltség és a reménytelenség torz és rémisztő viselkedésmintákat követelt a táborlakók részéről. Volt, aki agyontetováltatta magát korommal, mások öncsonkításhoz vagy –ostorozáshoz folyamodtak. A szektások külön részen éltek, ahol a füst mellett egész nap szállt imájuk az ég felé. Megint mások furcsa dolgokat kezdtek gyűjteni, vagy mindentől megszabadultak, s naphosszat meztelenül feküdtek a porban. Aztán ott voltak persze az alkoholisták és a paráználkodók – kik ezekben a régi, jól megszokott pótlékokban keresték a világvége ellenszerét.

Sebastiano reggeli útjai során általában összeakadt a legőrültebbel, Nagymedvével is, de az egykori katona látványa jobbra megnyugvással töltötte el. Úgy vélte, amíg az ilyenek a kerítésen belül, tehát az ő oldalán harcolnak – addig még maradt remény.

Nagymedve olasz volt, de már nem beszélt semmiféle nyelven, csak morgott. Korábban légideszantos egységet vezetett, és a fertőzés első heteiben a Bazilikánál dobták le őket. Egy hajdani esküvői menet tagjai percek alatt széttépték embereit. Ő maga, gyakorlott falmászó révén, fel tudott menekülni a nagytemplom tornyába. Ott levette válláról Koch & Lumber típusú távcsöves fegyverét, és elmaszatolta könnyeit. Aztán sorban leszedte a násznép tagjait, utoljára hagyva a menyasszony vérfoltos alakját. Mikor végzett, körbenézett, és fentről megpillantotta a Rákóczi út füstjét. Arrafelé indult, így jutott el a táborba.

Akkor már három napja égett az út. Van Helsing emberei épp elkezdték a kiürítést, mikor a katasztrófa bekövetkezett. A dugó a Keleti pályaudvartól a budai hegyekig ért. A tűz pont közepén, az Erzsébet hídon kezdődött. Valamiért, ki tudja már miért, berobbant egy benzinszállító kamion. A lángok láncreakciószerűen terjedtek tovább, autóról autóra, egészen a Blaha Lujza téri tábor tűzálló védőfaláig. Az ideiglenes állomásból ekkor lett végleges menedék. Van Helsing szállítójárművei ragacsosra égtek a tűzben, ezer és ezer autóval, busszal, motorral és vezetőikkel, utasaikkal egyetemben.

Nagymedve a tűz végére ért oda. Átverekedte magát a fél városon, és amit tett és látott közben – attól örökre megnémult. Útközben valahol talált egy preparált medvefejet. Ezt erősítette acélsisakja tetejére – innen kapta nevét is. A táborlakók néma tisztelettel kezelték, főképp, mikor csodálatos átalakulása kezdetét vette.

Talán egyedül ő járt ki a fertőzött városba a falak közül. Ám még az ő rövid gyűjtőútjai is csak a környékre korlátozódtak. Sebastiano hiába kérlete, nem löszert vagy konzerveket hozott, hanem különféle vastárgyakat. Ezeket aztán egy tízkilós kalapáccsal addig verte a tábor sarkában, míg el nem érte a számára kívánatos formát. Amikor kész lett, vécélánccal, biciklibilincsel vagy függönyzsinórral magára erősítette a páncélt. Nagymedve erős és magas volt, de lassan már száz kilónyi súlyt hordott testén. Soha nem vált meg ettől a csillogó, hegyes, szöges, tarajos borítástól, mely ormóttan hordóvá változatta. Senki nem tudta, hogy ürit vagy eszik. A lemezek árnya mögött lassan már arcát sem lehetett kivenni. Ha a sátrak közt cammogott, mindenki kitért előle, a felnőttek vele ijesztgették engedetlen gyermekeiket. Mégis, szörnyű vázába bújva biztonságot és ijesztő kegyetlenséget sugárzott, olyan erőszakot, mely végre az emberek oldalán áll.

S míg ebben rémisztő fedezékben sem merészkedett túl az Astorián. Ezért döbrent meg mindenki, mikor az Anya megérkezett.

Előző éjjel szörnyű hang jelezte eljövételét. A harsonaszerű trombitálás belehasított a sötétségbe, a parancsnokot és az összes táborlakót kikökkentve a régi világba kalauzoló álomból. Sebastiano felkelt, majd elbotorkált a védőfalig. Egy létrán felhágva, éjjellátó szemüvegével végigpásztázta a roncsokat és az épületek réseit. Az alatta összegyűlők a végítélet harsonáiról, Káli eljövételéről vagy Mahdi érkezéséről zagyváltak saját nyelvükön. Sebastiano végre mozgást lelt – egy zsiráf botorkált elő az Erzsébet körút felől. A parancsnok elbűvölten nézte, ahogy a lencsék zöld színeiben tündöklő állat elkocog a Keleti pályaudvar irányába. Aztán a fiatal férfi felsóhajtott, és visszatért a földre. A körötte toporgókat az állatkert nemzetközi nevével józanította ki, majd visszatért aludni.

Ezen előjel után kora reggel, még ágyban kapta a hírt, hogy valaki az aknamező szélén áll. Mikorra felért a nyugati falra, a nő már megindult a kapu felé. Több tucatnyi táborlakó kiabált neki figyelmeztetőleg – mindhiába. A spanyol elővette az aknatérképét, és a kapuhoz sietett. A mozgásáról ő is látta, hogy az asszony ember, nem Vad, tehát megmentendő. Ideiglenesen, míg mind itt nem pusztulnak. Ez járt a fejében, miközben a nagykapuba vágott ajtócskát reteszelte, mikor meghallotta a robbanást. Kirontott a szabad térre, és összeszorult szívvel kereste a testet – amikor egy árny vetült rá. A nő hullott alá az égből. Pörögve csapódott egyenesen karjaiba, vékony vércsíkot húzva a légben. Sebastiano megrogyant, de aztán gyorsan visszavonult terhével a fal mögé. Saját sátrába vitte a menekültet, közben arcát tanulmányozta. Alig látszott belőle valami, talán harmincas, valaha szép asszony lehetett. A vér, a por és a pizsokréteg a

veszteség ráncaival folyt egybe. Haja tincsekben őszült. A katona akkor nem mert a szemébe nézni. Amint megérkezett az orvos, kihátrált a sátorból.

Egy ideig a töredezett aszfalton sétálgatott fel-alá, mint szülőszoba előtt a leendő apa, majd elindult ellenőrző körútjára. Visszafelé jövet összeakadt az orvossal. A mélabús doktor egy ölnyi véres gézt hurcolt kezében. Elmagyarázta Sebastianonak, hogy az idegen, kit ekkor még nem hívtak Anyának, a tábor parancsnokát kéri.

Mikor a spanyol belépett a nehéz szagoktól terhelt sátorba, igyekezett nem feltűnően bámulni a nő jobb lábfejének hiányát. A sarokban egy ápolónő ült, a fekvő homlokát törölgette. Arcát már korábban megtisztította. A parancsnok levette sapkáját, és ösztönösen anyanyelvét használva mutatkozott be, mire a beteg ékes spanyolsággal válaszolt. Elmondása szerint spanyolt tanított hajdan a város egy gimnáziumában. Múltjáról ennyit akart csak közölni. A jelene szerint a budai hegyekből menekült tízéves kislányával. Az Erzsébet hídon próbálták átkelni, amikor a roncsok közt rajtuk ütöttek. Lányát elragadták, ő maga a vízbe esett. Még látta, hogy a pesti hídfőhöz hurcolják a gyereket, de ekkor a folyó elsodorta. Világ életében rossz úszó volt. Lentebb, a hajdani színház kiégett romjainál ért partot. Félőrltként botorkált előre az éjben, de valami kegyetlen gondviselő megvédte őt a támadásoktól. Csak azért, hogy a veszteségtől szakadjon meg a szíve.

Remegő, vékony ujjai itt megfogták a parancsnok csuklóját. Sebastiano alig hallotta a kérlelő szavakat, hogy kerestesse meg a lányát, küldjön ki embereket, mert ő tudja, hogy még él. Csak az ígész, fekete szempárt figyelte, úgy érezve, elvesz csillogásukban. Eszébe jutott, hogy az orvos szerint a vérveszteség, és a kialakuló sebláz nem sok jót ígért, legfeljebb még három, szenvedéssel teli nap lehetőségét.

Végül a parancsnok kiszakította magát a szorításból, és kérdezett valamit. Mikor a fekvő elrebegette válaszát, Sebastiano ígéretet tett az akkor már Anyának nevezhetőnek. Három napon belül előkerítik a Lányt, élve vagy holtan. Ekkor kapta meg a képet.

Csak odakinn, a perzselő délelőtti melegben értette meg, mit tett.

Nem volt ember, ki elmerészkedjen a hidig. Száz méteren túl senki, még a fegyveres csapatok sem mentek be a néma, elhagyott házak közé. Illetve egyvalaki igen, de ő bepáncélozta, kizárta magát az emberek közösségéből, Sebastiano hatásköréből.

Nagymedve szokott helyén, a tábor délkeleti sarkában időzött. Valamivel pizsmogott, egy nagy, feldöntött olajoshordón ülve. Mellette ott pihent háromszög alakú baltája, melyet egy lezuhant helikopter propellerjéből kalapált. A sisakjára vetülő árnyékre felemelte azt, ami hajdan a feje lehetett. Csikorgott, nyikorgott a vaslemezek tömkelege, Sebastiano pedig hátralépett. Intett a katonának, hogy kövesse őt, majd megfordult, és elindult. Kíváncsian várta, mi lesz, de a másik nyögve, zörögve talpra kászálódott, s békésen jött mögötte, egészen a jól őrzött raktárrészlegig. Valami még maradhatott benne a váll-lapok látványához kötődő engedelmességből.

Sebastiano a titokhoz, az utolsó reményhez vezette a katonát, aztán megállt a ponyvával letakart test előtt. Körbenézett, de egy nehézgépfegyveres őr sem volt a környéken. Így aztán lehajolt, és megoldotta az egyik rögzítőhurokot, majd engedte, hogy a páncélos szörnyeteg bekukucskáljon a ponyva alá.

A tiszt tudta, hogy a tábor el fog esni. Vagy a bent lévők vagy a kinti támadók – mindenképp elveszejt valaki. Csak idő kérdése volt, hogy a százhusz ember emlékké váljon, egy hősie és értelmetlen ellenállás ismeretlen epizódjává. Egy hónap haladék vagy három – a halál szemszögéből súlytalan tényező lett. Ezért aztán vészforgatókönyvről gondoskodott. A Hummer a ponyva alatt üzemképes volt, tankja tele – testvére annak, amit Van Helsing kötött el annak idején. Most a parancsnok türelmesen elmagyarázta Nagymedvének, hogy a dzsip lemezei minden fémnél erősebbek és biztonságosabbak. Aki ebből készít páncélt – azt nem érheti baj.

Nagymedve meglendült, sisakján a szőrös fej mintha kacsintott volna – és a ponyva már hasadt is. Ekkor azonban Sebastiano Coltjának csöve becsúszott azon a résen, mely mögött az olasz

szeme lehetett. A parancsnok lábujjhegyre állt, hogy odaérjen a lemezek nyílásához. Pipiskedve megfeszült a test előtt, közben fejét csóválta.

Míg a kapuhoz értek, az üzlet megkötött. Sebastiano angolul beszélt, úgy gondolta, azt biztosan megérti az olasz. Nagymedve három napig próbálkozik. Minden nap kimegy, s keresi a Lányt, leginkább az Astorián túl, a hídfőnél. A fémszörny itt megtorpant, kérdően meredt a spanyolra, aki zavartalanul tovább sétált, és zubbonyába nyúlt. Rövid tétovázás után átadta a lassan újra meginduló monstrumnak az Anyától kapott vérfoltos képecskét. Szőke copfos, foghíjas kis valami mosolygott a páncéllemezekre. Vagy a testet vagy az élet – Nagymedve behozza a fénykép modelljét. Ha ezt megteszi – övé a Hummer.

A sisak megrezdült, ez valamiféle bólintás lehetett, és a parancsnok intett az öröknek, kik nekifeszültek a nagykapunak. A fémember már nem fért ki egy hagyományos ajtón.

Sebastiano felsietett a kapu feletti toronyba, s onnan nézte, ahogy az olasz távolodik. Csigalassúsággal mozgott, mint egy tank, ösztönösen kikerülve az aknákat. Váll-lemezei csillogtak-villogtak, a combjaira tekert fémhuzalok pedig nyikorogtak a néma téren. A tábor odalenn sziesztázott, minden csöndes volt, a Rákóczi út füstös kígyója pedig várakozóan leste a közeledőt.

Sebastiano órákig állt a toronyba, és szagolta a mellette strázsáló dán vöröskeresztes ócska cigarettájának füstjét. Előttük a város maradéka nem moccant. Lassan delelőre kúszott a nap, a beton szinte ontotta a hőt. A Corvin áruház beszakadt tetejének maradékán sirályok telepedtek le. Rikácsolásuk figyelmeztetéséként hatott a csöndben. Délután, mikor megélénkült a tábor, a parancsnok visszament a sátrába. A nő aludt. Sebastiano leült mellé, elővette pénztárcáját, benne a hasznavehetetlen bankjegyekkel, és a Mariáról készül képpel. A fekvő mellé rakta a gyűrött fényképet. Az Anya ráncai ellenére, az álmában is vonásaira telepedő félelmen túl – megdöbbenő volt a hasonlóság.

Sebastiano sóhajtott párat, majd ő is elszenderült. A forróságban lassú verejtékpatak indult meg halántékán, végül cseppje a nő bágyadtan lógó kezére hullott, aki erre felébredt.

A parancsnok pedig a fájdalmas sóhajra riadt, a morfium hiányának követelődzésére. Vizes ronggyal megtörölte a szenvedő homlokát, majd a kérdő szemekbe nézett. Megrázta fejét.

Később, mikor a nap lebukott, kisietett az újból álomba merült sebesült sátrából. A falakhoz ment, a kapuhoz. Az őrség a szokásos tört angolsággal jelentett neki, hogy nem történt semmi – csak Nagymedve tért vissza. Egyedül.

Sebastiano a kútnál találta meg. Egy, a hajdani parkoló szélén álló tűzcsapot még a nagy lángok idején sikerült beüzemelni. Később kisebbfajta medencét törtek köré a betonba, itt fürödtek, mostak az emberek. A csapból valamiért nem fogyott ki a víz, renyhén, de rendületlenül csordogált belőle a medence közepén. A felesleg a metrálóuljáró berobbantott törmelékein át folyt el.

Az olasz most a rozoga káva szélén ült, s jobb karját locsolgatta. Vörös lett tőle a piszkos víztükör.

Amint észrevette a közeledőt, kiegyenesedett. A fémet mellkasán egy nagy zúzódás horpasztotta. Lábai és bal válla vértől és húsfoszványoktól vöröslöttek. Pallosa kicsorbult éllel feküdt a porban.

Sebastiano megállt előtte kérdően nézett fel rá. Az olasz megcsóválta fejét. Sisakjának széle összeakadt felhorgadt váll-lemezével. A másik szabadította ki, közben a holnapi folytatásról suttogott a férfi fülébe.

Nagymedve látszólag figyelmesen hallgatta, és kivárt, míg a parancsnok kifogy a szóból. Ekkor a spanyol hátralépett, rá az olasz fegyverére. Nyögve felemelte, és ujjai végigfutottak a zöld, ütött-kopott fémen. Aztán átnyújtotta a harcosnak.

Később, mikor megnyugodott, Sebastiano visszament a sátrába. Az ápolónő épp egy nagy kendővel törölgette a nő meztelen testét. A spanyol szégyenlősen elfordult, de az asszony

bágyadt hangon biztatta, maradjon. A nővér teste kitakarta mellét, szemérmét, csak az ágy végén lévő, gézbe burkolt csonk ejtette ismét ámulatba a parancsnokot.

Röviden akart beszélni, de ahogy elkezdte, mind jobban belesüppedt. Az óvatos lopakodásról és a lassú felderítésről mesélt. Hirtelen támadó ellenségről, meglepő túlerőről. Majd lefestette a fellobbanó csata sűrűjét, hol minden mozdulat életveszélyesé válik. A vér és hús kibomló virágai színezik a port, s a sűrű, nehéz szag hajnalig az utcán ragad. Végül az előretörés megdermed, a kutatást fel kell függeszteni.

Sebastiano itt meg-megakadt, lesütött szemmel zárta a történetet. Nincs eredmény. A kis területen mozgó felderítő egység egyelőre nem találta meg a kislányt. Talán majd holnap.

A nőt közben egy vékony lepellet terítette le a nővér, és diszkréten kivonult. A szövet hamar átizzadt a felhevült testtől, kirajzolva a főbb domborulatokat. Sebastiano leült a csonka taghoz, majd óvatosan megérintette. Az Anya nem nézett rá, se lábára, tág pupilláival a semmibe révedt. Aztán megköszönte az eltelt napot. Sebastiano bólintott, mutatta, még maradt kettő.

Másnap hajnalban a haldokló mellett ébredt, székéből az ágyra, annak szabad felére dőlve. Valaki elcammogott a sátor előtt. Az otromba lépésekről, amelyek felriasztották, eszébe jutott kötelessége. A sarokból felemelte géppisztolyát, és kiosont a sűrű hűvösségbe.

Amikor a kapuhoz ért, Nagymedve már eltűnt a kiégett roncsok közt. A meglepett örök bereteszelték mögötte a kijáratot, majd halkán pusmogni kezdtek keveréknyelvükön. Valahol tücsök ciripelt, de míg Sebastiano széthajtogatta az aknamező piciny térképét, abbahagyta.

Az olasz zsigerből ismerte a szabad járást a halálos sávon. A parancsnok úgy vélte, sisakja belsejébe karcolta az ösvényt. Nem volt bonyolult rajzolat, egy nagy, tekergő folyót utánzott. Míg Sebastiano belesétált, mind világosabb lett. A roncsok közé érve felmászott egy kisbuszra, s szemével a sisak csillogását kereste. Ám az épületek árnyékában esélye sem volt észrevenni az előtte járó.

Mikor beljebb hatolt, megpillantott valami mást.

Egy Vad volt, egy hajdani ember, ki levetkőzött minden normalitást. Felborult Audi csomagtartójának takarásában lapult. Sebastianot csak azért nem vette észre, mert falt. A parancsnok olyan közel lopódzott, amennyire csak bírt. Kitört szélvédőn át, kétautónyi távolságból vette szemügyre az ellenséget.

Sovány volt, aszott, sápadt testűnek tűnt. Barna öltönyt nadrágot és atlétát viselt. Mást nem. Első pillantásra nem tűnt fel rajta semmi, csak zsiros, ápolatlan haja és folyton rebbenő tekintete a vérmaszatos pofa felett. Aztán, ahogy az ember jobban szemügyre vette, hirtelen megannyi apró, borzasztó részlet lépett elő. Torz, különös dolgok a testen és a ruhán, olyan förtelmes jelképek és csinálmányok, melyek láttán Sebastiano gyomra felfordult. Elkapta tekintetét, mélyeket lélegzett.

Amikor visszanézett, a Vad nem volt sehol. A földön hagyta élelemét – egy ráncos, durva húsdarabot. Sebastianonak fogalma sem volt, minek lehet ilyen része, de nem maradt ideje ezen tűnődni. Felvilljogott mögötte egy hang és erős kezek egy kormos autóoldalnak lökték. Megfordulni sem tudott, mikor halántékát megütötte valami kemény. Most sajnálta, hogy nem hozott sisakot. A következő suhintás elől ösztönösen elhajolt, majd oldalt rúgott. Kapott egy kis teret. A fegyvert gondolkodás nélkül rántotta maga elé, és kaszált bele e lehetőségbe.

A Vad felsóhajtott, mint akit rekeszizmon ütöttek, majd meghátrált. Amilyen sebesen lerohanta a parancsnokot, olyan gyorsan húzódott vissza a roncsok árnyékába. Csak a lövések visszhangzó zöreje csattogott még az épületek közt. Nem sokáig, mert az utca túloldaláról futók lábainak dobbanása felelt rá. Sebastiano rájött, hogy ennyi volt – menekülnie kell.

Botladozva, hátra-hátralesve ért el a biztonságot jelentő aknamezőig. Az örök megfigyelték, ide már nem követtek senkit a Vadak. Az elmúlt hetek keserves tapasztalatai megtették hatásukat.

A parancsnok a térkép nyomvonalát követve visszasietett a kapuhoz. Az erősödő napfény szemébe tűzött, de arca mástól lett bíborvörös.

Egész délig nem mert bemenni a sátrába. Akkor is csak belesett, aztán rövid tétovázás után egy palack vizet rakott a sebesült keze ügyébe. Az Anya hálásan mosolygott rá, majd hirtelen kinyúlt, megfogta kezét. Tapintása tűzforró volt. Kérdezni akart, de Sebastiano pár semmitmondó szóval elébe ment szándékának. Végül felkapta fejét, fülelt, és szabadkozva elsietett dolgára. Odakint megint összeverekedtek az ételosztásnál.

Az olasz csak késő délután keveredett elő.

Valami vékonyat és véreset húzott be a kapun. Az emberek érdeklődve körbeállták, Sebastianonak úgy kellett utat törnie köztük. Lehajolt a testhez, majd elfintorodott a büztől. Egy fejnélküli, csenevész lánytetem feküdt előtte a porban. Apró mellei fölött szétszakadt zsákszerű pamutruhája. Hasán egy iszonyatos seb vöröslött, csillogó mélyében feltárva még a vastagbél hurkáját is. A parancsnok felnézett a komor vasgólemre, ami bólintott. Sebastiano nem akart hinni, ezért ismét szemügyre vette a halottat, míg pillantása meg nem akadott a csuklóján sárgálló kicsiny láncon. Egyetlen mozdulattal letépte, majd futva indult sátra felé.

Az Anya ébren volt, feszülten várt. Most összeszedettebbnek tűnt, mint korábban. Mintha időlegesen legyőzte volna a lábából szétsugárzó fájdalmat. Amikor Sebastiano belépett, az orvos épp megkötötte a sebet fedő gézréteget. A sátorbelsőt savanyú, rothadt zöldségekre emlékeztető szag uralta. A doktor gyorsan kihajtotta az ajtóponyvát, aztán a bejárat előtt rágyújtott.

Sebastiano a nőhöz lépett, tekintetük egybekapcsolódott. Az Anya kutatta a férfi gondolatait, és mikor nem talált semmit, kérdezett. A parancsnok megvonta a vállát, s elmondta a hulla történetét – amennyit tudhatott róla. Majd a nő kezébe nyomta a láncot. Az végtelen lassúsággal emelte fel, nézett rá, majd megkínzott arcán mosoly terült szét. Fektében rázta meg fejét, csapzott haja kígyóként tekergődzött a párnán. De ekkor már Sebastiano is bólogatott és mosolygott.

Csak a doktor hűtötte le odakinn a lelkesedését. A seb mind jobban üszkösödik. Nincs gyógyszer ellene. A további amputálás sem hozhat eredményt. Az Anya már a halál kapujában van.

E második nap végén a parancsnok ismét felkereste Nagymedvét. A harcos gyékényén pihent, olajoshordójának dőlve. Talán már nem mert lefeküdni, tudván, akkor segítség nélkül soha többé nem állna fel. Tőle pár méterre gyerekek bökdösték, dobálták a tetemet. A hullát új sebek és zúzódások tarkították, minden dobásra legyek rebbentek el róla.

Sebastiano elnézte a kölyköket, kiáltott volna, de aztán eszébe jutott, milyen sors vár egy gyerekre ebben a világban. Így aztán nem szólt, inkább a fémalakhoz lépett. Közölte vele, hogy rossz testet hozott be. A harcos nem reagált, maga elé meredt. Pallosa ölében feküdt, és ahogy elnézte, a parancsnoknak valami eszébe jutott róla. Sebastiano még egy napot kért. A hídfőig kell átfésülni a terepet, ha ott sincs a lány, akkor vége. Nagymedve hallgatta a kérlelő szavakat, majd a lemezek rejtekéből elővette a fényképet, és Sebastianonak nyújtotta. Ő hátralépett, az egyezsége hivatkozva. Nagymedve úgy tett, mint aki felhúzza egyik vállát. Jelzés volt ez, hogy már nem érdekli semmi. A másik pár pillanatig tűnődött, majd leguggolt hozzá. Hátrafordult, megnézte, milyen messze vannak a gyerekek. Aztán suttogva elmondta, hogy a lőszer jobban fog, mint azt gondolta. Ha így folytatódik, legfeljebb két hét maradt. Két hét múlva a falak védtelenné válnak. Aki nem lesz biztonságos páncélban, vagy nagyon messze innen – annak nincs jövője.

Nagymedve halkán szuszogott páncéljában, mellkasán a lemezek nyikorogva emelkedtek–süllyedtek. Amint Sebastiano a mély zúzódásra pillantott a páncélon, arra, melyet előző nap szerzett az olasz, ismét baljós sejtelve támadt. Végül Nagymedve biccentett, majd hessentő mozdulattal elküldte Sebastianot. Búcsúzóul még a lemenő napra mutatott. Éjszaka még ő sem merte elhagyni a falak védelmét.

A parancsnok elsétált a letakart Hummerig, és zsebéből elővette kulcsát. Egy karikán volt Maria lakáskulcsával. A baleset után ő örökölte, ahogy a lány ingóságait is. Marianak nem volt

senkije, temetésén csak pár jóbarát ácsorgott a keskeny sír fölött. Két koporsó kellett volna – két lélek feküdt odalenn, mivel Maria terhes volt, mikor szembehajtott vele egy részeg sofőr a nebusai serpentin egy kanyarjában.

Sebastiano megszorította, markába temette, majd zsebre gyűrte a Hummer kulcsát. Tudta, senkinek nem adhatja oda. Amint a burkolóívek masszív tömörségére pillantott, eszébe ötlött Nagymedve, a páncél és a sejtelem. A vágás, a csapás, mely a harcos mellkasát érte első nap, zöld színű nyomott hagyott. Ugyanolyan, mint a helikopterből élesített bárd festése. S ekkor Sebastiano a sűrűsödő szürkületben már egészen pontosan tudta, hogy átverték.

Aznap éjjel alig aludt valamennyit. Összekészítette fegyvereit, és annyi löszert pakolt hátizsákjába, amennyit csak tudott. A beteg békésen szendergett mellette, csak néha rebkent meg szemhéja a történetek csörgésére. Mikor pirkadt, a parancsnok a forró, összeharapdált ajkak fölé hajolt. A csókra az Anya magához tért. Ködös tekintete pár másodpercre kitisztult. A felfegyverzett férfit megpillantva könny futott végig arcán, amit Sebastiano törölt le. Árny esett rájuk – a nővér lépett be, fájdalomcsillapítót hozott. A hajnal a test legvédtelenebb napszaka, mondta fura anyanyelvén. Míg beadta az Anyának, Sebastiano ott állt előttük. Aztán a férfi megszorította a nő ernyedt kezét, és kisétált a sátorból. Lágy érintés állította meg. A nővér volt az. Tört angolsággal, sűgva merte csak kérdezni, hogy első nap mit kért az Anyától, cserébe a kislányért. Látszott rajta, azóta ezen tűnődik. A táborban nagyon kevés rejtély és titok maradt. Ezek odakintre, a falon túlra szorultak.

A lányát. Mondta Sebastiano, majd ismét elindult.

Az örök már nem szóltak semmit érkezésekor. A testén csillogó fegyverek és hevederek néma tiszteletre bírták őket. Sebastiano Arnout-hoz, egy francia, színesbőrű tizedeshez lépett. Kicsatolta Coltját, és átnyújtotta a katonának. A felelősség szót mondta mellé franciául, mert valahonnét ismerte ezt a kifejezést. A pisztoly Van Helsingé volt, távozásakor otthagya Sebastiano ágyán a parancsnoki kinevezéssel együtt. Arnout vonakodva vette át a fegyvert, megbecsülte súlyát, végül tisztelgett. Aztán persze becsukta mögötte a kaput. Sebastiano a szíve mélyén tudta – végleg. Felhúzta baljára a szarvasbőr lövészkesztyűt, melynek jobbkezes párját elvesztette, majd elindult.

Végtelen lassúsággal haladt felfelé a Rákóczi úton. Az utca jobb oldalán ment, a kiégett, lerombolt kirakatok előterében. Balfelé a kormos roncsokat, másik oldalt a sötét üzletbelsőket figyelte. Minden lépése előtt várt pár másodpercet, fűlet. Talpával kerülte a szilánkot, téglamorzsát, csilingelő töltényhüvelyt. Így ért el az Astoria négyes csomópontjáig. Messze előtte, a híd lábánál füstölt valami. Körbefordult, de nem észlelt mozgást. A Vadak pedig ott voltak mindenhol, megérezte zsigereiben, a bőre alatt futkározó hangyák képzete miatt is. Amint továbbindult, bele az ismeretlen tartományba, elől, valahol a Ferenciek terénél zaj támadt, mintha valaki kukafedőt ütögetett volna kalapáccsal.

Szép, napos délelőtt volt egyébként, mikor a levegő bársonyos melegből lassan forrósággá érik. Fegyverei mind jobban áttüzesedtek testén, bal keze izzadt a bőrkesztyűben. Amikor egy mozi kirakata előtt haladt el, rebbenést látott odabenn. Pislogott, de kiderült, csak izzadság folyt szemébe.

Úgy nézett mindenre, mint potenciális veszélyforrásra. Annak idején kapott valamennyi fegyveres és önvédelmi kiképzést, de tudta, hogy a jó reflexek hosszú stresszben begörcsölnek. Most, hogy már ki tudja mióta lopózkodott előre a néma úton, sziklakeménységűvé merevedtek tagjai. Csak akkor sóhajtott ki a feszültséget, mikor megpillantotta az elefántot és Nagymedvét.

A férfi egy kirakat előtt állt, melybe egy döglött elefánt hevert. Az állat a Duna felé indulhatott, most felnyársalva, szétszaggatott oldalával feküdt a Jégbüfé feliratú tábla alatt. Előtte Nagymedve várakozott. Lába körül, jó tíz méteres körben testek heverték. Összevagdosta, darabokra szedve, kifacsart pózokban vérezték össze az aszfaltot és a fémóriást. A parancsnok

döbbsen szemlélt a látványt, majd behúzódott egy felborult kisbusz hátulja mögé. Egyáltalán nem akart most Nagymedvével találkozni.

Hirtelen éktelen csörömpölés, fülsértő lármá támadt, melyet korábban is hallott. Kinézett fedezékéből – Nagymedve verte a mellét kardjával. Ekkor valami elsuhan Sebastiano mellett, a roham légáramlata felborzolta haját. Döbbsen nézte a kisebbfajta csapatot, mely az olasz felé tartott. Nyolcan lehettek, gyerekek, felnöttek, némelyik kezében kő, bot. Egyikük sem törődött a parancsnokkal, még csak meg sem álltak, hátra sem fordultak. Úgy tűnt, rangsorolják ellenfeleiket, előbb a másikkal akarnak végezni, aztán...

A küzdelem rövid volt és kegyetlen. Egyszerre csupán hárman–négyen tudtak ráugrani, belekapaszkodnia a hatalmas testbe. Nyilvánvalóan a földre akarták vinni, kibillenteni egyensúlyából. Akkor már könnyebben le tudták volna feszegetni róla a páncélt.

Sebastiano feszülten figyelte a harcot, de nem bírta magát elszánni a támadásra. Ellátótiszt volt, nem kommandós vagy ejtőernyős. Nem hős. Már az elején érezte, hogy képtelen lesz kilépni fedezéke mögül. Azzal biztatta magát, hogy még véletlenül Nagymedvét találná el. De ez a hazugság üresen forgott fejében.

Ám a katonának nem volt szüksége segítségre: játszi könnyedséggel rázta le magáról a támadókat, majd a propellerrel esett nekik. Mindegyik felé ugró, nekirugaszkodó alakot elért ellencsapása. Egy–egy vágással fejeket szelt le, törzseket választott ketté. A Vadak nem sikoltottak. Némán hullottak el, csupán néha morgott csalódottan az, akit épp találat ért. Húsz másodperc múlva az óriás ismét ellenfél nélkül maradt.

A parancsnok még mindig guggolt, és végre kibiztosította fegyverét. Úgy vélte, még többen fognak jönni. Az elefánt és Nagymedve együttesen túl sok ígéretes célpontot jelentett ezen a helyen.

Néhányan a földön lévők közül még izegtek–mozogtak kínjukban, mint az eltaposott bogarak, de az olasz nem törődött velük. Rövid tűnődés után körbesétált, aztán megállt egy test felett.

Ekkor Sebastiano végre felállt, hogy odasiessen társához, de amint megpillantotta, mit csinál az, megtorpant.

Nagymedve fél karral a magasba tartotta a kiválasztott tetemet. Szőke, hosszúhajú gyerek lány volt, ernyedten lógott az óriás karjaiban. A férfi felemelte pallosát, és hat csapással összezúzta arcát.

Aztán egy mozdulattal letépte nadrágját, egy másikkal pólóját. A meztelen alakot végigfektette a betonon, és lassan, aprólékosan megvizsgálta. Végül megint felkapta, majd a hátára vetve megindult vissza, Sebastiano és a tábor felé.

Ekkor futott oda hozzá a kislány.

A parancsnok nem látta, honnan érkezik. Talán a közelben bujkált, a metróaluljáróban vagy a Jégbüfé nevű helyen. Az elefánt mögött. Egyszerre csak ott volt, csatakosan, kormosan csimpaszkodott Nagymedve derekába. Zavart, reménykedő tekintettel bámult fel rá, és pergő, mekegő nyelven magyarázott neki valamit.

Sebastiano elmosolyodott, majd megenyhülve nézte a megmentőt, aki ledobta terhét, hogy a kislány állá alá nyúlt. Lágyan elforgatta fejét, és megvizsgálta a piszkos vonásokat. A gyerek remegve várt. Ekkor Nagymedve felemelte pallosát.

Sebastiano olyan gyorsan célzott és lött, mint egy profi. Maga is meglepődött a reakción – de aztán rájött, igazából sosem bízott az olaszban. Örült volt, mint majdnem mindenki odabenn a táborban avagy idekinn a világban.

Lövésai fellökték a fémtestet. Nagymedve hátratántorodott, aztán térdre esett. Sebastiano megindult felé, és nem törődve a sikoltozó lánnyal, folyamatosan tüzelt. A fémóriás ekkor összeszedte magát, majd a parancsnokra rontott. Felé kaszált fegyverével, de nem érte el. Helyette egy autó ajtajába csapott, a vas beragadt. Sebastiano ismét leadott egy sorozatot, és a közeli ütések újból és újból meglökték az olaszt. A tár kiürült, mire a parancsnok eldobta a gépfegyvert, és előhúzta pisztolyát. A sisakra célzott, próbált betalálnia a résen. Nagymedve

felé nyúlt, kezével fogta meg a lövést. Vér spriccelt, üvöltve hátrált. Sebastiano azonban nem kegyelmezett. Már nem figyelt arra, mit csinál, csak kiürítette, és kilökte a tárat, hogy övéből újat toljon a helyére. A hátráló olasz után sétált, aztán közvetlen közletről újból löni kezdte. A páncél kongott-bongott, szikrát hánytak rajta a lövedékek. Nagymedve minden ütésre felhördült, botladozva, vérezve menekült, egészen a kirakatig. Nem vette észre az akadályt, behátrált az elefántba. A hason nyílt hatalmas seb befogadta, mint valami anyaméh, így az olasz átszakította a belső részeket, s eltűnt a vérben és húsban. Kisvártatva kapálódzni kezdett, ujjai fogást kerestek. Sebastiano megállt felette, lihegve, füstölgő fegyverét leengedve nézte a kilátástalan küzdelmet. Mikor megértette, hogy ellenfele beszorult, otthagya.

A kislány sápadtan, értetlenül állt előtte. Spanyolul próbálkozott, mire a gyerek arcán felismerés suhant át. Sebastiano még közelebb lépett hozzá, leguggolt. Nyújtotta felé jobb kezét, és végigsimított haján. A lány hálásan elmosolyodott, de még mindig remegett a félelemtől. Ekkor a katona elővette Maria fényképét, majd felmutatta neki. A gyerek tanácstalanul bámulta, aztán mintha valami átrendeződött volna benne. A kép felé nyúlt.

Sötét árny vágott közéjük, és Sebastiano kezébe éles fájdalom hasított. Üvöltve ugrott talpra, maga után húzva a védtelen tenyerébe maró Vadat. Baljával emelte pisztolyát, közben próbált nem figyelni az ismét sikoltó lányra. Aztán lőtt, többször, míg a fogak el nem engedték kezét. Mély, lüktető seb maradt kezén, tele fekete mocsokkal. A vére a meleg betonra csöpögött, elkeveredett a többiével.

Nagyon sokan gondolták azt, hogy a kór testnedvekkel terjed. Senki nem bizonyította, de logikusnak tűnt. Sebastiano is több tucat elbeszélést hallott megharapottakról, kik vaddá lettek. Jobbára szelíd kételkedéssel fogadta mindezt – de most...

Elnézte a fognyomokat, majd lehajolt, és letépte a hulla ruhájának egy darabját. Ezt tekerte tenyerébe. A kislány ekkor már csak hüppögött. Könnyei mögül figyelmesen bámulta őt, aztán tétován elindult, ösztönösen a tábor felé. Úgy lépkedett a testek közt, mintha tüskés bokrokat kerülgetne.

Sebastiano utána botorkált, majd még egyszer visszanézett a kirakatra. Nagymedvéből alig látszott valami. Lassan, nehézkesen küszködött, az elefánt húsát tépdeste. Úgy tűnt, mindhiába. Alig mentek pár lépést, új neszek rajzották körbe a párost. Surranó léptek, autózások nyikordulása, megpöccintett kődarabok. A parancsnok azonban nem látott senkit. Pisztolyát maga elé tartva sétált, azt gondolva, ha nem sietnek, a lány sem fog félni.

Pár perc múlva a kislány megszólalt, de mutatta is. Sebastiano odanézett – egy kormos arcból előcsilllogó szempár leste őket. Pár pillanat múlva eltűnt. A gyerek felnézett a férfira, aki megvonta vállát.

Pedig már lassan megértette, mi történik. Észlelésében a hangsúlyok fokozatosan eltolódtak. A fény mind jobban kiélesedett, a mozgás pedig darabossá vált. Először azt hitte, a vérvesztéstől van, de sebe már csak lüktetett. Aztán a kislány teste vesztette el körvonalait, és idővel már nem látott belőle mást, csak egy nagy, vörös csomót. A környező házak és roncsok elemeikre bomlottak, majd új rendben tűntek elé. Amint ámulva körbenézett, hirtelen minden egyértelmű lett. Kezdte elveszteni indítékait, alig figyelt a lány izgatott sutyorgására, csak ezt a változást értékelte. Megértette ugyanis, hogy mi milyen célt szolgál. Az a motorháztető kitűnő tér az ugráshoz. A fal kiszögélése mögött el lehet bújni. Az árkádok üvegtörmeléke árulója lehet, de az összeégett kuka halmai akár élelmet is rejthetnek. A város elemei logikus ismeretté álltak össze.

Megrázta fejét. Még messze volt a tábor. Ismét lenézett a lányra, pislogott, míg az vissza nem nyerte alakját. És arcvonásaiban megjelent Maria lehetősége. Ettől aztán magához tért.

Megragadta a vékony kis kart, és futni kezdett. Mögötte izgatottan felvonyított valami. A gyerek nem értett semmit, elhaló hangon kérdést tett fel. Sebastiano nem válaszolt, csak új tudásával pásztázta környezetét. A Vadakra nem figyelt, mert tudta, már nem kell. Amikor a gyerek kifulladt, felkapta ölébe, úgy rohant tovább, meg se érezve a súlyát. Ebben a beteg

menekülésben minden összemosódott – az idő, a tér, a körötte mozgók, mind elvesztették fontosságukat. Azon kapta magát, hogy már azt sem tudja, hova tart. De amíg emlékezete maradékában felismerte a célt, hirtelen megérkeztek.

Átmászva egy széthasadt busz platóján, a tábor előtti térre jutottak. A katona elővette az aknatérképét, és belenézett. Elborzadva meredt az érthetetlen foltokra és elúszó jelekre. Tudta, hogy valamit jelentenek, de már nem emlékezett rá, hogy mit. Csak a lány karját fogó ujjaira figyelt. A közvetített inger puha, védtelen testet sejtetett. Nagyjából azt is tudta, hol kellene felhasítania körmével, hogy kibukjon a belseje. Ismét megrázta a fejét, és felnyögött. Ráébredt, kudarcot vallott.

Lehajolt a gyerekhez, aki elhúzódott tőle. A mozdulatra Sebastianot elöntötte a düh. Rántani akart egyet a vékony kis testen, de tettét még időben megakasztotta. Helyette a tábor kapujára mutatott. Aztán oldalt lépdelt, maga után húzva a másikat. Még rémlett neki, hol kezdődik az, ami fontos. Egy folyó, amibe bele kell sétálni. De csak a lánynak.

A kezébe nyomta a térképet, majd meglökte a vállát, ezzel bocsátva útjára. A gyerek először nem értette, aztán nem akart menni. Mögöttük, a roncsok közül mind több lélegzetvétel jutott el Sebastiano fülébe.

A katona intett a gyerekeknek, ismét a kapura mutatott, majd a kezében tartott aknatérképre. Aztán lépett egyet felé. Szabad keze karomként görbült, és hirtelen jó ötletek rohanták meg húsról és erőszakról. A másik sírva fakadt, és hátrálni kezdett. Nyikorgás kélt a távolban – a tábor kapuja volt az. Sebastiano fellélegzett, majd a roncs felé fordult. Nem kellett sokáig néznie, hogy maradék tudatával megértse, az új parancsnok, Arnout közeledik. A jó francia.

Kioldotta a sebet takaró kendőt, hagyta a porba hullni. Baljában zavaróan nehezedett valami fém. Ezt is elengedte. Így már jobb volt. Várta a támadót.

A Vadak is észrevették a megmentőt. Az első úgy iramodott meg a gyerek irányába, mint egy gepárd. Sebastiano azonban elfogta, és eltörte a nyakát. A másik már őt támadta. Ez nagyobb, jobban táplált volt. Komolyan megsebezte a parancsnokot, mielőtt meghalt.

Ám ekkorra már a két másik alak is összetalálkozott. Sebastiano fél térdre esve nézte őket, valahonnan, talán a nyakából melegség folyt zubbonya alá. Új és új hangok sorakoztak köré. Hirtelen minden megtelt dühödt mozgással. Azok a távolban elindultak a kapu felé, az ő lehetőségei pedig beszűkültek. Izgatóan közelinek tűnt a halál.

Messze, bal oldalt robbanás kélt, narancs és szürke dolgok szálltak felfelé. Egy merészebb Vad próbálta az aknamezőn beérni a menekülő párost. A katona a zajra összeszedte magát, felállt. Épp időben, hogy kitérjen egy újabb ellenfél elől, megragadta zsíros haját, és visszarántotta. Aztán a földön fekvő gyomrára lépett, többször, míg mozgott. Végül lihegve megállt, háttal a roncsoknak, a veszélynek. Mélázva kutatta szemével az emberi alakokat – már a tábor kapujában akadt rájuk. Maga sem értette, miért mosolyodik el.

Ekkor támadtak rá.

vége

A ketrec

/Andrássy út/

Az első gyilkosságot akkor láttam, mikor szerelmet akartam vallani. Mindkettőben volt valami rítus, ám ezt csak később értettem meg. Amikor megölnek valakit, iszonyatos energia és érzelmi feszültség szabadul fel. Olyasféle, mint a szerelmi mámor. Azokban a napokban, mikor a Változás elterjedt, ez nagyon furcsa volt. Az utcán bármikor életre kelhetett az erőszak. Persze mind főképp attól rettegtünk, hogy mi leszünk a következő áldozata. Ám néha még jobban féltünk attól, hogy végig kell néznünk egy gyilkosságot.

Mindebből már csupán a szerelmemre vagyok hajlandó emlékezni. Minden mást kizártam. Ez az egy éhség maradt meg bennem, és a vágy. Fél éve, hogy nem láttam, azóta az utolsó tavaszi nap óta. Korábban hosszú hónapokig, minden reggel találkoztunk nagyjából hét negyvenötkor, az Andrássy út és a Csengery utca kereszteződésében. A Csengeryből jött, általában a sarkon futottunk össze. Eleinte mindig meglepődtünk a dolgon. Később, hetek múlva elmosolyodtunk e véletlen egybeesésen. Aztán, mikor eltelt pár hónap, már figyelni kezdtük a másikat.

Nagyon finoman, decensen öltözködött. Ahogy a húszas éveikben járó, irodában dolgozó nők szoktak. Nem volt sem kirívó, sem harsány a stílusa. Természetesen mozgott, látszott, jól érzi magát bőrében és ruhájában. Azt már nem tudom, milyen a szeme színe, de hajának lágy barnaságára emlékszem. Gyakran láttam, hogy frissen van mosva, ilyenkor érezni véltem a sampon szagát is. Legtöbbször azonban a parfümillata kísértett egészen az iskoláig. Néha már előre megéreztem, mielőtt egymásba futottunk. Olyan volt, akár egy hírnök. Hétvégenként, ha bevásárolni mentem, minduntalan betévedtem egy–egy parfümériába, ám sosem találtam meg ezt az illatot.

Nehéz megfogalmazni, miképp lesz egy utcai ismeretségből szerelem. Egyáltalán, miféle ismeretség ez? Minduntalan összeakadsz a munkanapok kezdetén ugyanazzal az emberrel, ugyanabban az órában és percben. Hol van itt a kapcsolat? A kutató, fürkésző nézésen, az előzékeny mosolyon és a későbbi udvarias biccentésen kívül – nincs semmi. Korábban soha nem csináltam ilyet, több okból sem. Például, mert házas vagyok.

A nő már többször feltűnt a kapu előtt. A régi technikateremből pont odalátni. Az az első emeleti ablak nem rácsozott, de ide már nem is érnek fel. Órákig elnézem, ahogy ácsorog az utcán. Magányos, védtelen, még egy bot sincs nála. Néha leküldöm Öcsit, hogy mondja meg neki újra. Látom, figyelmesen hallgat, bólogat, de nem mozdul. Kezében ott a lap, a fénymásolat. Kíváncsi vagyok, melyik lehet rajta.

Így megy ez délelőtt tízig, akkor hátrasétálok a tornateremig. Útközben jöhet egy cigi és egy dobozos sör. Közben még mindig ezen a lányon tűnődöm, meg a többin, akik üres kézzel vissza–visszajöttek. Nem értik meg, hogy mindez szintisza üzlet. Nekem aranyszívem van és nagy belem. Az éhség a mi urunk, nem az igazgató úr. Ő már odalenn van, a pincében.

A tornaterem galériáján három padosor húzódik. Az első három méter magasságban kezdődik – odáig a csupasz fal. A padok mögött ablakok – hányszor lemostam ezeket! Most leülök a legfelső sor szélére, és bambulok a lenti dolgokon. Ahogy ide–oda császálanak, a sarokban kuporognak, vagy összeverekednek. Egy részüket ismerem, itt tanítottak. Ott van Julika, a gazdaságis. Már hiányzik az egyik füle, de még jó erőben van. Vagy Karcsi bácsi, a technikatanár. Őneki az ősz üstökét tépte meg valaki. Az alsó tagozatos tanító néniket az első hetekben megölték. Talán túl jószívűek voltak a túléléséhez.

Öcsi később csatlakozik hozzám. Óráként bejárja az iskola lezárt részeit. Mondtam neki, hogy túlzásba viszi. Ide senki nem jut be, és innen senki nem jut ki a mi engedélyünk nélkül. Eleget dolgoztunk rajta. Mindegy, ő pincétől a padlásig ellenőriz mindent. Aztán megkeres engem.

Nyolcvéves kora óta keres engem, mióta anya meghalt, és apa lelépett. Öcsi nem nagy szám, de mégis a testvérem. Úgy értem, a fejében nincs minden rendben, de én mégis szeretem. És ő az egyetlen támaszom, mióta ez a járvány megbolondította a várost. Ha az ő száznolcvan kilója nem lett volna, már én is odalent őrzöngének a kosárlabdapalánk alatt. Vagy kint kutatnék az utcákon valami ehető után.

Még etetés előtt megbeszéljük a napi dolgokat. Hogy a vízpumpa megint eltömődött. Pedig takarítani kellene a slaggal, odalent egyre nagyobb a bűz. Aztán a készletekről is szót ejtünk. A lentiekéről a pincében. A legutóbbi nagy viharról, ami miatt a biológiai terem ismét beázott. S persze szóba kerül lány is.

Én egyre másra azt mondom Öcsinek, hogy bolond. Láttunk már ilyet. Mikorra ideérnek, olyan dolgokat élnek át, amiktől elmegy az eszük. Ilyen világban élünk. Szerintem történik velük valami, amiktől megzavarodnak. Ebben az esetben nincs üzlet. Meg sem értik, mit akarunk tőlük. A legtöbb egy-két nap után elkorrodik.

Öcsi a fejét rázza feltevésemre, csalfán mosolyog. Furcsa az arcán ez a vigyor. Talán akar valamit a lánytól. A lába közt ficáncol neki a kis rudacska. Huszonhat éves, de még nem volt nővel. A tornateremben őrzöngőket megkaphatná – de azok még ráragasztanak a Kórt, ezért eltoltattam tőlük. A pincelakók, a szelídebb fertőzöttek közt meg nincs nő.

Tudom, hogy Öcsi bízik a lányban. Reménykedik, hogy megszerzi azt nekünk, amit minden alkalommal a fülébe súg. Ha így lesz, beengedheti az iskolába, az erős tölgyfakapun belülre. A mi birodalmunkba. Ahol már azt csinál vele, amit akar. Ha hagyom. Ki tudja, talán hagyom.

A feleségem persze nagyszerű asszony. Minden hűtlen vagy hűtlenséget fontolgató férj ezt mondja. De ő valóban – kifogástalan. Szőke, alacsony, már a molettség határán, ám még az innenső oldalon. A hús még izgalmasan feszül rajta. Domború és homorú, arca gyakran piros, haját mindig másképp hordja.

A természetét tekintve sincs okom panaszra. Szelíd és nyugodt, nem házsártos vagy rosszkedélyű. Sokszor elmélyül gondolataiban, máskor egy-egy lényegtelen dologról képes percekig érdekfeszítően beszélni. Alapvetően vidám, de óvatos teremtmény. Mintha látott volna olyan dolgokat, még a Változás előtt, amik figyelmeztették. Nagyon régóta ismerjük egymást, azt hiszem, nincs rejtett tulajdonsága előttem. Ritkán, két-három alkalommal veszünk össze házasságunk alatt. A szokásos, apró szóváltásból kerekedő vihar. Díványon vagy barátoknál aludtam, de végül mindig átvészeltük. Mindig visszaengedett az ágyába.

Még a szex is megfelelő lehetne, mind minőségét, mind mennyiségét tekintve. Ez egy nagyon fontos kérdés a házasságban, a legtöbben elbagatellizálják. Én különösen ügyelek rá, noha egyébként nem vagyok figyelmes szerető. Ő jól ellensúlyozza kapkodó, gyors stílusomat. Ahogy oly sok dologban – ebben is kiegészítjük egymást.

Minden rendben is volna, de még sincs úgy. Már jó ideje nincs úgy, és a lány a sarkon, hét negyvenötökör, csak a végére ért oda.

A hét vége felé Öcsi mondta, hogy fogyóban az étel. Én ellennék nyúlhúson, de ő borzad tőle. Nincs mit tenni, beszélni kell a lánnyal. Pár napja jött egy másik jelentkező is. Alacsony, szemüveges férfi, a feleségét kereste. Fénykép se volt nála, találomra verte a nagykaput, és kiabált mellé. Attól féltünk, idecsödi őket. Végül Öcsi kergette el a bolondot, végigrugdosva az utcán.

Most, ezen az esős reggelen, nézem, ahogy lebontja a torlaszt, a hat bordásfalat, amit a tornateremből hozott ide. Aztán kilakatozza a láncokat, és óvatosan kikémlel a kukucskálón. Majd kinyitja a kaput.

A nő ott áll az esőben, már csurom víz. Egy pillanatra még meg is sajnálom. Intek neki, jöjjön beljebb. Nem mozdul, percekig bámul ránk. Gondolom, elszokott már az emberi társaságtól. Aztán, amikor belép az iskola boltíves aulájába, csak még nyugtalanabb lesz. Biztos a szabad

terekben őrzi csak biztonságban magát. Nyurga, inas alkat, sovány, de még izmos – ezt azonnal felmérjük Öcsivel. Ahogy így végignézem, már tudom, hogy korábban tévedtem, nem bolond. A kezem ügyében üveg pálinka, megkínálom, lassan kóstol bele, összegörnyed. Köhögni kezd, én egy padhoz támogatom, és gyengéden elveszem tőle a megázott fénymásolatot.

Ezt a sorozatot jó pár hete raktuk ki Öcsivel. Az Andrássy úton, az Oktogonon és a pályaudvar környékén. Rajta az arc, alatta kézzel írva a hirdetés. A fertőzött személy átvehető a Bajza Utcai Általános Iskolában. És a cím.

Mutatom neki a képet, kérdem, hogy ő kell, biztosan ők kell. A lány ajkait nyalogatja, és fél szemmel Öcsit lesi, aki a kapu előtt szuszog. Biztosan a menekülési lehetőségeken jár az esze, de azért bólint. Erre én elmondom szépen, nyugodtan, hogy milyen nagy költséggel jár a fertőzöttek tartása és megóvása. A nyulak, amiket nekik adunk, szénát zabálnak. A vizet fel kell szivattyúzni a régi ciszternából. A szemetet, mocskot el kell takarítani. Aztán ott van a védelem. Hiába olyan ez az épület, mint egy vár, mégis be tudnak jutni a kintiek, ha nagyon akarnak.

A lány sóhajt, most már nyugodtabb. Megérti, mi nem akarunk rosszat. Pontosabban én nem, Öcsiről nehéz nyilatkozni. Sokszor jómagam sem tudom, mit tervez a bolond kis fejében. Folytatom, úgy magyarázok az idegennek, mint anyám annak idején a piacon. Csak valamennyi élelmet kérünk, és már viheti is. Főképp konzerveket, de bármi mást, mindegy mit, csak ne nyúlhúst. Annyit kérünk, amennyit a súlya nyom. Ismét megrázom a képet az orra előtt. Az ő súlya. Előveszem a jegyzetfüzetemet. Ebben vannak a telefonszámok is, amelyek már nem jók semmire. Az iskola tanárainak a számai. Fellapozom a megfelelő névnél, és mondom is, hetvennyolc kilogramm. A lány reménytelenül néz fel rám.

A lány a sarkon akkor jelent meg, mikor már tudtam, nem bírom sokáig a házasságomban. Az a fajta rosszkedv volt ez, melynek okát szinte lehetetlen megtalálni. Benne van a reggeli ébredésben. A hideg padlóban és a keserű kávéban. A másik testének motozásában körötte. Ahogy álmosan és nyűgösen tesz-vesz, zuhanyzik, öltözik, elindul. Nem marad utána semmi jó érzés vagy kellemes illat. Csak a csípős parfüm.

Erre emlékszem, de ez nem igaz. Mert a feleségem voltaképp olyan ébredéskor, mint egy nagy macska. Kéjesen nyújtózik, finoman lépeget apró lábain, a forró víz sugártól nyögdécsel, a kávé apró, figyelmes kortyokban issza. Eleven, telve étellel már ebben a korai órában is. Ám én mégse így érzékelem őt. Olyan, mintha tudathasadásom lenne. Lényem egyik része tudja, hogy nagyszerű teremtés, és minden együtt töltött percünk áldás. Másik felem azonban már csak azt várja, hogy csukódjon az ajtó. Hogy egyedül lehessenek, és leüljenek egy székre. Ilyenkor mélyet sóhajtok, és arcomat kezeimbe temetem. Aztán eszembe jut a lány a sarkon. Nem akarok neki csalódást okozni, ezért pár perc múlva elindulok én is. Kiszabadulok a közös börtönünkből, alvásszagú, elátkozott, szomorú lakásunkból.

Az utolsó hetekben már egész nap csak ezeket a reggeli találkákat vártam. Úgy siettem feléjük, mint a megszállott, nem figyelve arra, mi történik körülöttünk. Tőlem az egész világ összeomolhatott – ahogy azt meg is történt – már csak az a nő érdekelt.

Persze, sejtettem, minden hiába. Ha el is tudok menekülni a lakásból a másikkal, akkor sem változik semmi. Addig a másodpercig, míg el nem kezdünk beszélgetni, csodálatos lehetőségek állnak előttem. Ám amint megismerkedünk majd egymással – ismét bezárul a ketrecem. Mind eljártsszuk ezt életünkben. Ki egyszer, ki százszor. Vágyakozunk egy idegenre, és képzeletben felruházunk mindazzal, amit elvárunk az élettől. Jóssággal, rejtelmességgel, izgalommal, feszültséggel, békével és sok szeretettel. Mindezt belesűrítjük ebbe a szerencsétlen formába, majd csalódunk, amikor kiderül tévedésünk. Az első pár találkozás után lemondhatunk egy fél tucát vágyunkról. Pár hét elteltével újabb szeretett vonások tűnnek a semmibe. Évek múlnak el, és még mindig hiszünk és várjuk a cáfolatot – jobbára hiába. Vannak, aki így élnek le az életüket. Ostoba téveszméik rabjaként. Én is közéjük tartozom, bár most már igazi rab is vagyok.

Miután a lány elmegy, és Öcsi ismét felépíti a torlaszt, elkezdjük a napi munkát. Csak reménykedhetünk, hogy odakinn ő is teszi a dolgát.

A tornaterem szellőztetése az első. Anélkül nem nagyon lehet sokáig megmaradni odabenn. Aztán fentről, a karzatról lemossuk őket slaggal. Ez nagyon nehézkes, mivel elszaladnak a víz elől. Már aki még tud szaladni. A mocskok elfolyik a radiátorok alá tört résen át. Fogalmunk sincs, odalenn hol köt ki. Ha végeztünk, lemegyünk a pincébe. Itt tartjuk a nyugodtabbakat. Valamiért még van áram, bár odakinn az utcai lámpák már nem kapcsolnak fel éjszakára. Gyertyafényben nem szívesen téblábolnék itt.

Most csak három ketrecnek van lakója, köztük ott a lány embere. Annak idején ezek tárolók voltak, vasrácsos kis fülkék. Most ők csücsülnek odabenn, a magyartanár, a szemközti ház gondnoka és az igazgató úr. Míg én vizet adok nekik, Öcsi hátramegy a nyúlketrecekhez. A gyerekeknek volt itt valamiféle biológiai szakkör. Már akkoriban se szerettem, mert nekem kellett összetakarítani a sok szemetet utánuk. Aztán a gyerekek nem jöttek többet, de a nyulak maradtak. Hagytuk szaporodni őket. A kinti garázsban nagy bálákban áll a széna, azzal kihúzzuk még jó ideig, csak meg ne rohadjon a télen. Öcsi kétnaponta vág le belőlük. Szaporák, azt hiszem, harminc volt eleinte, most már száz felett tartunk. Alig férnek a ketrecekbe.

Amikor a Változás lassan elterjedt, az egész dolog, a Kór hatalma apró utalások formájában lopódzott be a tudatomba. Azért nem figyeltem rá, mert a nagy pillanatot terveztem, és csak erre tudtam koncentrálni. Elhatároztam ugyanis, hogy végre megszólítom őt. Többször elpróbáltam, mit fogok neki mondani, sőt, egy ízben az iskolában még le is írtam egy tanuló füzetébe. Csak jóval később jutott eszembe, így majdnem kiosztottam a kettes fogalmazással együtt.

Nem maradt sok vesztenivalóm. A mosolyokból és összevillanó tekintetekből persze tudtam, hogy reménykedhetek. Emiatt egyszerre édes és szomorú hangulatban tengettem napjaim, várva a megfelelő alkalomra. Az, hogy egyre több erőszakos cselekedet, gyilkosság, rablás, értelmetlen leszámolás, ámokfutó vérengzés történt a városban – hidegen hagyott. A híradót nézve aggódtam egy kicsit, hogy mi lesz ebből, és hogy valóban járványról van-e szó, de ez volt minden. Egyszerűen nem engedhettem meg magamnak a luxust, hogy másra figyeljek. Sajnos, emiatt vesztettem el őt.

Már senki nem mondja, hogy mit kell csinálnunk. Most Öcsivel találjuk ki a dolgokat. A nyulakat, a fényképezést és a fénymásolást. Azt, hogy üzleteljünk a kintiekkel. Amíg vannak kintiek.

Elnézem az igazgató urat a ketrecében, és elégedett vagyok. Mindenki a helyére került. Hányszor rám szólt, hogy piszok van a lépcsőn, hogy Öcsi ijesztgeti a gyerekeket, vagy hogy nem takarítom rendesen az ablakokat. Hát, most ő néz ki úgy, mint aki sárban hempergett. Az öltönye szakadtan lóg rajta, a haja, mint a szénakazal. Néha hergelem őt egy bottal, etetés vagy mosdatás alatt, de semmi. Olyan, mint akiből kiveszett a lélek. Így persze nincs sok értelme, hamar meg is unom a dolgot.

Amikor érintkezem velük, például beadom nekik a friss vizet vagy az ételt, tudom, hogy nem kell félni – ez a három ideleln egyáltalán nem veszélyes. Mégis, mindig rosszérzésem van, mert nem tudunk semmit a Változásról. Résnyire nyitom az ajtót, úgy csúsztatom be a tálkáikat. Soha nem próbálkoznak. Biztosan tudják, ők járnának rosszul. Fél füllel hallom, hogy Öcsi hátul már nyúz, de nem megyek oda. Felfordulna a gyomrom, pedig még nem is ettem szinte. Jöhet egy cigaretta, ez legalább elűzi a vérszagot. A nyulak idegesen motoznak ketrecekben. Ha majd kész a hús, mehetünk fel, bedobálni a tornateremben lévő tucatnyi bolondnak. Öröm lesz nézni, ahogy egymást tépik érte. Ilyenkor érzem igazán, mégis csak valami jót teszünk.

Addig is a füstön át a férfit bámulom, aki már teljesen más, mint a lány fénymásolatán. A ketrec végébe húzódik, sérült lábát maga alá vonva. Úgy tűnik, mint aki valamin töpreng, de már nem

hiszek nekik. Nincs belül semmi. Ahogy kint is mind jobban eltűnik a húsa. Amikor azt mondtam, hetvennyolc kiló, hazudtam a lánynak. Jó, ha hatvanat nyom. Hiába, nincs sok élelmünk. Ma is, legfőljebb egy combot kap, nyersen. Délután talán zabkását, de egyáltalán nem biztos, hogy lesz kedvem főzni. Ez az egész, hogy előre kell terveznem napokat, igen nagy teher. Néha visszaírom, hogy nincs, aki parancsoljon.

A férfi felsóhajt, ki tudja, mi jut eszébe.

Pénteki nap történt. Úgy véltem, a hétvége időt ad majd, hogy átgondoljam az eseményeket, és hogy mindent elmondjak a feleségemnek. Tudtam, bármilyen választ kapok, a sorsunk már eldőlt. Aznap hajnalban ébredtem, kicsoszogtam a hűvös erkélyre, és elnéztem a panelházak szürke tömbjeit. Szívem kávé nélkül is hevesebben vert. Alig bírtam kivárni, hogy a felségem összeszedje magát, és felkapva a kocsikulcsot, elinduljon. Én teljesen más irányba mentem, busszal, majd földalattival. Soha nem utaztunk együtt reggelente.

Az, hogy akkor láttam őt utoljára, ma is nyomaszt. Izgatott várakozásomban nem figyeltem rá, nem emlékszem, mondott-e valamit, megcsókolt-e, avagy csak kisétált a lakásból. Talán hallottam, ahogy odalenn a parkolóban beindítja az autót. És a kávécsészéjét biztos, hogy én raktam be a mosogatóba. Emlékszem, apró rúzsfoltnak maradt rajta.

Mindez homályos tükröződésként maradt csupán meg – másra kellett akkor figyelnem. A tévében a rendőrfőkapitány nyilatkozott, mikor lekapcsoltam. Az arckifejezése aggódónak és tanácstalannak tűnt.

És aztán jött a hosszú, idegtépő dülöngélés az iskolatáskák közt a buszon, le a hegyről, egészen a folyóig, át a hídon, majd le a föld alá. Számoltam a perceket. Soha nem néztem még meg ennyiszor órámat ezen az úton. Másodpercre pontosan zajlott minden. Az időzítés tökéletes volt, szokás szerint, negyvenötre értem a Csengery utcához. A sarok túloldaláról már hallottam kopogó lépteit. Ismét a fekete magassarkú volt rajta. Kifűjtam a levegőt, megdörzsöltem a szemem – és megálltam. Belém fog ütközni. Ha nem, akkor meg fog torpanni, mikor kibukkan a sarok mögül. Csak ilyenekre tudtam gondolni.

Amikor már egész közel ért, éreztem, hogy mindenem lüktet és bizsereg. A levegő elektromosságtól és feszültségtől volt terhes – ám mindez nem belőlem áradt. Közeledett egy ember, aki gyilkolni készült.

Másnap visszajön a lány. Mögötte egy nagy szövetszák, van vagy hetvennyolc kiló.

Öcsi izgatottan nyitja a kaput, de mielőtt kitárná, megfordul, rám néz. Látom rajta, nem az étel miatt nyugtalan. Ő soha nem éhes, napokig elvan egy falat kenyérrel, mégis ilyen kövér. Megvonom a vállam, mert nem érdekel.

Vigyorog, ahogy a nyíló résen át kidugja fejét, néz jobbra, néz balra – óvatosnak kell lenni.

A zsákot Öcsi hozza be, a lányt én. Bab, száraztészta, penészes krumpli érkezett. Van egy mérleg a tanáriban, ahol alszunk, oda kísérik a vendéget. Sokáig vacakolok a súlyokkal, a másik kettő nyugodtan várakozik, a lány később elsétál. Hetven kilót hozott, fogalmam sincs, hogy miképp tudta összegyűjteni, és elvonszolni idáig. A zsák alja szétfeszlett a betonon.

Körbenézek, látom, már ott ül az ő asztalánál. A férfi dolgait nézegeti, a fényképtartóban lévő képet. Könnyes az arca. Ránk néz, én Öcsire, intek neki. Dagad a nadrágja elől, ahogy megindul felé.

Néha nem értem Öcsit. Sok dolog van benne, ami zavaró, de ennek ellenére lehet szeretni. Annak ellenére is, hogy tudom, miket művelt, mikor a kórházban dolgoztam. Én is hibáztam, de mit tehettem volna – mivel senkire nem tudtam hagyni, esténként bevittem magammal. Aztán persze, amíg az alagsori folyosót nyaltam, néha betévedt olyan helyekre, ahova nem kellett volna. Szerintem akkor tört meg benne valami. Korábban sem volt teljesen rendben, de a halottak óta már nem törődik semmivel.

Én pedig mit tehetnék az ő akarat ellen?

Osztályfőnöki óráimon mindig azt hangsúlyoztam, hogy az erőszak sehova nem vezet. A gyerekek talán elhitték ezt. Ahogy mi, többiek, felnőttek is. Ám köröttünk lassan megváltozott minden. A takarítónő behordta húszéves, elmeháborodott fiát esténként az iskolába. Azt hallottam, a gyerek holtak húsából evett. Az utolsó napokban ugyanilyen örültek jelentek meg minden sarkon. A külső kerületekben éjjelente fellángolt egy–egy panelház. Az alvók nem tudtak lefelé menekülni, a füst felkúszott a tizedikig. Égő fáklya végén várták be a véget, pizsamában üvöltözve. Nagyon valószínűtlenné váltak a dolgok. A levegő, a fények, a színek. És a félelem, mely e bizonytalanságból fakadt, behálózott minket. Én leginkább a testemet féltettem. Jól megalapozott szorongás kerülgetett, hogy valami szörnyű történik majd velem. Védtelennek és törékenynek éreztem magam. Folyton az járt a fejemben, hogy végzetes sebet szerzek egy hirtelen támadásban. Esténként, dolgozatjavítás után az épület sötét sarkait fürkészve lopóztam haza. Az örült fiú támadását rettegtem, aki majd beleharap a húsmomba, és fogaival valami végérvényeset művel. Mindez ott volt a levegőben. Mindenki így érzett akkoriban a városban, nemcsak én. A félelem és a pánik napról napra erősödött, és senki nem tudta, hogyan ér véget.

Azért csak követem őket.

Öcsi megy elől, a lány utána, mint akit megbűvöltek. Kezében szorongatja a fényképet. Átvágnak az elsősök termei előtt, oldalt kanyarodnak, az ebédlő irányába, majd lefelé indulnak a pincébe. Olyan szépen, csendben lépdelenek, mint két régi jóbarát. Megállok hát a lépcső tetején. A lány észreveszi, a fordulóban ő is megtorpan, és felnéz rám.

Azt gondolom, most látom utoljára. Meg vagyok róla győződve, hogy Öcsi elintézi. Így vagy úgy, de gondja lesz rá. Figyeltem őt, hogy les rá. Még soha nem láttam ilyennek a tekintetét. Nem kellett volna a lánynak idejönnie. Nincs senki ezen a világon, aki ennyit ér. Nincs olyan dolog, amiért érdemes ennyi kockázatot vállalni. A Változás, a kinti fertőzöttek és mi. Mind rossz, de a legrosszabb majd odalenn várja, a ketrecben.

Aztán minden olyan gyorsan történik.

Mielőtt megpillantottam volna őt, felharsant a sikoly az Andrássy út túloldalán. Először megdermedtem, aztán tovább akartam menni, túl a sarkon. Csak a begyakorolt mondatokkal kívántam foglalkozni, az utolsó normális reggelek egyikén. Ám valami érthetetlen részvét még ezt is elvette tőlem. Vagy talán az örök kíváncsiság hajtott, mikor megálltam, és a hang irányába fordultam?

Egy autó állt a zebrán. Vastag, szoknyás lábak nyúltak ki kerekei alól. A sofőr, egy fiatal, kövér férfi ott guggolt felettük. A zebra elején egy nő állt, elfúló hangon sírt, majd a hájas mozdulatára ismét sikoltott. A térdelő ugyanis babrált valamit a fekvő testen, de hogy mit, azt én nem láthattam. Megindultam feléjük. Mögöttem megérkeztek, majd megtorpantak a kopogó léptek, az ismerős illat lassan beérte orrom.

Nem fordultam meg. A sofőr cipőjét körbefolyó vértócsát bámultam, lassan, de céltudatosan mozgó kezét. Aztán kiléptem a széles útra, és oldalt tértem. Balra néztem, nem jött semmi. Elöttem a baleset perspektívája lassan gyilkolássá tágult. A férfi ütemesen verte a fekvő koponyáját a betonba. Hol megemelte a csatakos, ősz hajtincseket markolva, hol lecsapta a fejet. A sikoltozó addigra elhátrált, de már nem is tudtam rá figyelni. Elbűvölve néztem a sofőr energikus mozdulatait, és hirtelen megértettem – tetszik a dolog.

Ekkor fordultam vissza a lány felé. Ott állt a sarkon, engem nézett. Nagyon távolinak tűnt, főképp arckifejezése miatt. Én pedig nem tettem semmit, csak lassan elvettem róla tekintetem. Amikor ismét a párosra pillantottam, már tudtam, hogy számomra minden megváltozott. Ez volt a legfájóbb. Nem pedig az, mikor átléptem az úttest záróvonalán, és egy jobbról érkező autó elsodort.

Öcsi kinyúl, és megragadja a lány haját, eltüntetve a szemem elől. Hallom, hogy felsikolt, és hogy legurul a lépcsőkön. Aztán Öcsi teste puffant, talán ráugrott. Nem akarok többet hallani. Egy fej csapódik a nagy pinceajtónak, amit mindig zárva tartunk. Biztos vagyok benne, hogy a lányé.

Elhatározom, hogy inkább megyek, megfőzöm a kását. Legalább azzal előrébb leszünk. Már épp fordulnék, de a hirtelen beálló, gyanús csend megállít. Semmi nem moccan odalenn. Tudom, hogy a lánynak sikoltania, Öcsinek hörögnie kellene. A tagok, az ujjak, a lábak a betonon csapkodnának, dobolnának. Semmi nincs mindebből. Pár perc tétovázás után nyugtalanul megindulok lefelé. Mindenféleképpen gondolkodom közben, de amit a forduló után látok, az megdöbben.

A lány valóban a pinceajtó előtt hever. Öcsi rajta, a lábai közt. Nagy, busa fejét a lány melleire hajtva figyel a másokra. Az pedig a képet Öcsi hátára szorítva könnyezik, és motyog maga elé. Csak annyit mond, hogy szeretem, szeretem. Ez a nagy mamlasz pedig biztos magára érti. Vagy egyszerűen csak ellágyult. Szentimentálisak lettünk összezárva idebenn. Nagy szívem van, de Öcsinek néha még nagyobb. Elnézném még őket sokáig, ám vár a munka. Csettintek, mire a testvérem magához tér, felnyúl, és befogja a lány száját. Aztán lerángatja a nadrágját, és teszi a dolgát.

Már a ketrecben ébredtem. Amitől tartottam, bekövetkezett. A bordáim és a jobb térdem sajogtak, a bőr több helyen szétnyílt rajtam, testem vérzett. Nagyon lassan tudtam mozogni, felállni, rázni a rácsot, inni a poshadt vízből. Később, mikor elájultam, valaki kicserélte a kötéseimet. Éles fény villant, rájöttem, fényképezőgépből, régi, polaroidos surrogás követte.

Hetek teltek el az ócska rongyokra szögező bénaságban. Hamar megértettem, hogy az iskola pincéjében vagyok. Hátról, a folyosó végén nyulak motoztak. Elöl, az első két ketrec felől néha morgás, ebédidőben elégedett csámcsogás szűrődött felém. Sorstársak éltek ott. Soha nem próbáltunk meg kapcsolatba lépni egymással. A két gondozóval sem, akik hamarosan nélkülözhetetlen, figyelmes tartóimmá váltak.

Az első időkben megfordult a fejemben, hogy beszéljek velük. Később rájöttem, hogy csak a takarítónőnél lenne érdemes próbálkozni. Fia, az egykori halottevő úgy ment és szuszogott, mint egy vadkan. Hallottam, ahogy pusztá kézzel eltöri a nyulak nyakát. Tűrtem, hogy durva lapátkezeivel lefogjon, míg anyja a hideg vízzel lecsutakol. Biccentettem, ha a napi adagomat belökte az ajtó résén.

Tíz napja lehettem idelelenn, mikor már elég erőt éreztem ahhoz, hogy beszéljek. Az asszony épp vödörbe gyűjtötte mocskunkat. A szomszédos ketrec lakója halkán vinnyogott. Talán fájt valamelyike. Mikor a takarítónő odaért hozzám, nyitottam a szám, és kiejtettem egy hangot, egy m hangot. Kérdezni akartam, egy kérdő névmással. Aztán nem mondtam semmit. Megértettem, ahogy rám nézett, hogy nincs mit kérdezni. Nem akartam tudni – avagy nem is érdekelt – hogy mi van odakinn. A nő tekintetében benne volt a válasz mindenre.

Azóta már ki tudja, mennyi idő telt el. Semmi nem változik, csak a testem lesz mind kevesebb. Biztos vagyok benne, hogy nem kaptam el a Kórt. Ember maradtam, majdnem teljesen. A hely, a pince megnyugtatóan körbeveszi ezt a maradékot. Karcsi bácsi, a technikatanár saját tervezésű zselégenerátorai még mindig egyenletesen szolgáltatják a sárga fényt. A takarítónő néha furán néz rám. A nyulak mind hangosabbak, talán megnőtt a populáció. A falak nedvesednek, néha víz csöpög a fejemre. És ma reggel új, ismeretlen lakó érkezett a mellettem lévő ketrecbe.

vége

Hulló angyalok

/Árpád híd/

Ahogy a Tolvaj rákanyarodott a hídra, azonnal a fékbe taposott, és megállította az autót. Kiszállt, és tett pár tétova lépést. A lába alatt remegett a beton a bombázástól. Jobbról rakéták szeltek át ívesen a levegőt, és eltűntek baloldalt. Valahonnan a budai hegyek közül indították őket. A célpont az egész város volt.

– Hű – mondta a férfi, és megvakarta fejét. Távolról folyamatos, tompa dördülések hallatszottak. Mintha egy hatalmas kalapács verne egy vas támfalat. Szinte a levegőben is érezni lehetett a rezgéshullámokat.

Aztán megpillantotta a zuhanó testet a Duna felett. Pörgő, tollhullató szárnyakkal, kétségbeesett gyorsulással közeledett a víz felé. Olyan volt, mint egy összegöngyölt madár. Amikor eltűnt a híd íve és korlátja mögött, ő visszaszállt az autóba, és elindult.

A jelzőlámpák alatt, a Népfürdő utcai felhajtó előtt egy tank állt keresztbe a hídon. Nagy, zöld teste fenyegetően csillogott a reggeli harmattól. A rakétafüstös égen át valamennyi napfény hullott rá, meg-megcsillantva ormótlanságát.

A Tolvaj óvatosan fékezett, majd a jármű előtt jó tíz méterre megállt. A torony nem mozdult. A fémtömeg egyik nyílásából sem jött, repült vagy áramlott ki semmi. Rövid várakozás után a sofőr kiszállt az autóból.

Csípős reggel volt, olyan, mi kora tavasszal és késő ősszel lepi meg az embert. A Tolvaj összehúzta magán fekete széldzsekijét, és türelmetlenül kiköpött. Szeme sarkából látta, hogy újabb angyal hull az égből a Dunába. Nem fordult arra, helyette a tank orra felől kirajzolódó árnyékot leste. Valaki guggolt a lánctalp takarásában. Egy alak, vállán hosszú, hegyes dologgal.

– Hahó! – kiáltotta a Tolvaj.

– Maradj ott – jött az érdes válasz.

– Nem akarok rosszat. Segíthetek? – próbálkozott a Tolvaj baráti hangon. Mögötte halkan, megnyugtatóan morgott az ósdi Mercedesz motorja. – At kell mennem a túlsó oldalra. Mindenkinek a hídon át kellene mennie – folytatta a férfi. Ahogy ezt kimondta, az árnyékból test lett, mert a Katona felállt és előlépett.

Fiatal, húszas éveinek közepén járó férfi volt. Megejtően szép és lágy vonásait páni félelem torzította.

– Magával nincs baj? – kérdezte, nem véve le fegyverének irányzékát a Tolvajról. – Maga nem kapta el?

– A fertőzést? – a Tolvaj szélesen elmosolyodott, ölelésre tárva szét karját: – Itt állnék akkor? Beszélgetnénk? Már rég átharaptam volna a torkodat.

Míg a Katona mérlegelte az ajánlatot, leengedte a puskáját. Pihenj tartásba gyengült, majd a harcoksinak dőlt.

– A többiek? – kérdezte a Tolvaj, miközben rágyújtott. Nyújtotta a csomagot a másik felé, aki elfogadta, biccentett. A Tolvaj odasétált hozzá, a Katona kivett egy szálát. Fejével a torony felé bökött: – Odabenn – válaszolt, miközben beleszívott cigarettaájával a lángba.

– És miért nem jönnek elő? – kérdezte a Tolvaj, elrakva öngyújtóját. A Katona nem szólt, csak nézett maga elé, és cigarettázott. Vonásai átrendeződtek, hogy megbékélve a füsttel és a társasággal immár szelíd nyugalmat tükrözzenek. A Sráca gondolt, aki ugyancsak meghalt.

A Tolvaj elvesztette türelmét, és nyögve felkapaszkodott a nedves fémre. Óvatosan keresgélve a fogódzókat eljutott a nyitott ajtóig. Benézett a harckocsi belsejébe, majd hátrahőkölt.

– A parancsnok tette – folytatta a Katona felpillantva rá. – Kiszállt vizelni a Dagály strandnál. Onnan jöttünk, hogy biztosítsuk a hidat. Senki, se fertőzött, se nem fertőzött nem mehet át Budára. Ez a parancs. Amikor a parancsnok visszaszállt, elkezdett furcsákat mondani. És

mikorra kiértük a hídra, már tudtuk, hogy elkapta a betegséget. Éreztem, hogy baj lesz, ezért kimásztam azzal, hogy majd irányítom a gépet. A korlátok miatt. Mikor felértem, hallottam, hogy kiabálnak. Aztán robbant.

A Srác egy bajtárs volt. Egy férfi volt. Egy szerelem. Nagyon sokáig nem tudták, mások se. Együtt kezdték a kiképzést, a hatszázhármasoknál. Keskeny, keserű szagú ágyak. Sorban lelépő barátnők. Hétvégén kimenő a gyorsétterembe – egy jót enni. Összejött egy kis csapat, akik segítettek egymást. Az öregekkel és a tisztekkel szemben. Mindig együtt lógtak, köztük is leginkább ő és a Srác. Észre se vették, és lassan testvérekké váltak. A futás, a céllövészet és a durva beszéd volt e kapcsolat kovácsolója. Aztán egy szép nap a Srác rájött. Sokáig nem mondta el titkát. A Katona ugyanúgy élt, tudatlanul, vakon. Az együtt töltött idő számára közömbös volt. A Srácnak már szenvedés. Minden tétova összeérés a zuhanyzóban neki kedvezett. A reggeli öltözködés neonfényes csillogása volt egyetlen reménye. Sokáig tartott, míg megértette, hogy ez a dolog összetöri. Nagyobb önála, ahogy nagyobb a katonaságnál és minden egyébnél. Így aztán kimondta. Három hete egy műszaki boltban. Kimenőjük volt, és a Katona fényképezőgépet akart venni. Egy csomót kipróbáltak. Elkészült képeik talán örökre a gépek tárolóin marad. A Katona bizakodva és viccesen nézett a lencsébe. A Srác arca elgondolkodó, feszült volt. Lent, az étteremrészlegnél aztán közölte vele. Egyszerűen, ahogy a hasfájást jelentjük be. Csak annyi volt, amit mindenki kimond ilyen esetben, csak az az egy szó. A Katona megrémült és dühös lett. Viccelni próbált. Aztán szótlanul, mogorván tértek vissza a laktanyába. Nagyon lassan kezdődött az eltávolodás. A Katonán múlt, de a Srác is érezte, hogy vesztett. Hogy neki vége, kihullott mindenből. Amikor már nem is köszöntek egymásnak, elterjedt a dolog. Ez is a Katonától eredt. Csak célozgatott rá, majd egy másik szakaszbélinek nyíltan elmondta. Közben piros és izzadt lett az arca. Tudta, mit tesz. A Srác közellenség lett. Ahol és ahogy lehetett, bántották. A tisztek elnézték a dolgot, nem avatkoztak közbe. Valamelyikük még beszélt is vele, hogy szereljen le. A Srác arca tele volt zúzódasokkal. Gombjai fityegtek ruháján, mert minden éjjel, míg aludt, a többiek levágták azokat. Haját ugyanezen gondos kezek vörösre festették álmában, ezért leborotválta. Így találtak rá, kopaszon és összeverve a vécében pár nappal a Kór kitörése előtt. Nyakán a hurok szigorú és kötelességtudó erővel feszült. Amikor elvitték a hordágyon, a Katona előtt kicsúszott karja a lepel alól. Pont, mint egy ócska horrorfilmben. Ő és a többi néma szemlélő így megláthatta ezt az elvékonyodott, szürke tagot. De csak a Katona értette meg a titkot, amit a Srác közölni akart. Letérdelt, hogy megcsókolja ujjait, de az eü.-sök nem vártak. A test elment. A Katona pedig megértette, milyen a reménytelen szerelem

Eldobta a cigarettát, és érezte, szája kiszáradt. Megrémült, mert hirtelen úgy rémlett neki, hogy elmondta gondolatait. A Tolvaj arrébb, a híd korlátjának támaszkodva állt, lenézett a Duna felé. Ahogy odasétált hozzá, arcán nem látszott semmi. Szája sarkából szikrázva hullt le a cigaretta mélybe.

– Gyere velem – mondta aztán, és a Katonára bámult. Tele volt a szeme bánattal és együttérzéssel. A Katona most már biztos volt benne, hogy hangosan beszélt az előbb, de nem érdekelte – megkönnyebbülten bólintott.

– Úgysincs már senki, aki parancsoljon – tette hozzá, és elindult az autó felé.

– Akkor ki lő? – kérdezte a Tolvaj elnézve a füstpamacsos hegyek felé, majd beszállt ő is. Nagy tágas, kocsis volt, hideg, őszi szagokkal. A Katona viszolyogva nézett körül. Puskájának tusa koppant a padlón. – Nem tudom – mondta. – Valami vidéki csoport lehet.

– Akik nem tudják, mi a szitu – indított a Tolvaj, és kikerülte a tankot.

– Miért? Mi tudjuk?

– Itt a világvége.

Erre a Katona nem szólt semmit, a célzótüskét babrálta, a cső végét, mely mellkasáig nyúlt. Előttük egy ideig nem volt senki az úton. Kissé távolabb valami sötét csillogott.

– Én nem vagyok vallásos – mondta aztán mégis a Katona. – De az biztos, hogy ez az az idő, mikor az ember embernek farkasa.

– És megítéltetnek a rosszak és a jók – bólogatott a Tolvaj, majd elmosolyodott.

Az előttük lévő szakaszon két autó állt keresztbe. Majdnem teljesen eltorlasztották a jobb sávot. Az egyik orra befűródött a másik vezetőoldali ajtajába. Mindkettőben fehér ballon feszült a kormány előtt.

– Hó, hó – állította meg a Katona a kocsit, majd azonnal kiszállt. Felemelt fegyverrel megindult a roncsok felé.

– Elférünk – tekerte le az ablakot a Tolvaj. Órájára nézett, mint aki siet valahova. Aztán rövid tűnődés után mégis követte a másikat.

Amikor a talajra lépett, hatalmas dördülés hallatszott a Parlament felől. Akaratlanul is felnézett az égre. Feje fölött fehér tollak kergetőztek a feltámadó folyómenti szélben.

– Ezt jól elintézték – hallotta társa hangját. Odanézett. A szétroncsolt orrú autó ajtajából egy test lógott ki. Feje, az ajtó, a küszöb és a légzsák oldala vörös volt. Arcát mintha erős marok szorította volna össze.

– Nem a karambol nyírta ki – motyogta a Katona. Megragadta a testet, kiszabadította az öv szorításából, és a földre lökte. Nedvesen terült el a lába előtt. Behajolt a légzsákhoz. – Ezt nézd meg, micsoda kocsi! – szólt hátra. A Tolvaj óvatosan kikerülte a halottat, és a motorháztetőhöz sétált. Csupa ránc és gyűrődés volt. Felnézett a Katonára, és a fejét rázta. – De a benzint elvihetnénk – mondta az. A Tolvaj szólni akart, majd megvonta vállát. Ahogy a lángoló Parlament felé fordult, nyöszörgés ütötte meg fülét.

– Itt van valaki – kiáltotta, és megkerülte a másik autót. Az anyósülési ajtónak támaszkodva fiatal nő ült a betonon. Nagyon szigorúnak tűnt fekete kosztümjében. Szőke, egyenes haját szoros kontyba fogta. Halántékáról és bal combjából vér szivárgott a föld felé. Az árnyék sötétjére felpillantott.

– Még él – mondta a Tolvaj az odaérő Katonának. Az Üzletasszony acélkék szemét mintha hályog borította volna.

– Kik maguk? – kérdezte elhaló hangon. A Tolvaj leguggolt hozzá, és kitapintotta pulzusát: – Barátok.

Az Üzletasszonynak a Lány képe villant be e szóra. – Az jó – motyogta erőlködve. – Aki belém jött, az nem volt az.

– Mi történt vele? – kérdezte a Katona kíváncsian.

– Meg akart ölni – suttozta az Üzletasszony. – Nem tudta, kivel kezd. Én voltam az erősebb. Mint mindig. Mindig ő volt az erősebb, de nem az okosabb. A Lányt is azért vette fel a csapatába, hogy ezt korrigálja. Három gyakornokot szerződtetett az ázsiai üzlethez. Mindenki nagy eredményeket várt tőle és az embereitől. Esténként vadonatúj lakásának padlóján nyöszörgött félelemében. Tudta, hogy ez a dolog meghaladja őt. Huszonhét éves volt, két drága autó és egy drága lakás tulajdonosa. Csak akkor nyugodott meg, mikor a Lány behozta neki az első kimutatást. Ő kapta a legnehezebb feladatot, a pekingi partnert. Egy jó adag változó, hatos főcsoportok a szállítmányozásban, és csak becsülhető távok és határidők. A Lány azonban könnyedén megcsinálta. Optimalizálta a valószínűsíthető tényeket. Ahogy elmagyarázta a dolgot, az Üzletasszony először érzett félelmet és csodálatot nőnemű kollégája iránt. Pedig mindenben az ellentéte volt. Talán ha négy évvel lehetett fiatalabb. Gyermeke volt, szerető családja, kutyája és vidéki háza. A házat a férjével újította fel. Mindezt már a közös vacsorán mesélte el a többeknek. A projekt sikerét ünnepelték. Ott volt a Vezér is, és az Üzletasszony látta, hogy a Lány hosszan beszélget vele. Tudta, mit kell tennie. Hiába a Lány volt a megmentője, másnap kirúgta. Senki nem döbbsen meg rajta, és ez volt a legszörnyűbb. Azon már annál inkább, hogy a pekingi terminusok nem stimmeltek a gyakorlatban. Az első szállítmány Belgiumba érkezett. A Vezér örjögve hívta fel az Üzletasszonyt. Ő pedig tudta, hogy a Lány így állt bosszút. Valamit kijavított a számításaiban, mielőtt összepakolt az asztalán.

És tudta azt is, hogy megérdemelte. Ma reggel azért vágott át a felbolydult Budán, hogy bemenjen, és helyrehozza a hibát. Reménytelen volt, mivel a Lány...

—...okosabb nálam – suttogta maga elé, míg a két férfi talpra állította. Bal combján fehér zsebkendő szorította el a sebet. Nem is vette észre, ki kötötte be. Csak remélte, nem gondolkodott hangosan az előbb. A Katona és a Tolvaj azonban inkább Buda és a felszálló rakéták felé nézett.

– Mennünk kellene – sürgette őket a Tolvaj. A Katona a nő hóna alá nyúlt, úgy támogatta.

– Maguk tudják, kik csinálják ezt? – nézett menet közben az Üzletasszony a lángoló Parlamentre.

– Nem a katonaság – mondta a Katona. A Tolvaj kinyitotta a hátsó ülést.

– Hihetetlen, hogy még nem találták meg az ellenszert – csóválta fejét a nő. – Ez a Kór egyáltalán betegség? – a kötése lassan kezdett átvérezni. Ahogy beereszkedett az ülésre, rászorította tenyerét. – Mert akkor én magam is beteg vagyok.

A betonon fekvő testet figyelte. A Katona elérte, és miközben óvatosan rázárt az ajtót, így válaszolt: – Maga csak védekezett. A fertőzöttek ok nélkül ölnek.

Azzal megkerült az autót, és beszállt ő is.

A Tolvaj furcsán nézett rá, és csak lassan tette sebességbe a kocsit. Elgurultak a roncsok mellett.

– A fertőzöttek ezek szerint olyanok, mint a halál angyalai – szólalt meg a Tolvaj.

– Már mondtam, hogy nem vagyok vallásos – vonta meg a vállát a Katona.

– De elfogadtad, amit a világvégéről mondtam.

A Katona nem válaszolt, helyette az Üzletasszony szólt előre elhaló hangon: – Maguk szerint ez a világvége? Akkor tényleg nem kell bemennem többet az irodába...– erőtlenül elnevette magát. A másik kettő mosolytalan maradt. – Ha ez a világvége, akkor mind meghalunk, nem? – mondta aztán komolyabban.

– Nem. Mi nem – jelentette ki a Tolvaj. Olyan bizonyosság volt a hangjában, hogy két utasa akaratlanul is rápillantott. Most először nézték meg figyelmesebben. És nem láttak rajta semmi különöset. Ahogy elfordították tekintetüket, már el is felejtették, hogy milyen volt az arca.

– Na jó, azt hiszem, értem mit akarsz – bólintott a Katona türelmetlenül. – A világvége, amit a Biblia leír, nem más, mint egy biológiai fertőzés? A csapás, mely megöli a bűnösöket? Elvégzik a tömegmészárlást? Erre gondolsz? De mi alapján válogatna egy vírus? Hol van itt az igazságosság, a mérleg, az, amiben hittek az emberek?

A Tolvaj nem felelt, talányosan nézett maga elé. Jobb mutatójával a kormányon dobolt.

– És ha így van, akkor mi lesz azokkal, akik nem fertőződtek meg? – kérdezte fáradtan az Üzletasszony. Előrehajolt, és a fájdalomtól felnyögött: – Ők a jók? Ők nem fognak elpusztulni?

– Nahát, ez aztán a jutalom, túlélni egy ilyet – nézett rá a Katona. – Ez hülyeség. – tette hozzá.

– Bár még mindig jobb, mint amit az eligazításon mondtak.

– Miért, mit mondtak az eligazításon? – kíváncsiskodott a Tolvaj. Lassan vezetett. Talán ha negyvennel gurultak a két sáv között, a vonalon.

– Hogy ez egy vegyi fegyver. Terroristák keverték a vizünkbe. A csatornába – magyarázta a Katona.

– Álljon meg! – szólt élesen az Üzletasszony. Hangja erőteljes, parancsoló volt. A Tolvaj azonnal a fékbe taposott.

Két kart láttak a korlátba kapaszkodni. A hozzájuk tartozó test kint, a Duna felett lógott. A korlát vonalai közt elgyötört öreg és szürke arc bámult rájuk.

– Azt a mindent! – nyögte a Katona, és ő szállt ki legelőbb. Körbepásztázta a terepet – már majdnem átértek, látszott a budai oldalon kettéváló út kígyós nyelve. A felüljáró, mely éles ívben jobbra vezetett, sértetlenül emelkedett előttük.

– Várjon, tartson ki! – kiáltotta a Tolvaj, és már az öregnél is volt. A Katona is odasietett, míg az Üzletasszony a nyitott ajtóból figyelte őket.

– A hóna alá nyúlok – hajolt ki a Katona a korláton. Fegyverének tusa nyomta a hasát.

– Én fogom a bal karját.

Az öreg nem szólt semmit közben. Szakállas, ráncos arcából izgatottan csillogtak elő szinte fekete szemei. Amint felhúzták a korlátig, megkapaszkodott megmentői vállában. Öltőnyadrágos lábát remegve emelte át a fémen. Ujjai és tenyere vörös volt a megerőltetéstől. Letámogatták a talajra, ő pedig összeroskadt. Hátát a fémnek vetve zihált és bámult maga elé.

– Én ismerem ezt az embert... – jött közelebb az Üzletasszony sántítva. A két álló kíváncsian felé fordult. A nő elszabadult tincsei kígyók módjára tekergőztek a feltámadó szélben. – Ő...egy politikus.

– Az voltam – bólintott a Politikus. Károgó, kellemetlen hangja volt. Erőt vett magán, és megfordult. A korlát rései át a vizet bámulta: – Ott a lemondásom.

Már sokkal korábban megtörtént. A rakéta csak elvégezte a dolgot. Már korábban alkalmatlan lett mindenre.

A másik három elhűlve nézte a vízben sodródó megfeketedett roncsot. Egy kis hajó lehetett, de a lángok és a robbanás összetörték vonalait. Körötte itt-ott testek keringtek.

– A minisztérium mentette az embereit. Úgy volt, hogy még fel tudnak venni. Ha beugrom, kihalásznak – magyarázta a Politikus elővéve mobiltelefonját. Nyögve feltápászkodott, és a korlátra könyökölt. – Aztán nem bírtam ugrani. Képtelen voltam elengedni a korlátot. De már visszamászni se bírtam. És ők itt hagytak. – Lágyan elengedte a telefont, bele a vízbe.

Harmincvalahány év közszolgálat után. Persze, mást nem érdemelt. Ha nincs ez a nyavalyás Kór, már az újságok címdalán lenne. Pedig olyan egyszerűnek és ártatlannak tűnt az egész. Azonban mindig a sima dolgok hozzák el a kárhozatot. Egyházügyi államtitkárként, régi, hívő emberként ezt tudhatta volna. A Gonosz álarca a legegyszerűbb dolgokból tevődik össze. Például egy nagy biztosító ajánlatából. Konkurenciaharcnak indult, ártatlan díszletekkel takarva – és ő, az öreg, a tapasztalt, dörzsölt politikus bedőlt neki. Soha addig nem követett el semmi törvényteleniséget. Most is csak annyit kellett tennie, hogy felhív pár ismerőst a püspöki karban. Rövid, velős beszélgetés, utalva az esetleges előnyökre. A biztosító bőkezű volt, képzési támogatást, nem anyagi, kimutathatatlan javakat ígért. Cserébe szeretne volna kiütni riválisát. Az egyház összes templomát, épületét, ingatlanját akarta biztosítani. Nem tűnt veszélyesnek a dolog, sőt, igazából egyszerű üzlet volt. Hogy a díjai magasabbak lettek volna, mint a riválisé? A Politikus erre nem akart figyelni. Más azonban észrevette, egy megyéspüspök. Fiatal, agilis emberke, aki emlékeztette őt egykori önmagára. Többször beszéltek, utoljára személyesen. A biztosító embere elvitte őket egy üzleti ebédre. Az a vidéki mamlasz nem tudta feltörni a homárt, de az elveihez ragaszkodott. Talán nem ő szellőztette meg az ügyet. Talán a Politikus egy ellenfele a kormányból. Mindenestre megindultak a telefonok és az emailek. Az összes pítit kis újságíró a vérét akarta, ráharapott a csalira – és ő tudta, hogy elveszett.

– Ott lett volna a helyem – fejezte be, a roncsot bámulva. Összerezzen saját hangjára.

– Ugyan már, jöjjön! – nyújtotta felé kezét a Katona, és talpra segítette. A Politikus zavartan nézett rájuk. Most először úgy tűnt, hogy látja is őket.

– Maguk kik? – kérdezte.

– Menekülők – válaszolt a Katona.

– Az jó.

Az Üzletasszony a korláthoz bicegett, és lenézett. – Maga tényleg le akart itt ugrani? – kérdezte hitetlenkedve. Valami felrobbant a pályaudvar környékén. Mind összerezzenek, majd másodpercekig elbűvölve nézték a kerekedő, zsíros gombafelhőt.

– Eh, mindegy már... – legyintett a Politikus. Szeme megakadt a Katonán. – Hol vannak a bajtársai? Hol vannak a speciális erők?

Az megvonta vállát és hátrébb lépett. – Én itt vagyok – válaszolt keserűen, széttárva karját.

– És mit keres maga itt? – kérdezte az idős férfi dühösen. A Katona nem válaszolt, csak elfordult.

– Ön viszont benne van a sűrűjében – lépett közel hozzá az Üzletasszony. A kezében szorongatott papírzsebkendőt időről időre a sebét takaró kötésre nyomta. – Tudnia kell, mi folyik itt.

A Politikus megvonta vállát, és az autóhoz sétált. A meleg motorháztetőre tette tenyerét, és felsóhajtott. – Csak benne voltam – szolt aztán hátra. – Egyébként pedig, ha rám hallgat, ez lázadás. Anarchia.

– Ugyan már, ember! – csóválta fejét a Katona. – A népek egymást ölik, nem a kormányt. Átharapják a szomszédjuk torkát, minden ok nélkül.

Egy négyszögben álltak, az autó előtt. A folyó bal partján minden füstölgött és lángolt. A budai hegyek házai és zöldje még érintetlennek tündek.

– Valami fertőzés lesz. Vírus...– javasolta az Üzletasszony. Mintha minden határozottságot kiszívtak volna hangjából. – Biztos, hogy járvány...A Kór.

– Ezt csak az újságok írogatták – legyintett a Politikus. – Igazából nem találtak kórokozót – csóválta a fejét. – Legalábbis ismert vírust vagy baktériumot...semmit. – jelentette ki. Szeme megakadt a Tolvajon, aki eddig némán figyelte őket. A Katona követte pillantását.

– Neki van magyarázata – mondta hirtelen.

– Igen? És micsoda? – kérdezte az öregember.

– Az, hogy itt a világvége – válaszolt a Katona készségesen.

Elhallgattak, csak a távoli, ütemes döngő hang szűrődött közük pár lélegzetvételnél ideig.

A Tolvaj törte meg a csendet. Órájára nézett, majd a hídra: – Talán szálljunk be az autóba.

Kövétték az utasítást, szótlanul, fáradtan. Elöl ült a Tolvaj és a Politikus, hátul az Üzletasszony, ki lábát átfektette a Katona térdén.

– Köszönöm – nézett rá hálásan.

– Mire alapozza a véleményét? – kérdezte csöndesen a Politikus. A Tolvaj begyújtotta a motort. Pár pillanatig szemlélte a híd végét, ahogy szárazföld, átlagos út válik belőle. Aztán sóhajtott és a tükörbe bámult.

Egy tolvajt látott benne, aki ellopta a Gyerek életét. Nem sokkal azután, hogy az anya lelépett egy piti alakkal keletre, a Tolvaj elvitte magával a nyakán maradt Gyereket egy újtára. Felment Pásztóig, és elnézte a Mátra lankáit. A város előtt valamivel volt egy kamionspíhenő, itt töltötték egy délutánt. A Gyerek jégrémet evet és ritkán szólalt meg. Bámulta a csillogó kamionokat és a vendéglőbe betérő sofőröket. A Tolvaj próbálta anyjáról, annak új pasijáról és az iskoláról kérdegetni, kevés sikerrel. Alig félóra után úgy érezte, rettenetesen kifáradt, és leginkább egy pohár pálinkára vágyott.

Helyette inkább rágyújtott, és kért még egy kólát. A pultoslány egy másik asztalhoz vitte a rendelést, és a Tolvaj ekkor dőbrent rá, mit kell tennie

Jellegtelen, átlagos arca volt, ez predesztinálta munkájára. Eddig különösebben nem foglalkozott vele, most először örült neki igazán. A kocsmá ajtajából még visszafordult – senki nem vette észre távozását. Tudta, a pultos sem fog emlékezni rá, ahogy saját, hatéves fiában sem hagyott mély nyomokat. Visszaindult a fővárosba, de folyton úgy érezte, a visszapillantó tükörből a fiú nagy, barna szemei lesnek rá. Hatvanban bement egy autókereskedésbe, régi ismerőséhez, ahova korábban lopott kocsikat vitt éjszakánként. A mostaniért cserébe megígérte, hogy küld valakit a gyerekért, és elhelyezi egy ismerős családnál. A tolvaj megkönnyebbülten indult tovább, gyalog, majd az első parkolóba elkött egy böhom nagy utánfutós vonattót. Pest előtt nézte csak meg, hogy mi van a raktérben – szomorú szemű lovak álltak keskeny karámjaiba. Tekintetük a fiára emlékezett a Tolvajt, amitől belehasított a fájdalom, de mégis visszazállt a vezetőfülkébe, és továbbhajtott.

– Át kell mennünk a hídon – mondta most mély meggyőződéssel. – A túloldalon hagyta négy lovat. Értük kell mennünk.

A Katona arca elkomorodott. Lassan, nehezen engedte ki a levegőt, és közben letolta magáról a nő sérült lábát. Megragadta az előtte ülő székét, és előrehajolt: – Micsoda? Ez a nagy terv?

Emitt szedett össze minket? Azt hittem...– hangja elfúlt és a Tolvaj csak a fejét csóválta. Aztán oldalt fordult, a Politikus felé. – Nem tudom, mi ez – mondta csöndesen. Az öregember bólintott. Arca kifürkészhetetlen és feszült maradt. – Elloptam azokat a lovakat már...egy hete. Azóta felénk se néztem. Ott vannak, valahol a várnál – tévován intett kifelé. – De ma reggel arra ébredtem, hogy el kell indulnom, megnézni őket. Maguk pedig...

A Politikus vékony, gacsos ujjai az ajtó műanyag borításán doboltak. Mikor a Tolvaj befejezte, ő is abbahagyta.

– Azt hiszem, én értem – mondta lassan az öregember. Az autóban pár másodpercre mindenki visszatartotta a lélegzetét.

– A háború elkezdődött – bólintott a Tolvaj.

– Miről beszélnek maguk? – nyögte a Katona.

A Politikus hátrafordult: – Ő...– de nem fejezte be, hagyta, hogy a sofőr folytassa. – A mennyek ostrom alatt állnak. Angyalok hullanak a várfalokról a földre. Idelelni pedig a Bukottak, akik örök kárhozatra ítéltettek a végső bíraskodásban, fellázadtak a döntés ellen, és már az Ő oldalán harcolnak. Ráébresztette a bűnösöket, hogy van választásuk – ezért apellálnak.

– Nem értem – rázta fejét az Üzletasszony: – Miről beszél maga? Ez egy járvány, ami...

A Tolvaj feltartott kézzel elhallgatatta. A Politikus és a Katona merőn nézte őt, és nem szóltak közbe.

– Azt hiszem, terveik vannak velünk – mondta végül a Politikus elgondolkodva. – Csak még nem hozakodott elő vele.

– Szerintem inkább el kellene indulnunk – vágta rá a Katona, és előre mutatott. Szemközt alakok tűntek fel az út szélén, és ijesztő gyorsasággal közeledtek. Véres, toprongyos figurák voltak, legalább féltucat, kezükben vasrudakat, késeket és egyéb fegyvernek tűnő dolgokat lóbálva.

– Törjünk át köztük! – nyögte az Üzletasszony. A Tolvaj azonban nem tett eleget a felszólításnak. A közeledő csoport ötven méterre lehetett. A Katona kiszállt, célzásra emelte fegyverét, és tüzelt. A fegyver belsejéből gyenge kattánás tört elő.

– Mi van? – nézett fel és ki rá a Politikus.

A Katona kirántotta a tárat, belelesett, és dühösen a földre dobta. – Kifogytam – válaszolt borúsan.

– Mi a terve? – fordult hirtelen a Tolvajhoz a Politikus: – Mondja el, hogy dönthessünk, elfogadjuk-e?

A sofőr talányosan nézte a közeledőket. – Szálljon be – szólt ki a fiatalembernek. Megvárta, míg a Katona visszaszáll, és becsapja maga mögött az ajtót.

– Szüksége van négy vezetőre. Négyre, kik a földi sereget irányíthatják majd a végső ütközetben – mondta aztán a Tolvaj nyugodtan.

– Ezek lennének mi? – hitetlenkedett az Üzletasszony. – Valami partizáncsapat vezetői? Ugyan...

A Politikus elgondolkodva csóválta fejt: – A Katona – mondta aztán. – A Kereskedő – nézett a visszapillantótükörbe. – És a Politikus. A Lény szolgálai.

– Micsoda? – kérdezte dühösen a Katona.

– A Jelenések könyve...

A közeledő támadók arcán már kivehető volt a düh. Mintha kín torzította volna el vonásaikat. Felső ajkuk viczorogva villantotta ki szilánkos fogsorukat.

– De ez a szolgálat végleges – tette hozzá finoman a Tolvaj.

A Katona megütötte a Politikus székét: – Én elfogadom, csak indítson már!

– Igaza van. Én is, bármi legyen is ez – sürgette az Üzletasszony fáradtan.

A Politikus előre nézett, a mind nagyobbá váló testekre, majd megvonta vállát. – Rendben – mondta aztán keserűen. – Essünk túl rajta.

A Tolvaj ekkor gázt adott. A pár lépésnyire lévő támadók meglepetten torpantak meg, majd engedelmesen utat engedtek az autónak. Elsuhantak köztük, és egyre gyorsulva a felüljáró felé indultak.

– Örülök, hogy elfogadtátok, és együtt dolgozhatunk. Meglátjátok, miénk lesz a győzelem – biztatta őket vidáman a Tolvaj, túlharsogva a motor bölgését. – Biztos vagyok benne, hogy jó a megérzésem, és ti vagyok a legmegfelelőbbek.

– Jó, de miért kell így sietni? – kiáltotta előre az Üzletasszony, majd felhúzta az ablakot.

– Kiszámoltam a becsapódás erejét – vont a vállát Tolvaj. A nő azt hitte rosszul hall.

A Katona hajolt előre helyette: – Mi van? – ordította.

Politikus szelíden nézett maga elé, ajkai motyogtak valamit, talán egy imát.

– Hagyja abba! – mordult rá a Tolvaj, és tövig nyomta a gázt. Az autó műszerfalán minden mutató mebolondult.

– Mit gondoltak, hogy fognak a szolgálatomba lépni? – fordult aztán hátra a sofőr. – Nekem csak a halhatatlan lelkük kell – magyarázta, de azok ketten már nem őrá, hanem az útra figyelt. Pontosabban az út felszínén nyíló arany ragyogásra, melyet a felrobbanó rakéta keltett. A felüljáró kezdődő íve megtört, és teljes szélességében leomlott. Szabad tér nyílt, és az autó beleszáguldott a füstbe és a porba, hogy pokoli lendülettel felröppenjen majd aláhulljon a hirtelen jött mélységbe.

vége

Akik ellenálltak

/Vár/

I.

Paulus von Kluge fejét fogva nézte, ahogy Guderian a RPG–vel vacakol. A letépett rész meglepően nehéz volt, és bár valami hulladékpapírba csavarta alul, minduntalan megnézte, csöpög–e még belőle a vér. Úgy tűnt, Paulus aggályosan ügyel a rendre és a tisztaságra. Mögötte a Vár háztetői komoran füstölögtek, némely ablakból még lángok csaptak ki a tavaszi égre. Az utcákon felpuffadt holttestek és szemét tarkállott. Ők hárman, illetve ketten és a leszakított fej a várfalnál voltak, a hajdani könyvtár előtti téren, a város felett – védők a magasban.

– A reteszt fel kell tolni – szólt Paulus Guderiannak, aki a mellvéd szélén állt. Már célra tartotta a nehéz fegyvert, de valamivel még szöszölt. Mindketten feszülten várták a következő lépést.

– Tudom – szólt hátra Guderian. Köpcös testére feszülő egyenruháján verejtékfolt sötétlett. Paulus lenyúlt, és a fejen eligazított egy tincset.

– Mindjárt – mondta magának vagy a halottnak. Majd hangosabban így kiáltott társa felé: – Mondtam, hogy hagyd ott. Ezek a modern vacakok túl kifinomultak. Hatvan éve nem gyártottak jó fegyvert – azzal megzörgette a hátára akasztott MP38–ast.

– Csak kipróbáljuk, és már mehetünk is – morogta Guderian.

– Ha túl sokáig vagyunk egy helyben, rajtunk üthetnek. Nem akarsz úgy járni, mint von Kluge, ugye?

– Még van időnk – Guderian bekattintott valamit, majd nagyon gyorsan célzott és lőtt. A rakéta kicsapott a csőből, és Paulus visszatartotta lélegzetét. Egy pillanatra úgy tűnt, a hegyes kis lövedék csak lebeg céltalanul a robbanás magjában. Aztán erőre kapva elszáguldott, bele az enyhe, vérszagú légbe.

– Lézeres célzás, nézd, nézd! – kiabálta Guderian, mereven tartva a csövet. – Ezzel mindent halálpontosan eltalálsz.

És nézték, ahogy a lövedék áthatítja a teret, éles, sivító, majd egyre halkuló zajjal. Figyelték az íves röppályát, nem szóltak. Akkor sem, mikor a Szabadság–szobor talpazatába csapódva a rakéta berobbant. Pár pillanat múlva elérte őket a hangja is. Füst és por szállt fel. Úgy tűnt, nem fog történni semmi. Aztán a hatalmas női alak lágyan megingott, mint egy részeg. Kilendült oldalra, majd elforogva a mélybe bukott. Paulus akaratlanul is előrelépett, s kiengedte a levegőt.

– Ez jó volt – fordult vissza kövér társa, ő pedig bólintott.

A múzeum épületének sarkánál Rommel várta őket. Lövésre emelt TT–je feketén csillogott az éles fényben. Ő is, mint Guderian, második világháborús német gyalogos egyenruhát hordott. Áradt belőlük a naftalinszag.

– Jelszó? – kiáltotta feléjük.

– Ha Ők jönnek, erre nem fognak megállni – szólt vissza Guderian.

– „Kitartás” – bólintott Paulus. Rommel tisztelgett, félreállt.

– Nem láttam mozgást – jelentett. Mellette egy múzeumi széken kis, elemes rádió sercegett. – Adás sincs. Minden néma.

Ekkor vette észre a Paulus kezében tartott fejet.

– Jézusom – szakadt ki belőle.

– Ennyi találtunk – bólintott Paulus. – Úgy vélem, ma éjszaka párban fogunk őrzőrátozni.

– Hogy lehet ez? – hápogta Rommel, majd leült a székre, de előbb ölbe vette a rádiót. A Tokarev–pisztolyt előírászerűen, combja mellé engedte, a föld felé célozva vele: – Ki képes ilyesmire?

– Fattyúk – sziszegte Guderian, és kisétált a mellvédhez.
– Megbeszélés, öt perc múlva – mondta hirtelen Paulus Rommelnek. – Gyere majd. – Azzal bement a múzeumba.

Az előtérben épített torlasz mögül egy fegyver torkolatcsöve szegeződött rá. Felemelte szabad kezét, s megállt: – Én vagyok, nyugalom.

Fent, a széles lépcsősor fordulójában újabb egyenruhás alak jelent meg. Paulus Kesserling körvonalait vette ki az ellenfényben. Ha arcáról nem is, tábornoki egyenruhája miatt kitűnt a többiek közül. Csak ő és Paulus hordott ilyet a csoportban.

Kesserling feszülten nézte, ahogy az érkező eléri a torlaszt. A fegyver csöve eltűnt a lőrésből, majd oldalt egy kis szekrényt félrehúztak. Paulus bemászott az így keletkezett szűk résen.

– Mi a helyzet odakinn? – kérdezte tőle Manstein. Szemüveges, langaléta fiú volt, arcán vörösen izzottak szeplői. A Luftwaffe sötétszürke zubbonyát viselte. A nadrág már nem illett rá. Egyik kiállítási babán sem volt olyan méret, ami természetére jó lett volna.

– Minden csöndes. Még – jelentette ki Paulus nyugodtan.

– Készülődnek a szemetek – jött lejjebb a lépcsőn Kesserling, majd megállt felettük.

Paulus megvonta vállát: – Jöhetnek. Várjuk őket. Viszont.

Óvatosan letette von Kluge fejét Kesserling csizmás lábához. A férfi akaratlanul is feljebb lépett egyet.

– Jaj – suttogta Manstein, és hirtelen elfordult. A sarokba tántorgott egy szemeteshez, hányni kezdett.

– Éjszaka aktívabbak – jegyezte meg Paulus. – És úgy néz ki, nagyon erősek. Pusztá kézzel csinálták.

– A test? – Kesserling kérdése úgy pattogott, mint egy parancs. Idős, öszülő mokány férfi volt. Korábban könyvelőként dolgozott egy nagyvállalatnál.

– Nem találtuk meg – bólintott Paulus. – Tanácskoznunk kell.

Manstein visszajött, kockás zsebkendőjével törölgette száját, és nem nézett a fejre.

– Az igazgatói szobában. Három perc múlva – nézett órájára Paulus. Aztán feltekintett Mansteinre: – Gyere te is.

– Örízetlenül hagyjuk a torlaszt? Nem tartom jó ötletnek – jegyezte meg szárazon Kesserling. Választ nem várva elindult felfelé. Léptei kopogtak a fokokon.

A Vezér az igazgatói szoba díványán aludt. A fején körbetekert gézt már átütötte a vér. Az ajtónyitásra szemhéja megremeg, majd kinyílt. Tekintetével követte Paulust, aki a nagy, faragott asztalhoz sétált, és vizet töltött egy üvegkancsóból.

– Ellenőrzöm a másik torlaszt – jegyezte meg Kesserling az ajtóból. Paulus nem nézett felé, csak bólintott: – Rendben. Gyere majd.

Kesserling nem mozdult, köhintett, és várt, míg Paulus újra rápillantott.

– Ha történik valami, beszülnünk kell majd – bökött állával a Vezér fekvő alakjára.

– Ha történik, mi?

– Tudod te azt jól – fojtott, suttogó hangja remegett az izgalomtól.

– Nem történik semmi – Paulus szigorúan nézett rá, majd levette a tányérsapkáját, és az asztalra dobta.

Kesserling nem szólt, megfordult, de még nem indult: – Az emeltről néha zajokat hallok. Mi lehet az?

Paulus megfeszült, gyorsan elkapta tekintetét. A fekvőt vizslatta, úgy válaszolt alig hallhatóan:

– Nem tudom. Talán madarak.

– Talán. – Hagyta rá az öreg, azzal elkopogott fényesre suvickolt csizmájában.

Paulus a pohárral a Vezérhez térdelt, és ajkához emelte peremét. A víz lefolyt a kis bajuszka alatt kétoldalt, a száj két szélén.

- Igyon – győzködte a sérültet az egészséges. Ám a Vezér csak bágyadtan legyintett, majd oldalt fordította fejét.
- Mi történt? Hol vagyok? – kérdezte elhaló hangon.
- Már mondtuk – válaszolt türelmesen Paulus. A géppisztoly nyomta hátát, levette, lefektette maga mellé a padlóra.
- Á, egy MP40-es – pillantott a mozgás tárgya felé a fekvő.
- Harmincnyolcas – javította ki Paulus. – A háború legjobb fegyvere.
- Mi történt? – kérdezte ismét a Vezér. Nagy, horgas teste megfeszült a díványon, fel akart ülni. Paulus segített neki, aztán hátralépett. Az ülő bágyadtan pislogott körbe, majd végignézett magán. Fekete lovaglónadrág, nyitott, fehér ing és lovaglósizma volt rajta. Az öltözetet Paulus a múzeum egyik huszárbábujáról szedte le.
- A járvány. Emlékszik? – kérdezte hirtelen. Az asztalhoz ment, kihúzott egy fiókot. A kulcs ott volt a helyén.
- Nem. Semmire. Csak valami...a robbanásra.
- Járvány tört a városra. Mindenki megőrült. Az emberek többsége őrzőgő fenevaddá vált. Összehívtuk a csoportot, és idejöttünk – sorolta Paulus, s a kulcsot zsebre vágva leült az igazgató székébe. Eszébe jutott, amikor legutoljára itt, ebben a szobában járt, és hirtelen elszorult a torka. Felpattant, fel-alá kezdett járkálni.
- A munkahelyedre – bólintott a Vezér.
- Igen. A munkahelyemre, a Hadtörténeti Múzeumba. Aztán megtaláltuk az öreget.
- Kovácsot – eszmélt a Vezér emlékeiben kotorászva.
- Igen, Kovácsot, a gondnokot. Bezúzták a fejét. És ekkor eszembe jutott, hogy állítólag micsoda gyönyörű lőszergyűjteménye van otthon a vén zsidónak – Paulus elmosolyodott az utolsó szóra. Végigsimított egyenruhás alkarján. – Úgyhogy elmentünk a lakására, Budafokra. Kesserling régi Mercédeszével.
- Á, a jó öreg német technika.
- Az utak szinte járhatatlanok voltak. De mi valahogy teljesítettük a küldetést. Elértük a házat. Felmentünk a nyolcadikra, s megtaláltuk a kamrában a lőszeresládákat. Csakhogy hazafelé aknára futottunk. Akkor sérült meg Ön.
- Ellenséges akna?
- Csak az lehetett. Rajtunk kívül nincs híve a Birodalomnak a városban. A Vár aljában NATO-katonák holttesteit láttuk. Guderian szerzett egy RPG-t, és...– Paulus hirtelen elfáradt, leroskadott egy székre.
- A Vezér elkomorult: – Csak mi maradtunk?
- Paulus bólintott: – Az éjjel elkapták Von Klugét is. Őrt állt odakinn.
- És mi lesz most?
- Ellenállunk a végsőkig.

A lövések pezsgősdugók távoli pukkasásainak tűntek. Paulus felállt, és az ajtóhoz sietett. A Vezér bágyadtan figyelte, majd mielőtt a másik kiért volna a szobából, megköszönte a torkát:

– Nem adna egy kézfegyvert nekem?

Paulus visszafordult, aztán rövid tűnődés után kicsatolta Lugere tokját.

– Csak a végső esetre – mosolyodott el halványan a beteg, elvéve a felé nyújtott nehéz fémét.

– Értem, uram – biccentett Paulus, majd kirohant.

A folyosóra már visszhangosan dobbantak be a dörejek. Az előtér torlasza felől hallatszottak. Paulus elszaladt az éremgyűjtemény tárlói előtt, csak a fordulóhoz érve jutott eszébe, hogy nincs fegyvere.

A MP38-at ott felejtette a padlón.

Kikukucsált a sarok mögül.

Az irodai bútorokból, tárlókból, szőnyegek, kiállítási bábukból és páncélokból épített barikád belső oldalán Manstein és Rommel keresett kilövési pontokat. Velük szemben, a boltíves bejáratba vágott keskeny ajtóban időről időre sötét árnyak tűntek fel és el. Célozni sem volt idő rájuk, azonnal elsuhantak, vissza a fedezékbe. Paulus így nem láthatta az arcukat.

– Állj! – kiáltotta a két katonának. Azok meglepetten fordultak felé.

– Csak a löszert pazaroljuk – lépdelt le közéjük Paulus. – És valószínűleg ez a céljuk.

– Nem hiszem, hogy ilyen értelmesek ezek a zombik, uram – válaszolt izgatottan Manstein.

– Guderian? – fordult Rommel felé Paulus. A jellegtelen arcú férfi egy páncélszekrény mögé bújva lesett kifelé.

– Elkapták – fordult vissza aztán, és cigarettát vett elő.

– Elkapták?

Rommel körbekínálta a paklit, de egyiken sem kértek belőle.

– A fal szélén állt. Lentről fogták meg. Kirántották a mélybe – magyarázta, majd rágyújtott: – Nem tudtam mit csinálni. Oldalról megrohantak engem is. Még a rádiót is kint hagytam...– Mélyet slukkolt, levette sisakját, hátrafésülte kese haját, és visszatette a vashéjat. – Én mondom, ez összehangolt támadás volt!

– Ezek nem gondolkodnak! – ellenkezett hisztérikusan Manstein, kifelé figyelve: – Még az első napokban hallottam valahol. Nem tudnak ok-okozati láncot felállítani. A tetteik és a következményeik közt. Csak a pusztítás, a gyilkolás érdekli őket.

– Hol van Kesserling? – nézett Paulusra Rommel, mire az fejéhez kapott: – A másik torlasz! Elment ellenőrizni. – Egy réshez nyomult, kilesett. Már semmi mozgás nem volt a kapuban.

– Ezért nem támadtak komolyabban itt. Csak a figyelmünket kötötték le...– nyögte, és megindult. Rommel a pisztolyát nyújtotta felé, ő elvette.

– Ezek nem képesek... – hallotta még Mansteint, de szavait elnyelték lépte.

Rohanva vágott át a néptelen folyosókon és tereken. A kapott TT–pisztolyt olyan erősen markolta, hogy belesajdultak izületei.

Régi, hasznavehetetlen fegyverek, makettek és díszes egyenruhák suhantak el mellette. A nap rézsút tűzött be az ablakokon, ő minduntalan megtörte ívét, ahogy a hang is, mely az északi szárny felől jött.

Itt lehetett még bejutnia az épület földszintjére. Első nap ezt a hátsó, szűk ajtót is elbarikádozták, ahogy a felfelé vivő lépcsőket is. Odafentről nem vártak támadást, de itt...

Kesserling PPS géppisztolyt használt. Kattogó, öblös hangon szólt, alatta, másik szólamban csilingeltek a kiszóródó hüvelyek. Hirtelen csönd állt be, s Paulus tudta, hogy társa kilőtte a dobtár mind a harmincöt darab 7 milliméteres lövedékét. Egy olyan gyakorlott fegyverszakértőnek, mint a könyvelő Kesserling, pár másodpercbe telt a tárcsere. Addigra Paulus befordult egy sarkon, és kiérve a következő folyosószakaszra, megpillantotta a csatateret.

A hátsó szárny ajtaját letépték zsanérjairól. A nyíláson át a kék égre és a sáros utcára lehetett látni a torlasz felett. Kesserling a torlasznak feszülve állt, próbálta megtartani. Valami iszonyatos erő a túloldaltól befelé nyomta a tákolmányt, be, rájuk, a védőkre.

– Jövök – lihegte Paulus, és két szék közt kinyomta a TT–t, majd lőtt.

Nagyon régen, egy illegális lőtéren próbálta ki először az orosz kézfegyvert. Nem emlékezett rá, hogy így visszarúg. Felütötte kezét, egy szék peremébe. A torlasz túloldalán valaki vagy valami felvinnyogott.

– A tár – nyögte Kesserling. Rendezett, komor arcvonásain riadalom tükröződött. Mindkét keze egy kopott dívány hátoldalát tartotta. A dívány centiről centire toltá őt hátra.

Paulus elérte: a PPS a padló kövén hevert, mellette egy teli tár. Lehajolt, gyorsan kiakasztotta a régit, és becsatolta az újat. Olyan olajozottan, mintha egész életébe ezt csinálta volna.

– Tartsd – lépett hátra hirtelen Kesserling, és elvette tőle a fegyvert. Paulus megdermedt, majd gyorsan a díványhoz ugrott. Az utolsó pillanatban. Az félig becsúszott, le a padlóra. A keletkezett résen át egy vad, eszelős tekintet bámult be rá. Paulus kidugta a Tokarevet, majd lőtt. A dörrenés és a füst elhomályosította az eredményt, de kézfeje valami meleg hullott.

Kesserling közben felmászott egy fiókos szekrénykére, onnan nézett le és kintre. Egy pillanatra elsápadt, aztán mély levegőt vett, majd felemelte a dobtárat.

– Pusztuljatok! – ordította, aztán löni kezdett. Paulus önkéntelenül is füléhez kapott, hogy védje az iszonyatos zajtól. A boltívek alatt, a kövek szorításában úgy dübörgött a fegyver, mint egy légkalapács. A díványra feszülő nyomás azonnal enyhült.

Kesserling már idős férfi volt – egész teste belerázkódott a géppisztoly diktálta ritmusba. Ám arcán olyan örömteli mosoly terült el – amelyet egy korábbi táncpartnere sem láthatott soha. Alakját lassan belepte a löporfüst, a dübörgés szinte már örökérvényűnek tetszett – mikor egy kattanással a lövések abbamaradtak.

Paulus kiegyenesedett, érezte, megroppan a dereka.

– Ez kész – krákolta fentről a férfi, majd egy lendülettel kiugrott, át barikádon, le a holtak közé. Paulus kihúzta a TT táráját, ellenőrizte, visszacsattintotta, majd utána mászott. Véres kézfejét nadrágja szárába törölte.

– Nem kellene...– kezdte mondani, de a látvány a torkára forrasztotta a szót. Hat vagy hét valami feküdt a szűk kis területen. Összeroncsolt, szétszabdalt testükből íves sugarakba fröccsent a vér a fehér falra. A legtöbbjüket elkaszálta, darabokra tépte a dobtárat, az eltorzított tagokból, deformált fejekből alig lehetett megállapítani az eredeti formát. De még így, holtukban is idegeneknek, nem emberinek tűntek.

– Menjünk vissza – suttogta Paulus. – Még elkapjuk a kórt.

Kesserling az ajtónyílásból kémlelt kifelé, majd hátrálni kezdett: – Menjünk – bólintott. – Odakinn még több százan vannak.

– A Nyugat bűne – harsogta Rommel. – A lelketlen Nyugat és az USA bűne. Nem is tudom...valamiféle vegyi fegyver, amit itt tesztelnek.

Az igazgatói szobában gyűltek össze, Manstein öröködött, a résnyire nyitott ajtón át lesett kifelé, a többiek ültek vagy álltak. Csak a Vezér feküdt, álmodozó tekintettel a plafont bámulta. Paulus az igazgató fájdalomcsillapítói közül előzőleg beadott neki hármat. Ő maga most a nagy forgószékben ült, és az asztalon fekvő géppisztolyát babrálta: – Szerintem valami más van a dologban. Valamiféle fertőzés. Káros anyag, ami ilyen hatással van a pszichére...– jegyezte meg csöndesen.

– Zsidó ármány. – Bólogatott Kesserling. – Higgyétek el, idáig vártak. Most bosszút állnak a táborokért. Nem csodálkoznék, ha Izrael felől fújna a fertőzött szél.

Ezen mind elgondolkoztak.

– És mi mit csinálunk? – tette fel aztán a legfontosabb kérdést Manstein. – Mert jó, hogy tudjuk, hogy ez egy támadás a tiszta magyar nép ellen, meg ilyenek...de mitévők legyünk?

– Kitartunk – súgta a Vezér, ám csak a mellette ülő Kesserling hallotta.

– Azt mondta, kitartunk – erősítette meg a kijelentést. Majd felállt, s ujjait övébe akasztva körbefordult. – Én amondó vagyok, válasszunk egy vezetőt. Mélyen tisztelt szellemi irányítónk – sajnálkozóan a fekvőre pillantott –, a Harmadik Birodalom történetének ismerője és örököse, már nem képes ellátni ezt a feladatot.

– Egyetértek – fordult hátra Rommel, aki a fal mellett guggolt. A lőszerkészletet vette számba, kis jegyzetfüzetébe apró betűkkel jegyeztette a kalibert és a mennyiséget. – Vezető nélkül semmik vagyunk. Olyanok leszünk, mint ők. Szervezetlenek.

– Úgyis olyanok leszünk előbb–utóbb – tette hozzá fanyarul Manstein. Kesserling megrovóan pillantott felé, majd a fejét csóválta: – Nem, nem így lesz. Hát nem látjátok? Nem érzitek? – szavaiba mély zengés költözött, öreg, megfáradt arcát pír öntötte el. – Nem véletlen, hogy mi

nem kaptuk el a kórt! Ennek logikus okai és következményei vannak. Érinthetetlenek, kiválasztottak vagyunk. A Birodalom és az eszme örökösei. Így, ezzel a felelősséggel kell harcolnunk, ahogy harcoltak őseink azon a végzetes tavaszon e szent helyen...

– Csakhogy a budai vár 45-ben elesett – vetette közbe józanul Paulus. Kesserling megakadt, hirtelen elfelejtette, hogy akarja folytatni.

– Ezt mind tudjuk – mondta aztán indulatosan. – De nekünk nem kell kudarcot vallanunk. Egy megfelelő vezér irányításával, és a dicső hadsereg e feltámasztott fegyvereivel...

– Ne feledd, hogy a múzeum jó pár kiállítási tárgya nem üzemképes. Azonkívül a néhai Kovács lőszerkészlete – itt Paulus Rommel felé fordult.

– Fogyóban – bólogatott az, elérve a kérdést. Felállt: – Ha így megy tovább, még két olyan támadást tudunk kivédeni mint az előbbi.

– Ki kell törni – hörögte a Vezér a díványról.

– Igaza lehet – kontrázott Manstein. – Vissza kell vonulnunk. Talán nem mindenhol ilyen a helyzet. Talán nyugatabbra a fejlett technikával...

– Pont ott kezdődhetett az egész! – vágott közbe Rommel. – A nyugati tudománnyal, ami nincs tekintettel az emberre, csak a profithajhász nagytőkére. Ki tudja, mit terveznek még? Ki tudja, hogy hat ez a kór hosszú távon? Talán arra várnak, hogy kiirtsuk magunkat, vagy hogy mi, immunisak kiirtsuk a saját, fertőzött fajunkat...nem, nem mehetünk nyugatra, azzal csak hurokba dugnánk a nyakunkat!

Csönd állt be, a padlót vagy a falat figyelték. Kerülték egymás tekintetét.

– Te mit mondasz? – fordult Paulus felé Manstein.

– Igen, elvégre itt van köztünk egy hadtudományi szakértő – nézett rá Kesserling is. Mintha gúny csillogott volna öreg, ravasz tekintetében. – Gondolom, ismer hasonló, kilátástalan helyzetet, melyből az ellenállók kivágták magukat. – Azzal leengedte a dobtárust lába mellé, ő maga pihenj tartást vett fel.

Paulus felállt az asztaltól, és a Vezérhez sétált. Gyengéden végigsimított izzadt homlokán. Az már nem is reagált az érintésre. A plafon repedéseinek rajza lekötötte minden figyelmét.

– Valóban, a hadtörténet számos olya szituációt ismer, melyben maroknyi ellenálló képes volt hosszú ideig fenntartani az ellenség túlerejét – kezdte aztán. – De ne feledjük el a mi speciális helyzetünket. Ha hinni lehet a legutolsó híradásoknak, ez a fertőzés, mely megőrizte az emberi elmét, az egész országra kiterjedt, mindenhol jelentettek eseteket. Vagyis – eltekintve az immunisak fogyatkozó csoportjától – több millió és millió ellenféllel nézhetünk szembe.

– Tehát? – erősködött Kesserling. – Mit tanácsolsz?

Paulus elhallgatott, a Vezér apró kis bajuszkáját nézte, feljebb a véreres tekintet.

– Szerintem...– kezdte, de ekkor távoli kongás-bongás kelt.

– Bejutottak! – kiáltott fel Manstein, és hátralépett az ajtótól.

– Pszt! – csitította őt Kesserling.

Rövid hallgatóság után Rommel mondta ki: – A fejünk fölül jön. Az emeletről.

– Hogy másztak fel oda? – nyögte Manstein.

Kesserling körbefordult: – Az őrség menjen vissza a barikádokra. Én felmegyek, megnézem, mi a helyzet – intézkedett pattogó hangon.

– Veled tartok – ajánlkozott Paulus. Az öreg végigmérte, majd megvonta vállát.

– Gyere.

A földszint irodahelyiségeit a Változás előtt épp festették – ennek állványzataival torlaszolták el a felfelé vivő lépcsőket. Kesserling nyögve megbontotta az egymásba akasztott rudakat, majd félreállt, úgy fürkészte a nyílást. Fejük fölül ütemesen folytatódott a kongatás.

– Menjünk – bújt át a résen az öreg, Paulus pedig követte.

Fürgén felsiettek a lépcsősoron, és kiértek az emeleti folyosóra. Rend és nyugalom uralkodott, mintha a múzeum egy hétköznapiján látogatnák a „Hódító századok” című tárlatot. Oldalt, a falakon tépett, golyó lyuggatta zászlók sárgállottak és vöröslöttek. A babákon középkori páncélok és ruhák porosodtak, a vitrinekben rég elfeledett fémpénzek várták a látogatói tekinteteket.

– Szép kis tárlat – jegyezte meg Kesserling ságva. Elindult a hang forrása felé. – Te is részt vettél a berendezésében?

Valami sértő felhang költözött hangjába. Beszéd közben hegyes kis bajusza meg-megrezdül barna arcában, akár egy préda után szimatoló rókáé.

– Nem... – habozott Paulus. – Az én szakterületem a huszadik század.

– Igen, tényleg – bólintott az öreg.

Elágazáshoz értek. Balra egy kis terem a vár makettjét tárta eléjük. Jobbra új folyosó nyílt – fekete drapériára aggatott kardokkal.

– Erre – mutatta Kesserling, és amint elindultak, az ütemes hang valóban erősödött. – Tudod, az az érdekes ... – Megtorpant, fülelt, majd legyintett, s újból nekivágott. – ...hogyan fél éve ismerlek a csoportból, de alig tudok rólad valamit.

Paulus megvonta vállát, maga elé rántotta a M38-as. A fegyver nehéz volt, súlya belevágott vállába, de erőt és türelmet sugárzott.

– Például, hogy van-e feleséged, mi a hobbi – persze a hadtörténelmen túl –, milyen iskolát végeztél. Például ezt sem – Kesserling megállt, bevárta a pár lépésre lemaradt társát.

– Hát, főiskolát – válaszolt az habozva.

– Nem egyetem?

– De, később azt is.

– Aha – az öreg ismét nekivágott. Egy újabb elágazáshoz ért. Keskeny ajtó nyílt balra. A másik irányban a folyosó pár méter után zsákutcába futott.

– Ez itt a személyzeti rész – mutatta az ajtócskát Paulus. – Irodák. Titkárság, könyvelés, ilyesmi. Kesserling ránézett, majd állával az ajtó elé intett: – A hang innen jön.

– Akkor menjünk – hagyta jóvá Paulus. Halántékán legördült egy verejtékcsepp.

Az idős férfi belépett a folyosóra, de most már nagyon lassan indult meg. A zaj itt egész tiszta lett, kivehetővé vált körvonala, alapja.

– Mintha valaki egy vascsővel verné a radiátort – suttogta Kesserling. Majd hirtelen megfordult, vissza a fiatalabb felé – Mondtam már, hogy jártam az alagsorban?

Paulus megtorpant, kissé visszahőkölt: – És? – kérdezte aztán nagyot nyelve.

– Amikor megjöttünk a lőszerrel. Találtam pár töltényt, ezt a nagy űrméretet, amit a hegyivadászok használtak – bólogatott Kesserling. Arca sötét, kifürkészhetetlen grimaszba torkolt.

– És?

– Lementem az alagsorba, mert Rommel szerint ott tartjátok a kiállításon nem szereplő dolgokat. Azt reméltem, találok a történelmihez egy Schieffer-puskát. A szakirodalom szerint ezek a töltények – iszonyatos rombolást végeznek.

– És? – kérdezte nagyon halkán Paulus.

– Láttam a karbantartók öltözőszekrényeit.

Kesserling elmosolyodott, majd lépett párat, míg a Tisztítószerek feliratú ajtó elé nem ért.

– Szerintem innen jön a hang – fordult meg, és ekkor Paulus fejbőlötte.

Nézte, ahogy a test eldől, észre se vette, hogy a kongatás elmarad. Aztán, mint aki álomból ébred, kivette a kulcsot a zsebéből, és kinyitotta az ajtót.

A lány a falnak lapult, a kezében tartott seprűnyelet védekezően emelte maga elé.

– Ezt mért csináltad? – kérdezte Paulus dühösen. A géppisztoly csövével az öreg csizmás lábára bökött: – Nézd, mit kellett tennem.

Éva hajába apró festékszilánkok fehérlettek. Feje fölött a fűtés-csővön, mint karmolások sötétlettek ütései. Sápadtan, remegő szájszállal nézett hol Paulusra, hol a halott ajtó mögül kilátszó részére.

– Te ölted meg – mondta aztán. – Engedj ki. Nem tarthatsz itt fogva.

– A saját biztonságod érdekében...

A lány felsikoltott, majd nekiugrott. Ütött is, a seprűvel, sújtása a férfi alkarját érte. Az felszisszent, de másik kezével lesöpörte a törékeny nőt. Éva a sarokba esett a hipósflakonok vödrök, felmosófejek közé. Nem állt fel, kezét arcába temetve halkán szipogni kezdett.

– Miért csinálod ezt velem? – suttogta Paulus lábának.

– Mert szeretlek – jött fentről a válasz. Éva megrázta fejét, majd gyűlölködve felnézett, hogy a másik szemébe, arcába mondja: – Én soha nem foglak szeretni.

II.

Barna Évának hívták, és épp túl volt egy hosszú kapcsolaton. Nem vette észre, de a fiú kihasználta őt, majd minden értelemben. Végül lelépett a közös albérlételeből, egy bőrröndnyi könyvvél, melyek többsége a lányé volt.

Éva azokban a hetekben kezdett a múzeumban. Gyakorlaton volt ott az egyetemről. Eleinte nagyon unalmasnak tűnt, mivel az alagsori irattárba osztották be. Átnézte a leselejtezendő anyagokat, és amit végképp használhatatlannak ítélt, az mehetett a zúzdába.

Odalenn, a neonfényben és a porban, körbevéve használt papírzsebkendővel, ott találkozott a férfival. Ő vitte fel az irathalmokat egy nyikorgó kiskocsin a hátsó kocsibeállóhoz. Afféle mindenese volt, ezermester, észrevétlen, ügyes kezű árny. Két-három óránként együtt cigarettáztak, délben a másik gyakran vett neki egy kapucsínót az automatából. Szeles, rossz idő járta azokban a napokban. Hogy halljanak valamit, össze kellett hajolniuk. A lány megérezte a sötétkék kezeslábasból előbodorodó férfiszagot és még valamit. A többéves múzeumi lét illatát. Benne volt a naftalin, a felmosószeres és a poros posztó aromája. Összevegyülve azonban mindennél varázslatosabbnak tűnt számára. Valójában talán a múzeum hangulata vonzotta, nem ez a harmincöt éves valaki. Mindig is úgy gondolt ugyanis az épületre, mint egy férfire. Egy cserzett arcú, durva kezű katonára. Olyan lényre, amely nagyon sokat látott és tapasztalt, és most kőkezeivel átkarolja, megvédi őt. Az igazi, az élő csak halvány visszfénye volt ennek az alaknak.

Egyébként sem tudott semmit a férfiről. Ha kérdezősködött róla odafenn, a kollégáktól, azok csak vállukat vonogatták. Mintha senki nem akart volna rosszat mondani alkalmi cigarettapartnerére. Egy ízben azonban, mikor különösen hosszan elálldogáltak a szélben, a lány megérezte, hogy valaki figyeli őket. Az öreg, félbolond Kovács bácsi volt az, épp az avart söprögette. Nem túl feltűnően, de néha rájuk-rájuksandított.

Nem mintha intim dolgokról diskuráltak volna. A férfi meglepően jártas volt a huszadik század történetében. Mint mondta, otthon egész jelentős kis könyvtárt szedett össze történelemtudományi munkákból. A lány kíváncsian sorolta kedvenc szerzőit – és ő a nevekhez rövid tűnődés után címetek rakott. Éva megörült a társításoknak: keresett pár antikvár könyvet már régóta a városban, de sehol nem lelte őket. Igazából nem felétlenül volt rájuk szüksége. A férfi először el akarta hozni neki. A lány ekkor ajánlkozott fel.

Aznap délután Kovács bácsi megállította őt hazafelé menet. A kukákat ürítette az előtérben, közben morgott magában. Éva elérgette, megtorpant, visszafordult. Az öreg zavartan és dühösen nézett rá. Aztán mondott valamit héberül, majd egy olyan szót, amit a lány nem csak tanulmányaiból ismert. A shoa pusztította el pár távoli rokonát. Meglepődött a nyelven, és az öreg tiszta kiejtésén. De válaszolni nem tudott, és zavarában inkább otthagya őt.

A férfihoz ment, ki a város szélén lakott, egy panelházban. Nagy, mogorva lakás volt, Éva nehezen oldódott fel benne. Miután a nappali impozáns polcrendszeréről megkapta a könyveit,

vendéglátója borral kínálta. Aztán eltűnt valahol. A lány kísért a folyosóra. A másik szoba lakattal volt lezárva. Amikor visszajött Kékszakáll, a lány nem kérdezett semmit. Helyette megitta a bort, és végigsimította a férfi arcát. Akkor már hónapok óta nem volt senkivel. Összességében az aktus csalódást okozott. Nehézkesen lendültek bele, valamiért mindvégig úgy érezte, hogy fuldoklik az idegen test alatt. Pedig kollégája nem volt sem kövér, sem nagydarab. Alapvetően semmilyen nem volt. Éva tudta, hogy három hét múlva az arcára sem emlékezne. Mikor hajnalban végignézett a meztelen férfitesten, semmi jellegzetest nem látott rajta. Egyedül talán fanszörzete volt vörösebb és göndörebb az átlagosnál.

Ezen a reggelen Kovács bácsi már várt rá. A portással kávézgatott, majd a lépcsőn felfelé induló lány után inalt. Megragadta a karját. A férfi nevét ismételte, és kezét tiltó mozdulatra emelte. Éva rosszkedvűen értetlenkedett. Az öreg még jobb napjaiban is nagyon zavaros volt. Állítólag annak idején, a város ostroma alatt a nyilasok úgy megkínózták, hogy elvesztette ép eszét. Talán ő volt az utolsó áldozatok egyike. A múzeum kényszerűséből alkalmazta. Ahogy az igazgató elmesélte, valamennyi támogatást kapnak utána, és benne van a programjukban is a kriplisegítés. Évát taszította a szóhasználat, de Kovács bácsi is, mert undorodott a szélsőségektől. Soha nem értette meg a fanatikusokat és a megszállottakat. A koldusokat, a bolondokat és a metróban prófétálókat. Kovács bácsi szenvedései ugyancsak hidegen hagyták. Ahogy a férfi kínládása is.

A lány számára ugyanis tökéletesen elég volt az az egy éjszaka. Nagyjából feltöltekezett a kényszerű szüziesség előtte álló hónapjaira. Végzősként nem akart hosszabb kapcsolatba bonyolódni. A férfi pedig alkalmi szeretőként csapnivalónak bizonyult. Éva végiggondolta, mennyi energia, félreértés, kínos perc kellene ahhoz, hogy szexuális elvárásaihoz idomítsa az esetlen idegent. Inkább lemondott erről a feladatról.

Könnyebb volt elhatározni, mint végig vinni. A másik mind többet járt utána, észre sem véve a ridegség és közömbösség jeleit. Pár nap múltán olyannyira terhes és feltűnő lett folytonos vizitálása és kíséretése, hogy Éva kiadta az útját. A kávéautomatánál történt. Ezúttal mindenki magának fizetett. A férfi elgondolkozva kortyolgatta saját italát, majd megrázta fejét. Nem akarta elhinni. Szemében pont az a megszállottság csillogott, amitől Éva leginkább irtózott. Elsétált, minden további magyarázat nélkül.

Ennyivel azonban nem úszta meg. Mivel kényszerű kapcsolatban maradtak, a férfi tolakodóan közel tudott jutni hozzá. Amikor csak lehetett, megérintette őt. Képes volt percek alatt észrevétlenül bámulni. Halkan lopódzott utána az alagsori poros folyosókon. Éva tiltakozott a sajátos figyelem ellen, de mintha a másik nem értette volna meg, mit akar. Csak nézte őt elbűvölve, akár egy különös, furcsa bogarat. Ilyenkor Évát elfutotta a méreg, és inkább otthagya.

A szakítás után feljárt az emeleti kis dohányzóba, ahol a gazdaságisokkal kellett összezsúfolódnia. Nem nagyon figyelt rájuk, azok se őrá. Csak egyszer ütötte meg a fülét egy különös kijelentés. A férfiről és a rendőrségről szólt. Az igazgató titkárnője szerint a férfit többször előállították önkényuralmi jelképek miatt. Éva kérdezni akart, de helyette elnyomta a cigarettát, és hallgatott.

Kezdett mind taszítóbb lenni számára a múzeum légköre. Már a szag sem volt olyan, mint az első napokban. Úgy érezte, ő maga is átitatódik ezzel a nehéz, haldokló öregeket idéző aromával. Otthon hosszan dörzsölte fehér tagjait a zuhany alatt – többnyire eredménytelenül.

Ám nem emiatt jutott döntésre, hanem a végébeli eset okán. A lány később sem volt biztos benne, hogy pontosan mi történt azon a pénteki délelőttön. Akkor már hosszabb ideje nem követte őt az elárult szerető. Úgy érezte, ismét szabadabban lélegezhet. Kereste, és úgy tűnt, megtalálta a magányt. Újabbán a női vécé ablakából fújta ki a füstöt. Azon a napon, mikor végzett, bement az egyik fülkébe. Mikor megtörölte magát, megütötte fülét egy csoszsanó lépés. Hallgatózott, aztán vállat vonva lehúzta a vécét. Ám amikor ki akart lépni, az ajtó nem engedett. Mintha beragadt volna a zár. Vagy mintha.

Lehajolt. Egy férficipő feketéllett a túloldalon. A lány felsikkantott, majd remegő hangon mondott valamit. A férfinak címezte szavait, noha akkor nem volt benne biztos, ki az idegen. Aztán nekifeszült az ajtónak, és nyomni, később ütni kezdte. Mikor sírva abbahagyta, és hátával nekidőlt, az nyikorogva kinyílt súlya alatt. A hipószagú padlóra esett. A helyiség üres volt.

Késő délután, mikorra összeszedte magát, beszélt az igazgatóval. A kövér kis emberke nagyon kedvelte őt, talán túlságosan is. Csillogó, kutató szemei túl sokat és túl alaposan pásztázták végig Évát. Most, míg hallgatta, egyre lejjebb lohadt lelkesedése. Az eset kellemetlen és kényes volt számára. Megkérdezte, kire gyanakszik a lány, majd a név elhangzásakor bólintott.

A következő hétfőn Éva igyekezett nem sokat mutatkozni. Egész nap odalenn kuksolt az alagsorban. Délben, mikor megnyomta a jelzőcsengőt, izgatottan várta, ki jön le a hulladékért. Nem tudta, mit mondjon vagy tegyen a lehetséges vádakra. Aztán a rémület perceire gondolt, és dühe elnyomta lelkiismeretfurdalását.

Kovács bácsi érkezett. Arcában vidáman táncoltak a ráncok. Felpakolta a papírhalmot. Mielőtt elindult, a lány megkérdezte, mit tud a férfiről. Az öreg felfogta, helyeslően bólogatni kezdett a szavakra, majd mutatóujját elhúzta nyaka előtt. A lány nem értett semmit. Tekintete az öreg cipőjére tévedt. Nagyot nyelt, majd lélegzetviesszafojtva hallgatta az ismerős, lassan távolodó, csoszsanó lépteiket. Ezután Éva is felment, és összekapolt.

Még aznap délután elintézett három telefont. Felhívta az igazgatót, és felmondta gyakornoki helyét. Nem indokolta a döntését. Ez az eljárás egyáltalán nem volt szokványos, de a jelen helyzetben a kövér emberke elfogadta.

Aztán az oktatási osztályon kérte, hogy keressenek neki új helyet. Furcsán fogadták az esetet, és írásbeli indoklást kértek.

Végül telefonált a férfinak. Ő már otthon volt. Hova mehetett volna, miután elküldték kényszerszabadságra?

A lány dadogva kezdte, és nem tudott kimondani fontos dolgokat. Végül arra lyukadt ki, hogy visszavinné a könyveket. Úgy vélte, ezzel mindenképp tartozik. Persze jóval többel, de nem volt mit tenni. A férfi hallgatott, majd beleegyezőleg motyogott valamit.

Éva egészen sokáig, majd nyolc óráig halogatta a kényszerű látogatást. Végül csak összeszedte magát, és nekivágott a hosszú útnak. Smink nélkül, zavartan utazott át a városon. A buszon rosszkedvű emberek bámultak az arcába.

A férfi hasonló, bizonytalankodó arckifejezéssel nyitott ajtót. A folyosóig engedte be Évát, gyorsan elvette a könyveket. Nagy házikabát, valami bolyhos köpenyszerűség volt rajta. Folyton a korábban lakattal lezárt ajtó felé lesett. A konyhában szellőző borosüvegek, szépen elmosott poharak csillogtak. Éva még mindig büntudatot érzett, ezért érdeklődést mímelt. Amíg a másik valami vendégekről magyarázott, nyílt a titkos szoba ajtaja.

Egy német tábornoki egyenruhába öltözött idős alak lépett ki rajta. Évában benne akadt a levegő. Elhűlve nézte, ahogy az öreg int neki, cigarettára gyújt, majd a férfihoz lép, és dicséri az aznap esti játékot. Éva nem várta, hogy bemutassák – akaratlanul is ő maga nyújtott kezét. Az idegen a csapat tagjaként jelölte meg magát. Egyébként Kesserlingnek hívták. Éva tudta, ki volt Kesserling. Ekkor már egykori szeretője sem bírta tovább, gyengéden a szoba felé kormányozta őt.

Odabenn még öten ültek körbe egy zöld posztós asztalt. Mind férfiak voltak, de nem volt szivarfüst, sem kártya. Apró cetlik tömege, két dobókocka és a budai Vár felülnézeti rajza hevert az asztalon. Mindegyikőjük náci egyenruhában volt. Biccentettek, integettek a lánynak, a legfiatalabb szélesen elmosolyodott. Láthatóan ők is zavarban voltak. Éva a vendéglátóra nézett, és észrevette a házikabát alatt feszülő sötét szövetet. A jobb mellkason kitárt szárnyú sas csillogott. Aztán visszapillantott a szobába. A falakon az SS és a Harmadik Birodalom megannyi jelképére, a zászlókra, a törökre, a sisakokra és jelvényekre. Annak a játékosnak az arcába, kinek konok kis bajusza úgy elékeztetett a Festőére.

Dermedtségét volt szeretője félreértette. Elkezdte magyarázni, hogy e kör nem oly rég működik. Egyfajta szerepjáték, de lazán kezelt történelmi alapokkal. Újraértelmezik a dicső évek eseményeit. Éva is bekapcsolódhatna. A mai estén például.

A lány tiltón emelte fel kezét. Nem akart többet hallani. Sápadtan hátrált, egyenesen bele Kesserlingbe. Az könnyedén átfogta vállát, és a fülébe súgta, hogy nagyszerű szereplő lett belőle. Éva a férfit pillantott, aki kényszeredetten megvonta vállát. A mai estén pont ő a mesélő. Motyogta végtelen lassúsággal. Egy alternatív jövőbe helyezte Évát és a csapatot. Oda, hol a város lakosainak többsége.

A lány nem várta be a magyarázat végét. Kivonta magát az idős kezek finom tartásból, és hidegen elköszönt. Már a lépcsőházban járt, mikor a férfi beérte. Izgatottsága felülkerekedett zavarán és bántottságán. Kérte Évát, jöjjön vissza vele. Most jön a játék legérdekesebb része, a lezárás. Még nyerhetnek. Még lehet mindenki győztes. Reménykedve hagyta lebegni a mondat végét, mire a lány megrázkódott. Aztán megmondta a férfinak, hogy zsidó származású.

III.

– Megölted Kovácsot, most a barátodat – hát miféle ember vagy te? – A lány felállt, vállát tapogatta.

– Megérdemelték, mivel elárultak. Árulókkal nekem nincs dolgom – válaszolt Paulus, majd körbenézett.

– Akkor most – gondolom – én következek.

A férfi erre nem felelt, lehajolt, és elhúzta a holttestet az útból: – Kiengedlek, ha rendbe jönnek a dolgok idekinn. Addig csak itt vagy biztonságban.

Ahogy felegyenesedett, a másik ismét nekitámadt. Könnyű kis teste a lendülettől fellökte a férfit. Átestek a halotton, a lány oldalt nyúlt, valamivel matatott. Paulus csak lassan tápászkodott fel, és akkor már Kesserling pisztolyával kellett szembenéznie.

– Add azt ide – szólt csöndesen. A lány a folyosó felé intett: – Most kimegyünk innen.

– Azt sem tudod, hogy kell használni.

Válaszul valami – talán a kibiztosító kallantyú – kattant egyet. Paulus összerándult, majd vállat vont. Megfordult, és elindult az ajtó felé.

– Az a te bajod, hogy nem hiszel semmiben – mondta menet közben. Amint kiléptek a kis ajtón, megtorpant. A lány nekiment, aztán egymáshoz tapadva hallgatóztak. Lentről fegyverropogás szűrődött fel. – Én nem mennék le oda – kommentálta a férfi.

– De én igen. – jött a válasz Paulus háta mögül. – Te pedig butaságokban hiszel. Talán újra kellene gondolnod a történelmi ismereteidet. – Azzal a gerincébe nyomta a pisztoly csövét.

– Már megtettem párszor. Az eszme néha áldozatokat követel. De én nem erre gondoltam. – A férfi elindult, és megszorította lépteit. Mintha a lövések egy eredőből származtak volna. Így persze valamelyik torlasz védtelen maradt.

– A háborúkat nem eszmék, hanem az anyag nyeri – folytatta. – Ám az mindig vesztes lesz, aki nem képes hinni semmiben. Ahogy te se. Nem tudtál hinni bennünk. A mi....

– Szerelmünkben? – Hátranézett a lányra, hogy lássa a gúnyos grimaszt. – Nem volt szerelem, nem volt semmi, csak egy...

– Ne most. Ne itt – Paulus megállt a folyosó közepén, és felhúzta géppisztolyát. – Valami történik.

– Igen. Épp megmenekülök – a lány mellélépett, és felemelte a pisztolyt. A férfi megfeszült. A cső hidege füle alatt érte bőrét. Valaki közeledett a lépcsők felől. Talán többen is jöttek.

– Én nem tenném ezt – Paulus nem könyörgött, de hangja elvékonyodott.

A másik megcsóválta fejét: – Irtózom a fajtádtól. De örülök, hogy megmutattad az igazi arcod. Így könnyebb lesz...

Egy test vágódott ki a lépcsőházból. Megcsúszott a köveken, de gyorsan visszanyerte egyensúlyát. Ahogy kiegyenesedett, azonnal látszott, van benne valami torz. Észrevette a két embert, felnyerített, és rohanni kezdett feléjük.

Paulus reagált előbb – elsöpörte őt egy sorozattal. Amint a lövedékek hátravágták a támadót, mögötte újabb sötét alakok tűntek fel.

– Menjünk felfelé! – adta ki az utasítást a férfi. A lány dermedten állt, így a könyökénél fogva kellett elrángatni.

Volt egy használaton kívüli tetőfeljáró az irodák mögött. Az igazgató lezáratta, miután két kamasz fellopódzott rajta, és csak késő este kerültek elő.

Paulus a nyomukban haladók zajára ügyelve vonszolta maga után a lányt. Amikor már nagyon felerősödött a hang, megfordult, és mellkasának feszítve a fegyver tusát, a folyosó közepére lőtt. Kevés előnyük lett mindebből. A lány zihálva, kábultan botladozott mellette. Csak akkor sóhajtott fel, mikor elérték az irodák felé vezető keskeny ajtót. A férfi belülről beletörte a kulcsot, majd a folyosó végébe sietett. A lépcsőt védő vasrácsan ott volt a lakat.

– Állj hátra! – utasította a lányt, majd a fémbe lőtt. Szikra és repesz pattogott. Paulus belerúgott a rácsba, mire az recsegeve kinyílt. A folyosó végén hatalmas dördüléssel szakadt be a deszkaajtó.

– Gyorsan! – kiáltotta Paulus, és előrenyomta a lányt. – Odafenn várj meg.

Aztán megfordult, és kilötte az egész tárat. Mikor végzett, szürke füst borította előtte a levegőt. Sikoltások és nyögések szűrődtek át rajta.

Paulus a lány után indult. Menet közben övéből előhúzta a póttárat, és a helyére illesztette.

A huszadik fok után lihegve megállt, fülelt. Lentről nedvesen cuppanó léptek zaja ért el hozzá.

Közeledtek, sokan, olyanok, akik átsétáltak társaik véréen.

A férfi felnyögött, és nekiiramodott.

Csapóajtón át jutott fel a tetőre. Amint kidugta a fejét, elkápráztatta a fény. A nap egyenesen a szemébe tűzött. Felhúzta magát, majd körbelesett. Már ekkor látta, hogy a lány a tető szélén áll. Egy hosszú vasrúd hevert a mellvéd mellett. Paulus felkapta, és valamennyire kiékelte vele a csapóajtót. Lábával ránehezedett, majd a lányt kereste tekintetével. Még mindig ott állt, a szélén.

– Gyere el onnan! – kiáltott neki. Az azonban nem mozdult. – Mit akarsz? Mit csinálsz?

Otthagytá az ajtót, és a lányhoz rohant: – Itt kitarthatunk. Megfogta a vállát, és próbálta maga felé fordítani. Az azonban nem mozdult. Paulus ekkor vette észre, hogy a tájat néz. A Várost, melyet felforgatott és tönkretett a kór.

– Istenem – ismételte a lány, és behunyta szemét.

– Maradj velem – kérte őt a férfi, vissza-visszaesve a csapóajtó felé. A vas kezdett ívben meghajolni. – Segítened kell, hogy kitartsak. Csak miattad csinálom...

Ellépet tőle, elengedte, és a másik talán ekkor eszmélt. Megrázkódott, elfordult a város képétől.

Végigmérte a férfit, majd ledobta a pisztolyt: – Tessék – mondta színtelen hangon.

– Mi? – kérdezte Paulus, akinek eszébe jutott a Vezér kérése. Mögöttük a csapóajtó nyikorogva-csikorogva kipattant. A nyílásból elégedett üvöltés harsant.

– Ennyit tudok segíteni – bólintott a lány, aki már látta is őket. – És most engedj haza.

Azzal hátradől, lába a perembe akadt, és átbucskázott rajta.

Paulus utánanyúlt, de persze későn. Odalenn fák és bokrok is voltak, de főképp nagyon sokan a fertőzöttek közül.

Elkapta tekintetét, megfordult, hogy szembenézzen a közeledő ellenséggel.

Most már ő is ki akart szállni.

vége

Míg fekszem a mélyben

/Budai hegyek/

Idelenn lebegek a Diana utcai víztározó főmedencéjének alján, és azon tűnődöm, ki ölhetett meg. A víz, mely kiszorította belőlem a szuszt, a kolonc a lábamon és a púp a tarkómon, mely már sosem fog lelohadni – mind a rejtély kirakásának egy-egy darabja.

Persze, tudom, messzebbre, jóval messzebbre kell visszatérnem emlékeimben, hogy megértsem ezt az egészet. Lassan végigpörgetem hát magamban a dolgokat, sejtve, hogy inkább a belőlem kiázó düh az, ami fontos, és nem a múlt. A düh a jövő.

Ha őszinte vagyok magammal – és most már miért is ne lennék – kevés szerethető dolog volt az életemben. A családom mesze, vidéken élt, barátaim a fővárosba költözésem után nem kerültek. A várost az első perctől, és aztán tíz éven át szakadatlanul rühelltem. Ez még nem harag volt, csak megvetés, nyomasztó rosszkedv. Ki nem állhattam az összefirkált, gőgösen szecceszíós épületeit. A szemetes járdákat, a kocsisorokat, a buszokon préselődő tömeget. A rikító, ostoba reklámokat, melyeket minduntalan a szemem elé villantott. A terepjáróban nyomakodó sofőrjeit, az utcán ténfergő koldusait. Idegesítettek a végtelen útfelújítások, az örök renoválások, a bűz és a kopott színek. Minden, ami új volt ebben a városban, ízléstelennek tűnt, minden, ami régi, merevnek és szürkének. Csapdába csalt, és rám telepedett, mert csak itt szerezhettem munkát, de a pénzem is elköltötte. Boltjai drága és túlzó kínálattal, az albérletem havonta ismétlődő teherrel, kultúrája érthetetlenül távoli hangjaival frusztrált. A fák ugyanúgy szenvedtek a szmogban, mint én. Csak idő kérdése volt, hogy kidőlünk.

Ám mindez kevés lett volna ahhoz, hogy gyilkoljak.

Az igazi harag a munkámból fakadt. Éveken át, lassan, alattomosan gyúlt bennem, míg nem rájöttem, hogy milyen messzire sodorhat.

Ám csak sorban, legyünk alaposak, kezdjük itt is az elején.

Majd egy évtizede vagyok, illetve voltam a fővárosi vízművek Turbán utcai ügyfélszolgálatának dolgozója. Egy kis irodánk van a budai hegyekben, nem messze attól, ahol most libegek. A környéken lakó gazdag emberek lusták voltak bemenni a központi ügyfélszolgálatra, a Váci útra. Valamelyikük ismerőse a vízműveknél volt vezető beosztásban – így létrejött ez a kirendeltség. Felvettek hozzá egy főnököt, Andrást, Marikát, az ügyfélszolgálatos váltótársamat, a könyvelésre három nőt, Ernőt, a karbantartót és engem. Ez volt az első és az utolsó munkahelyem.

Az ügyfélszolgálati munka maga az élet metaforája. Kellemetlen, változékony és kompromisszumok sorát hordozó. Minden egyes alak, aki belép az ajtón, potenciális őrlű. Mindenki, aki rossz számlát kap, dühöngő fenevad. Minden probléma, ami eléd kerül, megoldhatatlan a cég merev struktúrája miatt. Bármennyire is igyekeztem, az általam képviselt rendszerrel szemben nem tehettem semmit. A bajokat nem kijavítani, csupán enyhíteni, a panaszokat csitítani tudtam. Éveken át kerestem a kiutat ebből a kényszerhelyzetből – de csak falakba ütköztem. Aztán, nem is olyan régen, rájöttem, hogy mindezek miatt már nagyon dühös vagyok.

Anyám mindig azt mondta, már gyerekkoromban hevülékeny, ingerült kisfiú voltam. Később, felnőttként, az iskolában majd az ügyfélszolgálaton megtanultam uralkodni mérgemen. Talán túlságosan is jól. Sejtettem, ha a hozzánk betérő gazdag panaszosok arcába vágnám dühömet és tehetetlenségemet, másnap már nem kellene bejönnöm dolgozni. Visszafogtam hát magam, és nyeltem. András, a kopasz, ötvenes főnök, ki már csak a nyugdíjra várt, gyakran megdicsérte hidegvérem. Ilyenkor elképzeltem, hogy a levélbontó kést a koponyájába döföm, és a nyelet elcsavarva a csontba töröm a pengét. A szörmebundás hölgyet, aki a számlán sérelmezett összegnél tízszer többet költ el a napi bevásárlásnál, szívem szerint benzinnel gyújtottam volna

fel. A fiatal házaspárt, aki a vízminőség ellen háromszor nyújtott be panaszt, ecettel teli hordóba fojtottam volna. Mindezt megterveztem és eljátszottam magamban, az utolsó részletig, de nem használt. A düh egyre csak nőtt és fortogott bennem. Semmi nem tisztított meg tőle, az időnkénti barátnők, a kocogás vagy a tiszta szesz sem ért semmit. Ez a harag olyan volt, mint egy rákos burjánzás, vagy mint az a dél-amerikai belféreg, mely a vizeletsugáron át jut a testbe, és ott több méter hosszúra megnyúlik.

A környezetemben lévők sem sokat segítettek. András unalmas és zárkózott ember volt. Reggel behúzódott a hátsó irodájába, és azután csak ebédidőben illetve munka végén láttuk ismét. Ha különösen fontos vagy főnökért kiabáló ügyfél ült előttünk, akkor nagy kegyesen előbújt, és csitító, sima hangján megoldotta a problémát. Megvettem, és biliárdgolyó fejében nem láttam semmi érdekes gondolatot vagy érzést. Haszontalan volt, mint az ürülék, mely reggel kijött belőle. Ha nem születik meg, és nem mászkál ennyi ideig a bolygón – semmi nem változott volna a világon. Ez az üresség felháborítóbb volt, mint Marika fecsegése.

Ő túl nyílt volt. Még a kezdtek kezdetén három nap alatt mindent megtudtam az életéről. Az impotens férjéről, a haszontalan kamaszlányáról és a hülye rokonairól. Be nem állt a szája, folyton vagy őket ócsárolta, vagy velük kacarászott, pletykálgodott, veszekedett a telefonban. Ha épp csöndben volt, akkor evett. Hatalmas szendvicseket reggelizett, ebédre fazéknyi leveseket, sültet, délután édességet habzsolt. Mégsem hízott el. Nem volt sovány sem, csak arányosan vastag, mindenhol. Nyakán, karján, lábán feszültek régies ruhái, mintha pár számmal kisebbek lettek volna. Tudtam, amellet, hogy lenéz, a hátam mögött mindenféle örültséget terjeszt rólam az irodában.

Néha, késő délutánonként különös elváltozáson ment keresztül. Eltelve az étellel, székében elomolva, a sárga napfénybe tartotta arcát. Ajka lebiggyedt, szája elnyílt, és szeme elkerekedett. Mintha befelé figyelt volna, meglepetten rettegve valamitől. Ki tudja, milyen képek vonultak el vak tekintete előtt, hol járt képzeletében?

Még az is lehet, hogy volt valami torz és rejtett szörnyűség a személyiségében vagy múltjában – ami miatt gyilkolnia kellett időről időre, mint nekem. Csak az ő áldozata én lettem.

Nem voltak barátai. Mivel túl pletykás volt, a hátsó részlegben dolgozó könyvelők nem szívesen álltak szóba vele. Igaz, velem se. Két fiatalabb nő és egy idős asszonyság vezette fel a behozott reklamációkat. Ők vizsgálták ki, levelezték le őket. Elkészítették négy kerület havi számláit, korrigálták őket, majd kijavították a korrekciót is. Főképp egymással társalogtak, bár, ha betértünk hozzájuk valamilyen hivatalos ügyben, majd mindig csöndben dolgoztak. A baráti viszonyok folyton váltakoztak körükben, soha nem lehetett tudni, melyik páros közösi ki épp a harmadikat.

A csapathoz tartozott még Ernő, a karbantartó, egy mokány, barna emberke is. Halk volt, szelíd szavú és nagyon készséges. Azt gondolom, senki nem vette emberszámba, ahogy én sem. Az ő feladata volt a pár utcával feljebb lévő víztározó, mostani sírom felügyelete is. Nagy kulcsokat hordott az övé, melyekkel mindenhova bejutott. A nap végén leadta nálunk. Akármelyik dolgozó meglehetett hát, hogy elsüllyessze itt a testem.

Ernő keveset beszélt, akkor is csak munkáról. Marika régebben, pár éve próbált kikezdeni vele, de nem járt sikerrel. Talán homokos volt. Mindenesetre a dolgát ellátta becsülettel. Észre se vettük, hogy feltűnik, megszerel valamit, és már odébb is áll. Legjobban még a nagy fémtáskája jelezte ottlétét. Gyakran belerúgtam, ilyenkor napokig fáj a lábam. Mikor szitkozódva felnéztem, láttam, a kirakati növényeket locsolja, vagy égőt cserél. Dühítő volt ez a szürkeség és láthatatlanság.

Később Marika elmondta, hogy a gyerekei nem állnak szóba vele. Valahol itt, a hegyvidéken laktak, míg Ernő odalenn, egy apró panelben. Kitanította, felnevelte őket – és a kölykök így hálálták meg. Talán szégyellik, talán csak túlléptek rajta.

Amilyen kiismerhetetlen volt Ernő, olyan jól zártam el én is a mindennapi dühömet. A gyomrom és az ágyékom közt fészkel, éjszakánként, a Moszkva téri apró lakásban fekvé

elalvás előtt gyakran tapogattam. Volt, hogy már a bőrömön át is éreztem a dudort, és tudtam, ismét ölnöm kell, különben elpusztít. Ilyenkor másnap reggel még gondosabban készülődtem. Fehér ingem tűhegyes gallérját levasaltam, nyakkendőm alját fekete nadrágomba tűrtem. Busszal mentem fel az Istenhegyi úti megállóig, onnan pedig elsétáltam az irodába. Ezek voltak a legszebb és legnyugodtabb percek életemben. A hegyek és a fák köröttem olyanok voltak, mint egy természetfilm díszletei. Mintha nem is a fővárosban, hanem egy vidéki szanatórium parkjában sétálnék. Néha még fütyültem is, és a csomó sem nyomta a hasamat.

Aztán be kellett mennem az irodába dolgozni.

Minden nap akadt olyan ügyfél, akivel nem lehetett mit kezdeni. Ez volt az egészben a legrosszabb – a tehetetlenség. Még ha az illető nyugodt és kultúrált reklamáló volt, akkor is feszített és dühített a tudat, hogy azonnal nem tudok semmit megoldani. Képtelen voltam orvosolni a gondokat. A türelmüket kértem, és levelet ígértem. Volt, aki elfogadta, és elment. Másokat meg kellett nyugtatni, megint másokhoz Andrást kellett kihívni. Marika később érkezett, tízkor, és ő maradt az esti műszakra. Azt mondta, akkor kevesebb bolond jár be.

Nálam folyton felbukkantak, hogy különféle módokon felszítsák haragomat. Voltak, akik csak grimaszoltak, és arckifejezésükből leolvashattam mindent. Mások szúrós, kellemetlen megjegyzéseikkel igyekeztek felhergelni. Megint mások fokozatosan emelték hangjukat, míg a beszélgetés vége kiabálás lett. Az ilyen esetek után percekig, órákig, napokig nem bírtam megnyugodni. Azt hiszem, túlérzékenységnek mondják az ilyesmit. Éjjelente forgattam magamban a történeteket, elemeztem a helyzetemet, saját hibáimat. Újrajátszottam képzeletemben a jelenetet százszor, ezerszer – számomra dicső és diadalmas befejezésekkel. A bennem feszülő düh egyre csak nőtt, minden emlékszilánk fájdalmas döfés volt gyomromban. Évekkel ezelőtt megéreztem – tennem kell valamit, különben a dolgoknak rossz vége lesz.

Egy olyannal kezdődött, aki sokadszorra jött vissza hozzánk. Az új órájának mérési eredményeit sérelmezte, úgy vélve, túl gyorsan forog benne a számlálókerék. Elöttem van az arca, ebben a zöldes fényben, a medence alján is látom világosan asztalom előtt ülő alakját. Nyurga, negyven körüli férfi volt. Úgy nézett ki, mint egy középiskolai matematikatanár. Csontos képén megfeszült a bőr, és sötét tekintetében nem láttam megértést, csak kimondhatatlan elégedetlenséget.

Tudtam, hogy nem fog leállni. Korábban már beszélt Marikával és Andrással is. Azon a májusi délelőttön ismételt panaszt akart benyújtani a korábbi panaszlevelének késedelmes kivizsgálása miatt. Olyan hangszínen beszélt, amitől a kezem az asztal alatt, a combomat markolászva is remegni kezdett. A pökhendiség és a sértő él egy sajátos keveréke volt, minden szava savba mártott nyílvevessző. Tudtam, hogy provokálni akar, hogy aztán ellenem is panaszt tehessen. Főképp az iroda dolgozóinak értelmi képességeire, iskolázottságára tett megjegyzéseivel próbálta ezt elérni. Marika már rég kiosztotta volna, majd hazaküldi – de ő még nem ért be, én pedig tehetetlenül hallgattam. Aztán, mikor a sértegetés kifulladt, és papírt kért az új leveléhez, megtörtént. Elécsúsztattam egy lapot, majd tollat nyújtottam felé. Ujjaink egy pillanatra összeértek, és amikor megéreztem a bőre melegét, kiobbant belőlem a düh.

Nem volt látható dolog. Semmi különös nem történt, csak felvillant bennem minden gyűlölet, pont akkor, mikor megérintett. Ma sem tudom, hogy működött, talán valami rejtett biológiai áramlással, energiaátvitellel vagy egyéb paranormális módon. A férfi velem szemben elsápadt, majd köhögni kezdett. Aztán összegörnyedt, és szinte elbújt az asztal alá. Amikor felállva megnézem őt, már vörös volt a padló. Sugárban vért hányt a saját cipőjére, és néha tehetetlenül felpislogott rám. András hívta a mentőket, de akkor már késő volt, kiterítve, mint egy leszúrt disznó feküdt a szőnyegen, feje alatt kabátommal.

Míg a többiek izgatottan tárgyalták a történeteket, a szűk kis mosdóban lemostam arcom. Akaratlanul is gyomromra tettem vizes kezem, és éreztem, a hasfalamból eltűnt a feszültség. Akkoriban még nem tapintottan ki a dudort, csak időről időre egy erős szorítást éreztem odalenn. De akkor ez felengedett, és a vizeletszagú helyiségben állva olyan volt, mintha

székelés után a teljes bensőm, a belek, a nyálkás tekervények, a vörös mirigyek, a bordák csontjai, a bíbor és lila, erekkel átszőtt szervek csomói kijöttek volna belőlem. Üres voltam és nyugodt. Jelenlegi állapotomhoz hasonlítom az érzést – mintha mély, sűrű folyadékban, talán magzatvízben lebegnék, mely beburkol és körbefog.

Ahogy kiléptem a mosdóból, megütötte fülem az egyik számlázó bátortalan megjegyzése arról, hogy több gondunk nem lesz az ügyféllel. Ernő egy mocskos ronggyal mosta fel a vért – melynek érezni lehetett a szagát a levegőben. Mélyen beszívtam, és megértettem, hogy én tettem, és hogy jól tettem.

Ezután hosszú hetek, talán hónapok teltek el a következőig. Akkor még nem tudtam, de ismét fel kellett gyűjtenem a megfelelő mennyiségű dühöt, hogy ölni tudjak. Később az egésznek lett egy ritmusa. Megtaláltam odalenn a csomót. Figyelemmel követtem növekedését. Belebámultam az ordító arcokba, hagytam, hogy elmondják átkaikat, türtem a cüccögésüket, míg az adatbázisban kutakodtam. Kerestem a problémákat, és vártam a következő áldozatot. Tudtam, olyan kell, aki megérdemli.

Hogy az ki legyen – nem volt nehéz eldönteni. Mindig van olyan, aki megérett a halálra. Naponta találkozunk emberekkel, akiket szívesen eltörölnénk a föld színéről. Számomra az is fontos volt, hogy az illető ügye, mely nyomasztó teherként horgonyzik adatbázisaink mélyén – végre lezáruljon. Ha úgy tetszik, csak a munkám végeztem, igaz, más, kifogásolható eszközökkel. Problémát oldottam meg, véglegesen, olyan tökéletességgel, amire a cég nem volt képes. Mivel magamra hagytak, a képességem maradt egyetlen mentőövem a kezelhetetlen ügyek esetében.

Egy nyárvégi délelőtt került sor a másodikra. Óvatosabb lettem, nem akartam jelenetet. Mikor kipirulva, a kiabálástól megizzadva elhagyta az épületet, kísétáltam utána az utcára. Követtem őt pár méteren át, majd megszólítottam. Meglepetten fordult hátra, és automatikusan nyúlt a tollért, melyet szerintem ott hagyott nálunk. Persze, hogy az én tollam volt, csak azért kellett, hogy megérinthessem.

A tűző napfényben és a forróságban egy pillanatra úgy tűnt, kudarcot vallok. Visszaadta a tollat, és köszönés nélkül sarkon fordult. Kétszer is érintettem közben, és éreztem azt a zsibbasztó, könnyű áramütést, mint legutóbb is. Ez a nő, ez a harmincas, filigrán, kosztümös üzletasszony azonban erősebb volt, mint az első áldozatom. Bizonyára esténként, munka után lejárt egy méregdrága edzőterembe, hogy aztán hazamenve átnézzze a számláit, keresve, melyikbe köthet bele. Hat lépést megtett még, majd összerogyott. Nem kellett közelebb mennem, onnan, ahol álltam, onnan is láttam, hogy a szíve tájékát markolássa. Pár másodpercig még mozgott lába is. Körbefordultam – az utca üres volt. Visszamentem az irodába, és vártam a mentő szirénáját. Soha nem éreztem lelkiismeretfurdalást, csak a babánál. Ez egy hosszú várakozás végén történt. Nagyon figyelmetlen voltam, és máshol járt az eszem. Akkoriban nem volt megfelelő áldozat. Valahogy az összes reklamáló túl esetlennek, szánalomra méltónak tűnt. Néha azon kaptam magam, megértem őket.

Egy este, mikor én maradtam a kései műszakban, behozták azt a gyereket, egy kis, fonott kosárában. Az anyja egy megrepedt vezeték miatt akart bejelentést tenni, mely minduntalan elárasztotta az utcájukat. Emlékszem, kemény fagyok voltak, joggal sérelmezte, hogy nem tudnak feljutni kocsival a lakásig. A gyerek végig ott gügyögött mellette egy széken, szeme előtt forgatta a cumiját és nyáladzott. Mikor végeztek, a nő felkapta, mint egy csomagot. Ekkor a baba kezéből kiesett a cumi, én pedig, mivel a lábamhoz gurult, lehajoltam érte. Adhattam volna az anyának is. Annál is inkább, mivel a padló piszkos volt. Mégis, akaratlanul is a kiskölyöknek nyújtottam. Csak hogy érezzem, milyen érzés, mikor egy ilyen apró ember elvesz tőled valamit.

Nem haragudtam rájuk. Egyszerűen csak túl sokáig gyűlt bennem a méreg.

Amikor elkezdett köhögni, az anyja elsápadt. Aztán nagyon hirtelen elhallgatott mindenki. Eltelt öt vagy hat másodperc, mikorra rájöttünk, hogy nem lélegzik. A nő szinte kitépte a

takarók közül, és védekezően elfordult. Biztos vagyok benne, hogy megéreztem valamit. Nem mertem közbeavatkozni, halk nyöszörgésféle tört elő belőlem, sután léptem egyet előre, majd hátra. Néztem, ahogy az anya előbb az apró szájban turkál, majd a mellkast és a torkocskát nyomkodja. A baba azonban csukott szemmel hevert keze közt, mint egy rongybábu – és továbbra sem lélegzett. Most, a víz mélyén, már tudom, min mehetett keresztül. Ott és akkor azon járt az eszem, hogy vajon mennyi ideig bírja agykárosodás nélkül.

Aztán, mikor az anya végre felsikoltott, András feltépte az ajtaját. Soha nem örültem még ennyire a látványának. Valamiképp azonnal megértette, mi történt. A nőhöz rohant, és nem próbálta elvenni tőle a testet. Egyszerűen csak villámgyorsan ráhajolt a gyerekre, két ujjával összezsíppentve azt a pici orrllyukat. Aztán belefűjt a szájába.

A következő, amit hallottunk, a baba köhögése majd sírása volt.

András hátralépett, karba tett kézzel bámulta, ahogy a nő ringatni és babusgatni kezdi a babát. Egyiken sem néztek rám, mintha ott se lennék. Jobbnak láttam kitántorogni a friss levegőre. Amíg a fagy átjegosította kopott öltönykabátom, elhatározásra jutottam.

Közeledett a karácsony, a megbékélés lehetősége. Leszaladtam hát három háztömbnyit, és megszabadultam a dűhtől. A buszmegálló felé menet volt egy ház, melynek kerítése mögött óriási, meghatározhatatlan fajtájú kutya várta a járókelőket. Ha elfelejtetted, hogy ott van, hördülő csaholásával a frászt hozta rád. Most, a pattogó hidegben állva megvártam, míg kiugatja magát, majd benyúltam, és megragadtam az állkapcsát. Amikor belém mart, éreztem, előnt a düh. Felvinnyogott, majd hátsó lábai megroggyantak. Elengedte a húsom, és eldőlt. Soha többé nem hallottam hangját, de a tetanusz napokig fájt.

A következőnél majdnem lebuhtam.

Marika ügyfele volt, vagyis ő foglalkozott vele több alkalommal. Egy idős, csupa csipke és ránc, félig süket hölgyike. Én csak kaján mosollyal hallgattam, ahogy Marika hosszú délutánokon át hiábavalóan és üvöltve gyözködi arról, hogy a számláin nincs rajta a szomszéd vízfogyasztása.

Aznap azonban rám maradt a dolog. Marika kiszaladt a boltba húsvéti tojást venni. A vénség pont ekkor tipegett be, és pár perc értetlenkedő zsörtölődés után leült az én asztalomhoz. Mikor reszkető kezeivel kezdte előszedegetni gyűrött számláit, beadványait, kacskaringós betűkkel írt leveleit – tudtam, nem lesz jó vége.

Gondosan átnéztem mindet. Húztam az időt, hátha visszaér a munkatársnőm. A hölgy csak ült velem szemben, remegő fejjel, néha köhintett egyet. Mikor már nem várhattam tovább, elmondtam az igazat. Hogy a szomszéd nem lopja a vizet. Kétszer kellett megismételnem, mert nem értette. Láttam a küszködést a szemében, ahogy a számat figyelte, és fülelt. Azt hiszem, ez a kudarc dühítette fel, hogy nem hallott jól. Mikor magyarázni kezdtem, még kevésbé értett. Beszéltem, amíg lehetett, de aztán kifogytam az érvekből. Csöndben ültünk talán percekig is, vártam, hogy valami történjen, bejöjjön egy másik ügyfél, visszaérjen Marika, vagy kinézzen ránk András. Közben nyomult, tolult fel bennem a düh, mint a vaskos hányinger. Épp ezért nem vettem észre, hogy az öreglány is felhúzta magát.

Persze voltak jelek. A feje még jobban kilengett. Púderes arca sötétebb árnyalatúra változott. Kesztyűs keze szorosabban markolta az asztal szélét. És amikor már nagyon hosszúra nyúlt a hallgatásom, egészen nyilvánvaló lett, hogy dühös. Kiáltozni kezdett, mint aki elfelejtette, hogy más még jól hall. Sok szavát meg sem lehetett érteni. Főképp az őt ért megaláztatásról és a pimaszságunkról beszélt. Hogy kihasználjuk korát és fogyatékoságát. Kikérte magának a bánásmódot. A homályos magyarázatokat. Az érthetetlen számokat. Az önelégült vigyorgásunkat.

Hirtelen megéreztem, hogy ott van, kibukik belőlem, mint valami epe, ha nem teszek valamit, eláraszt mindent. A düh a sárga, nem az irigység. És zöld szálakkal van átszőve. Szemem előtt ezek a színek vibráltak, mikor átlendültem az asztalon. Le akartam állítani, hogy fogja be a túlrúzsosított száját, és hagyja abba a sipítozást. Azt hiszem, magam sem tudtam, mit teszek,

mikor az ajkaira tapasztottam a tenyerem. Csak egy pillanatra, mert olyan szárazok és élettelenek voltak, mint egy kígyó levedlett bőre. Elkaptam a kezem, és akaratlanul is megbámultam benne rúzsának két csíkját. Utolsó csókja szinte beleégett a bőrömbe, míg ő maga lefordult a székről. Felpattantam, és ahogy leguggoltam mellé, mozgást kélt mögöttünk. Az egyik számlázó volt. Egy fiatal, esetlen, nagydarab lány. Az utcára nyíló ajtóban állt, kezében kiflivel teli zacskó.

Talán ő gyilkolt meg?

Lenyúltam a hölgy nyakához, és megtapogattam. Alig volt pulzus ott, ahol az aszott bőrben elbújt a verőér. Szemét elfutották a könnyek. Nehezen, gyengén lélegzett. Meglazítottam a gallérját, majd fojtott hangon megkértem a kolléganőt, hogy hívjon mentőt.

Ő tétován mozdult, és ahogy elhaladt mellettem, nagy ívben kikerült, mintha leprások lennének, én és a haldokló.

Éreztem, hogy meglátott valamit. Nem tudhattam, mennyit, de hamarosan bebizonyosodott sejtésem.

András másfél héttel később, egy csöndes délután behívott magához. Hellyel kínált az egyszerű kis irodában, majd sokáig szótlanul bámult rám.

Volt az asztalán egy mappa, melyet később, a hosszúra nyúlt hallgatás végén kinyitott. Az első oldalán a nevemet olvashattam. Belelapozott a közepébe. Tanulmányozott valamit, majd rám pillantott, mint aki ellenőrzi a tényeket.

Mikor már nem bírtam tovább, megkérdeztem, mi a baj.

Azt hittem, óvatosan, távolról közelíti meg a dolgot – de nem így történt. Talán fáradt volt, vagy maga sem gondolta komolyan, mikor rákérdezett, hogy mit csináltam az öregasszonnyal.

Készültem erre, ezért a meglepetés ellenére azonnal, túl gyorsan válaszoltam.

Semmi közöm nincs a halálához. Elsápadt és leesett a székről. Ezért hajoltam és nyúltam felé. Sajnos már későn.

Merőn nézett pár másodpercig, majd megint az anyagomba lesett, onnan kérdezte, még halkabban, szinte csak magához intézve a szavakat. És a babával mi volt.

Erre nem válaszoltam azonnal, mert megdermesztett a döbbenet, hogy emlékezett rá, és összefűzte a két dolgot. Aztán, túl későn reagálva, visszakérdeztem, milyen babával.

Ekkor már állt, és elhúzta a hátsó ablak függönyét. Egy kertre, nagy, ágaskodó fákra, és távolabb a pesti síkság barnás masszájára nyílt előttünk kilátás.

Elmélyülten szemlélte a tájat, majd megjegyezte, hogy túl sok körülöttem a véletlen.

Erre már én is gondoltam. Vagy talán vágytam rá. Hogy nincs semmiféle különös képességem, csupán rémes természetem, és egy daganat a hasamban, egy sérv. És a halál csak egy gyakori látogató a környezetemben. És a többit csak képzelem. De a szívem mélyén biztos voltam benne, hogy minden egyes alkalommal én öltem.

Míg András kinyitotta az ablakot, arra gondoltam, hogy miért ne tehetném meg most is? Mögé kellene osonni. A tarkójára kellene tenni a kezem. Még van bennem annyi harag, hogy egy életre lebénítsam. Nyugdíjba küldhetném, most azonnal.

Megfeszült a combom, és már emeltem magam. Odalentről, az ablakon túlról ütemes neszezés, talán kaszálás hallatszódott fel.

Ülve maradtam.

András így zavartalanul végigvihette a dolgot. Keserűen és közömbösen közölte elvárásait. Hogy ha még egyszer valami különös történik miattam az irodában vagy a környékén – kénytelen lesz megválni tőlem. Bár régi és jó munkaezernek tart, személy szerint nem szívlelheti a különös dolgokat. Nem akart bonyodalmakat maga körül, amit meg lehetett érteni. Mégis, a kezdeti riadalmon túl, szavai nyomán elfogott valami undor. Ma is úgy vélem, inkább fekszem itt holtan a mélyben, minthogy éljem az ő életét.

E fenyegetés után az utolsó gyilkosságom sokáig váratott magára. Hónapok teltek el, és a dudor egyre keményebb és nagyobb lett. Már az övem is nyomta, így a nadrágomat vagy feljebb kellett

húznom, vagy annyira letolnom, hogy lógott rajtam. Minden kis apróságra kitört belőlem az elfojtott indulat, ezért Marika sokszor napokig nem szólt hozzám.

De nem tehettem semmit. Éreztem, András figyel. Talán ez idő alatt meggyőzte magát, összerakta a dolgokat, és ő gyilkolt meg?

Aztán csak kirobbant a dühöm.

Esős, késő őszi napon történt. A férfi, aki betért hozzánk, zaklatott volt és ittas. Ismerősnek tűnt, de lehet, hogy csak a buszmegállóból. Amikor kipillantottam mögötte az utcára, és megláttam drága autóját, ezt elvettem.

Marika kávézott, és rá se nézett, ezért azonnal az én asztalomhoz jött. Dülöngélve lépdelt, de volt egész alakjában valami határozott makacsság. Szívós, alacsony ember volt, harminc körüli. Arcát déli nap barníthatta – vagy a hegyvidéki szoláriumok egyike.

Panaszt kívánt tenni a víztározó körüli zajok miatt. Azt állította, a tározó mellett lakik, és napközben pihen, mivel esténként ügyeletes. Ám a folyamatos kopácsolás, csörömpölés és fűrés nem hagyja békén.

Kérdőn néztem Marikára, aztán nekem is eszembe jutott, miről lehet szó.

A hatalmas, földalatti medencékből álló tározó, amely most a sírom, a felszínen csupán földbe bújó kis téglatömb volt. Oldalában lépcső futott, ennek fémkorlátját valaki egy éjjel levágta, és elvitte. Hallottam róla, hogy Ernő fából készít egy ideiglenes korlátot a helyére.

Míg mindezt elmondtam neki, a férfi a fejem fölött elnézve bámulta a falat. Egyik lábáról a másikra állt, majd asztalomra támaszkodott. Haja ziláltan lógott szemébe, néha félresimította. Mikor végeztem, azt mondta, beszélni akar egy vezetővel.

András nem volt bent, egy konferenciát szerveztek a központban, ott szólalt fel. A férfit ez nem is érdekelte – ő azt szeretet volna, ha valaki azonnal leállíttatja a munkálatokat.

Nem volt értelme annak, amit kért. Bármikor átmehetett volna Ernőhöz, hogy megbeszélje vele a dolgot. Bizonyára meg tudtak volna állapodni a csönd és a zaj ütemezéséről.

Mondtam neki, hogy legfeljebb a mestert tudjuk elérni. Hozzá akartam tenni...nem is tudom már mit, mert hirtelen, dühös mozdulattal lesöpörte asztalomat. Tolltartó, tollak, papírdarabok szálltak a levegőben. Marika ijedtében csuklott egyet, majd sziszegve fújta ki a levegőt. Én felálltam, kiléptem az asztal mögül, rá egy papírlapra, és a férfi szemébe néztem. Éreztem, ahogy a düh előnt, felkúszik gerincem mentén, torkomig majd számig tolakszik.

Aztán az ügyfél elfordította fejét, és motyogott valamit, mire hirtelen kiengedett belőlem minden feszültség. Azt mondta ugyanis, hogy elnézést.

Megindult kifelé, de megbillent, összerogyott.

Akaratlanul is odaléptem, és a hóna alá nyúltam. Intettem Marikának, hogy semmi baj. Reméltem, nem maradt harag érintésemben. Ahogy kifelé vonszoltam, a férfi mind jobban rám nehezedett. Az utcán nekidőlt az iroda falának, zihálva mélyeket lélegzett.

A gyógyszereiről suttogott valamit, noha pálinkaszagot lehelt arcomba. Az agyára ment a zaj, és valahol le kellett vezetnie. Magyarázkodására bólintottam, és megvontam vállam. Felajánlottam, hogy elkísérem, ha gyalog kíván hazamenni.

A fejét rázta, majd ellökte magát a faltól, és az autóig egyedül ment. A kulcs kiesett kezéből, mire lehajoltam, kinyitottam neki a kocsit, és tartottam az ajtót, míg beszáll. Meg kellett volna akadályoznom, hogy vezessen, és akkor nem történik semmi. De nem érdekelt, mit csinál, csak minél távolabb akartam tudni magamtól irritáló lényét.

Míg erre gondoltam, a másik kezem ott felejtettem a kocsiajtó keretének ívén.

Így történt, hogy a férfi rácsapta az ajtót.

A fájdalomtól elveszítettem minden önkontrollom. Amikor kiszabadultak ujjaim, és térdre estem, már ismét ott volt fölöttem. Azt monda, orvos, és hagy nézze meg. Felpislogtam rá, és könnyeimen át egy zavaros tekintetű, felelőtlen, nagyszájú ügyfelet láttam. Egy olyan fogyasztót, aki most már fizikailag is bántott. Amint a kezemhez ért, azonnal kiengedett

belőlem a gyűlölet. Olyan volt, mint a vízben terjedő tintahalálca. Beburkoltam őt, sárgával és zölddel, átfontam tetőtől talpig.

Csak nézett rám döbbsen, majd szótlánul visszacúlt a kocsiá. Elterűlt az első űlesen, és nem mozdult többet.

Percekig álltam felette, zsibbadt ujjaimat szorongatva. Mikor a fájdalom alábbhagyott, megtöröltem szemem és körbenéztem.

Az utca most is űres volt, autó nem közeledett, Marika sem állt az irodaajtó űvege mögött. Óvatosan próbálgattam ujjaimat – remegve ugyan, de ki-behajoltak.

Tudtam, hogy cselekednem kell. András nem hozhatja összefűgésbe velem a halálát.

Átmentem a kocsi másik oldalára, és az anyósűlés felőli ajtót kinyitva áthűztam a testet oda.

Aztán beszálltam, és elindultam.

űgy hevert mellettem, mint aki részeg. Csillogó, merev tekintettel bámult előre, később a feje lecsuklott. Az ágyékán sötét folt terjengett, és amikor a kanyarban nekem dűlt, savanyű szag űtűtte meg orrom.

A víztározótól nem messze álltam meg. Volt ott pár nagyon elegáns és visszafogott családi ház. Fogalmam sem volt, mely az ővé, találomra leparkoltam hát egy árnyas fa alatt. Két iskolás ballagott el mellettem, lehajoltam a kormányig, mintha a cipűm kötném. A kocsiúton dobolni kezdett az esű.

Vártam még egy kicsit, majd kiszálltam a kocsiból, és otthagytam a halottat.

Marika nem kérdezte, hol jártam, de morogtam neki valamit az ebédszűnetről és a rossz idűről. Később, a délután egy unalmas pontján eszébe jutott az eset. Hogy mi történt odakinn a balhész űgyféllel. Megvontam a vállam, majd azt mondtam, elhajtott. Ennyiben is maradtunk, és űgy véltem, ezzel lezárult egy űjabb esetem.

Ám őt napra rá meggyűlkoltak.

Este történt, én maradtam űgyeletben, mert Marika már a halottak napi koszorűkat intézte, és műszakot cserűlt velem. Négy űtán már senki nem jűtt be, régebbi, kimenű leveleimet osztályoztam a számítógépén. András őtkor hazament, kifelé biccentett és köszűnt. Éreztem, mint mindig a beszélgetésűnk őta, figyelmesen végigmér. Hasamban ilyenkor lűktetni kezdett a csomó, mely most még puha és apró volt. A részeg halála kivette indulatom nagy részét. Nem akartam a jűvűre gondolni, mikor űjből fájó és szorító szűkségletté válik a stresszoldás, de ahogy elnűztem főnökűm távolodó hátát, tudtam, előbb–űtűbb ezt a dolgot is rendezni kell.

Amint főnökűm bezárta maga űtán az ajtót, képek sora és hirtelen jűtt megvilágosodás futott végig rajtam.

Most, a mély vízben lebegve, hova a napfűny csak pászmákban, sejtésekben jut le, ismét eszembe jut ez a varázslatos másodperc. Műlű, rűpke őtlethalom volt, felismerések egymásűtánja, melyek akár valós ténnyé is összeállhattak volna. Akkor és ott azonban elfelejtettem, mert megcsűrrent a telefon. A bérszámfejtésűről kerestek, szabadságolási terveim miatt. Míg tűrelmesen válaszolgattam a fáradt kérdésekűre, a képek kihűllottak fejemből.

Ám most itt lebegnek előttem, felettem és körültem a zöld vízben. Csak ki kell nyűlnom gondolataimmal, megfognom és megéríntenem őket. Ha jól csinálom, akkor mindenre fűny derűl.

Legelőbb a halál. Hatkor lezárтам a gépűm, lekapcsoltam a fűnyeket, és a fűtést takarékra vettem. A félhomályos térben csak az utcai lámpák világítottak be. Senki nem volt odabenn rajtam kívűl, ebben biztos vagyok. Amint kilűptem az iroda ajtaján, és lehajoltam, hogy a jobban lássam a kulcslyukat, űtés érte a tarkóm.

Már vízzel a tűdűmben, a hideget nem érezve, szaglász, hallász és mozdulatok nélkül tértem magamhoz ideleűn. Halott voltam, de beletelt pár napba, míg ezt megértettem. A tudatom, mely most a műlt képeit rakosgatja e szűbjektív rendbe, nem bomlott fel. Talán a hasamból kisugárzó dűh tartotta testemben. Talán csak a kíváűncsiság, gyűlkosom kilétének rejtélye.

Nem érdekelt, elfogadtam, hogy itt fekszem a mélyben, és halott vagyok.

Az első kép, amit meg kell vizsgálnom, egy elmosódott, vörös paca. Egy arc tükröződik benne. Én az iroda padlóján elsimuló folyadék felett állok, oldalról látok rá az ismerős ábrázatra. A vértócsa felszíne kitisztul, mert napfény hull rá. Gyanakvó tekintet fordul felém, majd egy felmosóröngy megbontja az élességet, és eltöröl mindent.

Tétován eloszlik az egész jelenet, hogy újabb bukkanjon elő. Mintha a víz mélyéből úszna felém – egyszerre csak ott vagyok benne. Az utcát látom, az irodából észlelhető szeletét. Forró nyári nap van, én a székem felé tartok. Mielőtt leülök, felnézek, ki az üvegajtón. Egy árny rohan el előtte. Vagy csak felhő került a fény elé? Mintha ember formájú alakzat lett volna. Fentről sietett lefelé, valami sürgető, döbbenetes dolog hatására. Valaki fekszik a betonon, tudom is, kicsoda. Holtan, magára hagyatottan. Nem sokkal később szirénaszó úszik fülemben.

A következő dolog először csak sötét csomó az éjszakában. Egy buszmegálló, majdnem üres. Felületes pillantást vetek felé, miközben a kerítés mögül fájdalom mar kezembe. A fatákolmány belsejében felizzik egy vörös pont. Az irodában senki nem dohányzik. Vagy mégis? A bent dolgozók közül senki. Az idegen távol van, a téli éj sötétje egyébként is jótékonyan eltakar. Csak mikor visszafelé indulok, akkor láthatja jellegtelen hátam.

A következő egy délután, kilépek András irodájából. Elmosódott suttogás Marika asztalánál. Fűillat leng be mindent. Ernő lassan ellép kolléganőm asztalától. Kezében műanyag pohár vízzel, benne egy fenőkö. Biccent felém, arca merev. Átúszik az irodán, apró, zöld fűszáldarabok millióit hagyva maga után a szőnyegen.

Még egy kép – élesebb és színnel teli. Csupán pár napja történt. Álmodozva forgok székemmel, egy levél befejező formuláján gondolkodva. Marika bemegy aláíratni valamit Andráshoz. A nyíló ajtón át látni a főnök fejének csillogását, és előtte, a másik székben egy sötét árnyat. Mint egy varjú, Ernő gubbaszt a székben, fekete öltönye lóg rajta, nyakkendője össze-vissza csavarodik. Egyiken sem néznek rám, András csak bánatosan int Marikának. Cigarettafüst üli meg köztük a levegőt.

A legutolsó kép itt található alattam. Múlt reggel láthattam meg. A napfény a fenti ablakokon át egy-két másodpercig olyan szögben esett be, ami soha többé nem fordul majd elő. Az évszak, a bolygó forgása, a víz mély, észrevétlen áramlása, saját pozícióm csodálatos összjátéka folytán leláthatam a medence aljáig. Így tudtam meg, hogy mi is az a sötét tömeg, ami odalent fekszik a bokámra csomózott kötél végén.

Hát persze, hogy egy szerszámosláda.

Tudom, hogy a bosszú, ami ért, jogos volt. Mégse türtőztethetem dühöm, ami feltámadt még egyszer, utoljára, mikor mindent megértettem. Ernő részeges fiának meggyilkolása miatt kellett elvesznem. Az apai haragnál csak egy erősebb létezik – a temetetlen holtak gyűlölete.

Nem gondolkodtam a továbbiakon, ösztönösen történt minden. A bosszú vak indulata végigrángott egykori énemen, és mozgósította azt a furcsa erőt, ami ide sodort. Lágy zsibbadást érezhettem volna ágyékom és hasam közt, és a duzzanat hirtelen felhorgadó lüktetését – ha még éreztem volna. De így is megtörtént, test és idegek híján. Néztam, ahogy a düh nyomában életre kelő sárga és zöld kígyók kitekerednek számon, orromon, fülemben, pórusaimon. Pusztító örvényem millió és millió részecskéje szétáradt a medencében. Láttam, hamar eloszlik az ivóvízben. Tudtam, hogy a kiegyenlítőcsatornákon előbb-utóbb az egész gerinchálózatot bejárja majd. Eljut a legutolsó fővárosi háztartásba is, a levesekbe, teákba, kávéscsészékbe. És megtalálja Ernőt.

Persze, mindez már nem számít. Tegnap óta minden tompul. A haraggal együtt az élethez kötődő tudatom is fakul és oldódik. Néha egy-egy pillanatra, hosszú, sötét folyosót látok magam előtt felvillanni. Hamarosán elindulok rajta, indulatok nélkül, mert azokat hátrahagytam nektek.

vége

Az utolsó mese

/Vörösmarty tér/

A férfi négykézláb közeledik, lengő fejét oda–odanyomja az utca betonjához. Vörhenyes szakálla mocsokkal teli, ujjain a körmök megkérgesedtek. Látszik rajta, napok óta nem evett, horpasza beesett, és folyamatosan kiszáradt ajkait nyalogatja. Mikor felüti fejét, és körbevizslat, szemében csak nagy, fekete éhség csillog.

A tér közepén álló szobor talpazatánál aztán megtorpan, felágaskodik. A költő szigorúan néz a távolba, vállát, mellkasát már teljesen elborította a galambszar. Semmi nem mozdul, a fertőzött azonban mégis megérez valamit. Fodormenta illata leng a légben, mely elnyom minden egyéb szagot, de van itt még egy dolog. Egy negyvenkilenc kilónyi test rezdülései. Halk, izgatott lélegzetvétel. A vadász kémlel, megrázkódik. Tudja már, a préda itt van valahol, biztosnak vélt rejtekéből lesi őt.

A férfi végleg felemelkedik két lábra, és imbolygó, a fertőzöttekre jellemző járással megkerüli a szobrot. Sehol senki, ezért türelmetlenül futásnak ered. A tér sarkában álló kőhalom irányába tér, ez hajdan egy követség volt. A robbanás, mely lerombolta, feketére festette építőelemeit. A fertőzött keze, lába mocskos lesz, ahogy felhág a torlaszra, és szétnéz.

A felkavart por visszaszítál rá, belepi kopott, szakadt ruháját, sebekkel borított arcát. Horgas testén minden csupa ín és izom. Régebben ügynök lehetett vagy irodista. Jobb kezén még ott csillog a gyűrű, nadrágja éle elrongyolódott. Bal lábfeje csupasz, a jobbon egy zokni maradéka. Visszajön a térre, ügetése lassul, majd megtorpan. Idegesen körbetáncol, mire nap süt rá, fenn egy mozduló ablakon megcsillan a fény. Odakapja fejét.

Nyílvessző suhan át a levegőn, pengve becsapódik bordái alá. A férfi felnyűszít, majd halkuló sikollyal menekülni kezd. A következő találat bal tomporát éri. A földalatti ásító szája előtt terül el. Sebzett, nagy állat, még mindig mászik.

A harmadik lövés háta közepébe fúródik, leszögezi, mintha egy bogár lenne.

Önmagában egyik sebe sem halálos, de rájön, a menekülés nem jó ötlet. Tehetetlenül, lihegve vár, vérzik, pislog. Ösztönösen sejti, aki lelőtte, odajön majd hozzá, hogy bevégezze a dolgát.

„Jaj, csak elnyomott a fáradtság. Kész csoda, ebben a zsvajban. Mindenki fekdjön most már le a vackára, mindenki csituljon el. Alfa, Béta, Gamma és te is, Delta. Mi csinász ott, a sarokban? Megint a késeddel játszol? Tedd el, kérlek. Ha csöndbe maradtok, ma is elmondom a mesét. Igen. De ehhez teljes csönd és nyugalom kell. Delta, téged nem érdekel? Jó, akkor is maradj csöndben, mert a többiek kíváncsiak rá.”

Delta alig pár hete csatlakozott hozzánk. Júlia nem örült volna neki, de ő már nem ismerhette meg. Egy késő őszi reggelen ott üldögélt Vörösmarty lábainál. Eleinte azt gondoltuk, fertőzött, de túl nyugodtnak tűnt. Ezért aztán azt hittük, beteg fertőzött, és valami kór tört ki köztük. Gonosz dolog, de titkon reméltem, látjuk őt felfordulni a szobor aljában, mert ez új reményt jelentett volna. De ő csak ült, és várt. Lehet, sejtette, hogy ott vagyunk az ablak mögött, a harmadik emeleti lakásban. Azután, amikor elővette zsebkését, és faragni kezdett egy platánágot, lementem érte, és felhoztam a többiekhez.

Már az első napokban láttam, hogy nem lesz könnyű eset. Idősebb volt, mint a másik három. Legalább tizennégy, ha nem tizenöt éves kamaszfiú. A szűkös táplálkozás miatt elmaradt a fejlődésben. Arca olyan volt, mint egy dühös öregemberé. Folyton gyanakvoan, sötét ábrázattal lesett rám, némán járt a nyomomban. A másik három, A, B és G eleinte nem is közösködött vele. Csak később, hetek múlva alakult ki a szokásos Alfa–hím iránti vonzódás bennük, főképp a két lány részéről. De akkor már Béta se riválist, hanem valamiféle tanítómestert látott benne.

Sajnáltam, mert eddig egyértelműek voltak a szerepek. Én voltam a tanár és a védelmező. Delta zavart hozott a képbe.

Aggasztottak gyakori ellenszegülései is. Az algatelep gondozásában nem kívánt részt venni. Húst követelt, és ellopta a nyílam, hogy galambokra vadásszon. A mécseseket égve hagyta, és gyakran kiszökött az utcára éjjel.

Szexuális szempontból is problémát jelenthet. Múlt héten meglestem, amint Bétával maszturbál. Valószínű, hogy ő vezette be a fiút a dologba. A két lány megrontása csak nem kívánt komplikációkhoz vezethet. Gamma már menstruál, egy terhességgel nem tudom, mit kezdenénk. Ez nincs benne Júlia könyveiben.

Júlia tudta volna, hogy kell Deltával bánni. Elkapta volna a grabancát. De én, a magyar tanszék előadója, aki fiatal emberek mohó intelligenciájához szoktam – én nem értek ehhez a zűrös lelkű kamaszhoz.

„Akkor jöjjön a mese. Jól figyeljete, mert azt szeretném, hogy minden részletét megjegyezzétek. Amikor majd nagyok lesztek, és ti mesélitek a saját gyerekeiteknek, ne nevezs Alfa, akkor ugyanígy mondjátok majd el. Minden részletét. Ha ügyesek vagytok, a történet, hogy mi történt velünk, soha nem fog feledésbe merülni. Ezt jól jegyezzétek meg.

Na, kész vagytok? Akkor kezdjük, mindig ugyanúgy, ugyanazzal a formulával. Egyszer volt, hol nem volt, volt egy város, és benne élt két királylány. Egyiküket úgy hívták, hogy Júlia, a másikat pedig úgy, hogy Anna. Nagyon jó barátnők voltak, bár gyakran megesett, hogy el kellett válniuk egymástól. Ilyenkor szomorúan várták a percet, míg újra találkozhatnak, remélve, nem történik semmi rossz a másikkal.

Anna a város szélén lakott egy hatalmas épületben, míg Júlia a város közepén, egy téren álló palotában. Igen, Béta, olyan helyen, ahol mi is élünk.

Mikor aztán már olyan jó barátnők lettek, hogy minden külön töltött perc fájt számukra, Anna odaköltözött Júlia palotájába. Ne nevezs Alfa, hogy mondd? Ezt már megbeszéltük, ne nevezzük leszbikusoknak őket, jó? Csak...barátnőnek. Az szebb.”

Júliától hallottam először a Karkum-szindrómáról, mely végül elpusztította az emberiséget. Ő biológiát tanított egy jó nevű általános iskolában. A tanítványai folyton országos és nemzetközi versenyeket nyertek. Azt hiszem, ha nem marad a pályán, neves kutató lehetett volna belőle. Főképp élelmezéstudományi téren. Az alga-projektet, ahogy ő nevezte otthoni tenyésztését, kifejtett fázisában az ENSZ előtt akarta ismertetni. Hitt abban, hogy a világ megérdemli ezt az esélyt. Nagyívű tervei voltak, amelyeket már soha nem vihet véghez.

Egy stresszkezelő tréningen találkoztunk. Én a válasom miatt, ő a munkája okán jelentkezett. Mindig a legzűrösebb osztályokat kapta. Csupa zsenit, nehezen kezelhető gazdag kölyköt, akik azon voltak, hogy megszégyenítsék a katedrán.

Nem mondom, hogy szerelem volt első látásra. Apró dolgokból épült fel. Sokat beszélgettünk a szünetben, egymás mellett ültünk az órán, alkarunk összeért jegyzetelés közben. Rá kellett kapnom az ízére. A társas foglalkozásokon akaratlanul is mindig őt választottam. Emlékszem, mikor levezetésképp sót kellett törni. Először éreztem izmos, erős testét enyémen, és beleborzongtam.

Az hiszem, a férjem miatt fordultam felé. Minden agresszió és düh a házasságunkból áramlott életembe. A fallikus behatolás képzeletemben a sorsom megrontója lett. Júlia gyakorló leszbikus volt, spéci bárokba járt, folyton több partnerrel szórakozott. Sokukat, ahogy engem is, ő maga csábított át erre az oldalra. Ösztönös érzéke volt ahhoz, hogy felismerje a pénisz által halálra sebzett nőt. Ezeket a kósza lelkeket ölelte és engedte aztán magához és magába szinte hivatásszerűen.

Azt vallotta, velem komolyodott meg, mivel a szerelmet hoztam el neki. Szerintem megmentettük egymást a világ elől. Ő a végtelenül kedves és nyílt természetével, befogadó szerelmével és az algával. Én pedig azzal, hogy leszbikus lettem a kedvéért.

„A két barátnő egy ideig boldogan élt, de aztán elérkezett a városukba a járvány. Eleinte senki nem tudta, mi történik, legfőképp azt nem, hogy mi a betegség oka. Gonosz varázslat vagy a vízben lévő mérge? Esetleg valamiféle idegen hadsereg mesterkedése?

A tünetek megdöbbentőek és félelmetesek voltak. Az emberek egyik napról a másikra megvadultak, őrjöngő fenevadakká váltak. Kiirtották a saját családjukat, a szomszédokat, mindenkit, akit értek. Egyik fertőzött a másikra csak ritkán támadt, ám csodálatos ösztönnel felismerték, ki nem kapta még el a betegséget. Úgy tűnt, a kór mindenkit elér – csak a két királylány és a gyerekek menekültek meg.

A gyerekekre valamiért nem hatott a járvány – ám sajnos ők voltak a leggyakoribb áldozatai a fertőzöttek őrjöngéseinek. Igen Béta, igazad van, az ügyesebbjei, mint ti is, megúszták. Elbújtak a pincékben, a csatornáknak, a parkok fáin. De aztán még nagyobb ellenség, az éhség kezdte tizedelni őket. Ekkorra a fertőzöttek már mindenkit kiirtottak, akit értek, és gyakran egymást is megtámadták. Szegény gyerekek, mikor elmerészkedtek a kifosztott boltokba ennivalóért, áldozatul estek a rájuk várakozó felnőtteknek, és gyakran végezték a kiéhezett gyomrokban. Delta, ne bámulj így rám. Ezek tények. Te pedig ne félj, Gamma, most jön a jobb rész. A két királylány ugyanis túlélte mindezt.”

Ha nincs Júlia, az első napokban úgy végzem, mint a többiek. Ő jött rá az illóolajok távol tartó erejére.

Amikor kitört a vész, épp mentát pároltunk le. Az egész lakás úszott az erős szagban. Hallgattuk a szomszédok sikoltozásait, összefűzve vártuk, mikor kerülünk sorra, mikor törik ránk támadóik az ajtót.

Ne történt semmi. Júlia később bekente magát citromfűolajjal, úgy ment le a térre. Volt ott pár fertőzött, lustán, heverték a tűző napsütésben. Észrevettük barátnőmet, de ügyet se vetettek rá. Valamiért a szag távol tartotta őket. Ezután nem maradt más dolgunk, mint a környék összes drogériájából beszerezni az illatanyagokat, és folyton kengetni ajtónk külsejét. A felettünk lévő lakás padlóját földdel borítottuk, fodormentát, bazsalikomot és kakukkfűvet ültettünk bele. Mikor megnőnek, a rézpárlókban átalakulnak vegytiszta, sűrű olajjá.

A másik, a túlélőket leginkább foglalkoztató gond, az élelmezés kérdése, nekünk nem jelentett problémát. Júlia hitt a tiszta vegetarianizmusban. A háromszobás polgári lakás legnaposabb helyiségét évek óta algakísérleteire használta. Régi kádakban, hatalmas akváriumokban növesztette őket. Felgyorsította fejlődési ciklusukat, tápanyagtartamukat és rostszerkezetüket az emberi gyomorhoz finomította. Az algáknak nem kellett más, mint víz, só és fény. A vízszükségletet később az ereszcatorna átalakításával megoldottuk. Rövid szárítás után akár nyersen is lehetett fogyasztani a kifejlett növekményeket. Júlia előtte vitaminokat kevert hozzájuk, így megelőztük a hiánybetegségeket.

Ezeket a rendszereket hagyta rám, és ügyel-bajjal, de még tudjuk működtetni. A gyerekek szeretik az algát. Bár Alfa gyakran köhögőrohamot kap az erős illatkonzentrációtól, nincs más választásunk, biztonsági kérdésekben nem engedhetek. Én egyedül az íjjal való bánást tettem hozzá mindehhez. Ezt a praxist – és egy visszacsapó íjat – hoztam el a házasságomból. A volt férjem, aki lehet, hogy odakinn kóborol a városban, szenvedélyes íjász volt. Ha a szerencse úgy hozza, egyszer majd meglátom odalenn, a szobornál.

A harmadik, és legfontosabb kérdés, amit Júlia meg akart oldani, a járvány megállítása volt. Ez már keményebb dió lesz.

„A királylányok ugyanis a magas palota legfelső toronyszobájában bújtak el. Ezt a kis helyiséget körbeölelte a vadrózsa, és tavasz lévén virágzott és illatozott körös-körül mindenfelé. Úgy tűnt, a megvadult emberek ki nem állhatták illatát, ezért békén hagyták kettejüket. Mi tehát a tanulság Béta? Hol tudunk elbújni? Nem, nem a vécében, ne ne vess Alfa. Ott, ahol erős illatú növények teremnek. Ne feledjétek ezt...

A királylányok csak később merészkedtek le a toronyszobából, és látták, hogy a városuk elpusztult. Az utcán temetetlenül heverték a holtak, a boltokból eltűnt minden, életnek nyoma se maradt.

Pár nappal később aztán összeakadtak egy gyermekkel, aki egy közeli házacska padlásán bujdokolt. Ez te voltál Alfa. Az első, innen az új neved. Később újabbak jöttek, magukhoz vették mindet, kiket itt-ott leltek fel. Úgy vélték, ennyi ember maradt rajtuk kívül a városban. Delta, te majd később szerepelsz.

Júlia királylány azonban ekkor hirtelen megbetegedett. Nem lehetett tudni, hogy pontosan mi a baja, a gyomrát fájlalta, és nem tudott enni. Később már ki se kelt az ágyból. Sírva búcsúzott barátnejától, majd egy hajnalon kiadta lelkét.

Mielőtt eltávozott, arra kérte Annát, folytassa munkáját. Tanítsa a gyerekeket, ne csak történelemre, irodalomra és más efféle haszontalan dolgokra, hanem legfőképp biológiára. Júliának sok tudós könyve volt, melyekben felhalmozódott mindaz, amit a betegségekről, járványokról, halált hozó és élő dolgokról megismerni lehetett. Ő maga kezdte oktatni a gyerekeket, és úgy vélte, ha szárba szökken fejükben a tudás, egyszer eléri azt, ami neki nem adatott meg. Megtalálják a járvány gyógy módját.”

Nagyon korán megtudtam Júliától, mi az a Karkum-szindróma. Mikor még csak Koreában tűnt fel a járvány, ő már akkor olvasott róla brit tudományos honlapokon. Később, mikor a híradó bemondta, és az egész világ értesült róla, volt némi előnyünk, hogy felkészüljünk. Eleinte mindenki azt hitte, a világjárvány esélye csupán elővigyázatos ijesztgetés, mint ahogy történt az annak idején a madárinfluenzával. Nem így alakult.

A karkum egy Indiában termesztett növény magvának neve. Adalékanyagként mindenhova eljutott. Olyan, mint a guarumi – bár azt sem tudom pontosan, hogy mi. Mindenesetre nyomokban ott volt a fagylaltban, a hamburgerben, a kenyérben és az ivólében is. Évtizedek óta használták, tehát szép lassan mindannyiunk szervezete hozzászokott. Ezért, mikor az első fertőzött szállítmány bekerült a kereskedelembe, majd a gyomrokba – nem történt semmi.

Senki nem tudja, mi okozta a növény elváltozását. Az azonban biztos, hogy a módosult termék enzimjei az emberi szervezet védőrendszereit könnyedén kicselezték. Maga a betegség csak később, hetek, hónapok múlva jelentkezett. A felszívódott állomány közvetlenül az idegrendszert támadta. Júlia szerint az agyban lévő indulatközpontot egész egyszerűen átállította haragra. Mintha a karkum apró rostjai millió és millió szilánkként ingerelték volna az agy receptorait. Az első boncolások semmit nem mutattak ki, a dolog mikroszkopikus szinten zajlott. Az elkülönített betegek kommunikációra képtelen, őrjöngő vadakként élték meg a kórt, mely nyállal, vérrel is terjedt, akár valami szörnyű, középkori fertőzés.

Csak a gyerekek menekülhettek meg. Az ő gyanakvó szervezetük még felismerte és kiválasztotta az alattomos mérget. Korábbi életvitelünk, a mértéktelen fogyasztás miatt sorsukra hagytuk őket – a felnőttek, a húsz év felettiek elvesztek. Ahogy elpusztult Európa és elhallgatott az Egyesült Államok – segélyszállítmányaink híján – a fejlődő világ millióinak is megpecsételődött a sorsa. Azok, akiket nem ért el a járvány, sajátos igazságtalanságként az éhínségbe pusztultak bele.

Mi megúsztuk, mivel akkor már évek óta algán és nyers zöldségen éltünk Júliával.

„A gyerekek azonban a tanulás helyett jobb szerettek egész nap szaladgálni, idegen házakban elbújni, avagy egymást ijesztgetni a sötét folyosókon. Hamar elfelejtették a nélkülözés és a

félelem idejét. Már nem emlékeztek a betegségre, mely olyan, mint egy sárkány – aki közel megy hozzá, azt elemésztí.

Tudjátok jó, mire képes ez a szörny, ugye? Megbújik a legsötétebb zugban. Akkor támad rád, mikor nem is sejtéd. Kivárja a pillanatot, hogy egyedül légy. Aztán végez veled.

A sárkány tagjai a fertőzöttek. Foga az élelem, amit a boltokban találsz. Tüze a víz, ami nem az égből hull. Része minden dolog, ami a régi világból maradt itt.

Mi ment meg a sárkánytól minket? A bátorságunk és az óvatosságunk. Követnünk kell a két királylány példáját – akik szembe mertek szállni a káosszal. Az ő nyomukban járva menthetjük csak meg az emberi fajt, melynek sorsa talán pont a ti kezetekben van.

Mit tett a két leány, hogy megállítsa a sárkányt? Felkutatta gyenge pontjait. Nektek mit kell hát tennetek? Le kell győznötök. Folytatnotok kell a munkájukat, minden nap, mindig többet és többet tanulnotok.

Még neked is Delta. Nem vonhatod ki magad a feladat alól, csak azért, mert később érkeztl. Ne nézz így rám, fiam. És tedd már le azt a kést! Nem hallottad?”

A tanítás nehezebben megy, mint gondoltam. Pedig a három hatodikos agya olyan volt, mint a szivacs. És néha valóban hallgattak is rám. Imádták az elalvás előtti meséket.

De mikor a közeli iskola biológiakönyveit eléjük raktam – minden más fontosabb lett számukra. Soha nem értettem meg, mivel tudnám motiválni őket. Sokszor a már ezerszer átrágott dolgot is elfelejtették. Az unalomig ismételt emberi emésztőrendszer vagy a sejt felépítését egészen eltérő dolgokkal keverték össze. Percekig voltam csak képes lekötni figyelmüket, aztán a szomszédos ház repedező teteje, egy sirály röptének árnyéka vagy távoli sikoly vont el figyelmüket.

Bármit mondtam, nem értették meg, mi a cél. És még olyan messze jártunk az igazi kutatástól, hogy néha beleborzongtam a kudarcba.

Júlia vaskos kötetei a kórokozókról, a mérgekről és eltávolításukról, az agy működési zavarairól – elérhetetlenül messzinek tündek a nagyszoba könyvespolcán.

Delta volt az utolsó csepp. Megérkezése után azonnal bojkottálta az órákat. Azt mondta, eleget magolt ő az iskolában. És hogy az élet odakinn megtanította egy csomó fontos dologra. Bármi mást elvállalt, csak ne kelljen beülnie délelőtt tízkor és délután kettőkor a másik három közé

Lázadása ragadós volt. Béta többször megkérdőjelezte az egész értelmét. Rosszkedvű lettem árulásától.

De igazából Delta nézése aggaszt leginkább. Sötét, sokat látott tekintetét nem lehet állni – a saját végzetemet és kudarcomat láttam benne.

„Meséljek a sárkányról? Jó, de utána alvás. Ha nem hallak horkolni titeket öt percen belül, megszoklandozom a talpatokat. Vagy mást. Béta kivétel.

Én láttam a sárkányt. Míg ti idebenn éltetek a napfényes, magas plafonú lakásokban, én megküzdöttem vele.

Egy nagy pincében rejtőztünk, csupa férfi és kevés nő. Rendőrök, akiknek volt fegyverük, és nem féltek semmitől. Csak egyvalamivel nem számoltak: a szörnyeteggel, ami a gyomrukban lakott. Míg odakinn tomboltak a bolondok, odalenn lassan elfogyott minden élelem.

Ott nem volt alga. Nem volt napfény, elment a világítás, a mécsek és az elemlámpák kiégtek. Magunkra maradtunk a sötétben.

Akkor eljött a sárkány, és felfalt mindenkit. Csak én menekültem meg, hogy most itt hülyéskedjek nektek.”

Igazából megölték egymást. Miután egy robbanás ránk omlasztotta az épületet, azonnal tudta mindenki, nincs menekvés. Anyámmal a folyosórendszer egyik oldalágába húzódtunk. A főkapitány titkárnője volt, így jutottunk le erre a biztos helyre. Ami aztán koporsóvá vált.

A harmadik hét után kezdődött. Anyám tudta, hogy ez lesz. Akkor már nagyon legyengült ő is. Az összes patkány és egér, ami odalenn megfogható volt, a gyomrunkban végezte. Poshadt vizű kutat ástunk. Mégsem lehetett tovább bírni.

Az első lövés talán véletlen volt. De a vér szaga, ami kifolyt abból, akit ért, érződött a búvóhelyünkön is. Mikorra odavánszorogtunk, a többiek már ettek. Nem maradt más választás – be kellett állnunk a sorba.

Anyámmal egyszer beszéltünk róla, de nem tudott semmi hasznosat mondani. Az kérte, ne nőjek fel. Azt hiszem, ha a vége felé nem fordul be, talán saját kezével akadályozza meg.

Pár nap múltán újabb lövés hallatszott, és folytattuk a dolgot. Néha közben valaki öngyújtót vagy kincseknek számító gyufát gyújtott. Bár ne tette volna – megláthattuk egymást. Csupa mocskos és véres alak, amint körbállja a testet. Azok a hunyorgó tekintetek megijesztettek. Anyám sok kollégája haver volt, de odalenn furcsán elváltoztak. Később, mikor egy tócsában odakinn megnéztem magam, egy ismeretlent láttam. Valami történt abban a pincében, amiről nem tudok semmit mondani.

„A sárkány tehát eljött közénk, ahogy ide is el fog jönni egyszer, hozzátok. Ne nézz így rám Gamma. Talán igen, már itt is van.

Az a sárkány, akire én gondolok, mindenki benne van. Ott bujkál a sötétben, és várja, hogy előtörhessen. Régi ismerősök, barátok, egy kedves felnőtt – egyik percről a másikra hatalmába kerítheti őket.

Ez a nő nem tudta ezt. Azt hitte, egy ilyen helyen meg lehet őrizni a békét. Pedig pont ő és a többi felnőtt szabadította ránk a sárkányt. Nem képesek másra, csak lerombolni maguk körül mindent. Rombolni és falni.”

Napok, hetek múltak odalenn, és lassan elfogytunk. Mivel anyám és én a központi nagyobb helyiségtől távol bujdosunk, nem sok mindenről tudtunk. Amikor lövés dörrent, avagy sikoltott valaki, akkor tapogatózva megkerestük őket. Jól laktunk, és ittunk a mocskos tócsából, ami hajdan a kút volt, majd ismét elbújtunk.

Azt hiszem a legerősebb és legravaszabb férfiak maradtak a végére. Akik kellően kemények és gyorsak voltak a túléléshez. Néha elgondoltam, ahogy majd megtalálnak és körbevesznek minket. Már nem féltem tőlük, reméltem gyorsan vége lesz.

Ám valamiért sokáig nyugtunk volt. Anyám mindenféle butaságot kezdett sutogni a fülembe, talán elvesztette az eszét. Sokszor eltűnt a sötétségben, gondolom, a főkapitányt kereste. Tudom, hogy jóban voltak. Lehet, odalenn is folyatták, míg a férfi meg nem halt.

Egy tűzpárbajban történt. A csoport két pártá szakadt, és a megmaradt töltényekkel leszámoltak egymással. Amikor vége lett a dörrenéseknek, óvatosan kitapogattuk az testeket. Anyám felsikoltott elől – tudtam, ismerős arcot talált.

Ezután már viszonylag keveset motyogott.

„Én is csak úgy menekültem meg, hogy egy alagúton kimásztam a felszínre. Addigra a sárkány meghízott a többiek testétől és húsától, így nem tudott követni.

Ám olyannyira elszoktam a napfénytől, hogy napokig csak vakon kóvályogtam. Egy ízben valaki fertőzöttnek hitt. Mocskos ruhám és sáros arcom biztos megijesztette, mert rám lőtt.

A kést egy katonától vettem el. Nem volt feje, úgyhogy neki már nem kellett. Alfa, ne sikongass, idegesít. Azt gondoltam, még jó lesz valamire. De igazából a kavicsok mentettek meg, melyeket a parton szedtem. A galambok nagyon buta és lassú madarak. Ti még nem ettetek galambhúst, ugye? Egyszer majd dobok nektek egyet.”

Amikor már csak alig páran maradtunk, a mindent túlélő férfiak, az anyám és én, tudtam, hogy rossz vége lesz. Viszolyogtam attól a hústól, ezért csak nagyon keveset ettem. Emiatt egyre csak fogytam. Képződtem és szédelegtem a sötétben, arcommal a légáramot kutatva. Volt ugyanis egy titkom – a nyílás. Szellőző lehetett odafenn, oldalt és fent a búvóhelyünkönél. Egy lapát mozgott a mélyén, azt cserélte a levegőt a pincében. Nem tudom, honnan kapta az áramot, de az ötödik héten a lapát megállt. A levegő poshadt lett, bűzlött a halottaktól. Azon az éjjelen, mikor eljöttek anyámért, felmásztam a téglá repedésein, és kifeszegtem a rácsot, ami a szellőzőnyílást takarta.

Talán egy kutya befért volna a lapátok közti résen. De én alig voltam súlyosabb egy németjuhásznál. Sokáig lógtam ott, hallgatva a többieket. Aztán mégis megpróbáltam. Úgy éreztem, lenyúrom a bőröm, a vállam azóta is fáj – de kijutottam.

„Vagy lövök. Most már enyém az íj. Egyébként is, holnaptól azt csinállok, amit akarok. És ti is. Nincs több tanulás és parancsolás.

Hogyan? Mi lenne a járvánnyal? Megoldjuk. Tudjátok, hogy mit nem mondott el nektek ő? Azt, hogy a tudást másképp is meg lehet szerezni. Én aztán biztos vagyok benne. Olyan okos vagyok, mint az összes felnőtt, akiből...

A tudást meg kell emésztetni. A királylányok ezt nem értették meg. Nem agy, hanem a hasunk kell hozzá. Azt, amit más már megtanult, egyszerűbb felszívni magadba. És ezt fogjuk tenni, mi is.

Megőrülök egy kis húsért.”

A fertőzött a földön, a téren lassan elvérzik. Most már ha akarná, se tudná folytatni a menekülést. Továbbra is mozdulatlanul vár tehát, szeme előtt mocskos keze néha tétován megremben.

Aztán kisvártatva valóban meghallja a lépteiket. A vadász közeledik, ki meg fogja ölni. A fodormenta szaga egyre erősebb, lassan betölti a teret kettejük közt. A fekvő ösztönösen moccanna, tudja, hogy másodpercei maradtak, nyüsztés kél torkában, de elfojtja.

Árnyék hull rá, arcára, kezére. Látóterében egy farmerbe bújtatott láb tűnik fel. Az érkező tőle pár méterre megtorpan, valamivel motoz.

Húr nyikordul, az utolsó lövéshez megfeszül az íj ága.

A sebesült ekkor összeszedi minden erejét, és oldalt kap fejével. Teste tele fájdalommal, de még így is meg tud hajolni ívben annyira, hogy elérje az idegent. Valahol a boka fölött, a gömbölyödő vádlinál mar bele, pont, mielőtt a lövés a földre szegezi. Ahogy a nyílvevő áthatol a hátán és keresztülfúródik a szív izomzatán, a férfi elernyed és feladja. Állkapcsa kinyílik, ő maga eldől, mint egy zsák és szuszogva haldoklik. Pár másodpercig bámul felfelé legyőzőjére. Szigorú női arc les rá, majd eltávolodik. Fölösleges az óvatosság – a férfi tekintete homályosul, és lassan kihuny.

Anna lehajol, kitapogatja lábán a harapás helyét. Felületes és sietős a vizsgálat. Mielőbb vissza akar menni a biztonságos lakásba, várják a gyerekek, indul az óra. Nem veszi hát észre, hogy a vastag anyag szemfognyi átmérőben átszakadt, így a bőrén ütött karcolást se. Vére ádázul áramlik testében, új, megismerhetetlen dolgot hurcolva magával.

vége